

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 25 Γενάρη 2025 ■ χρόνος 43ος φ. 977 ■ 1.50€

Σκηνικό συναίνεσης για ακόμη αντιδραστικότερη πολιτική κρύβει η προεδρολογία

Να συγκροτήσουμε τείχος αντίστασης απέναντι στην επέλαση της βαρβαρότητας!

Μπορεί να μην τα βρήκαν μεταξύ τους σε μια κοινή υποψηφιότητα για τον επόμενο πρόεδρο της δημοκρατίας, εντούτοις το σύνολο του αστικού πολιτικού προσωπικού της χώρας... ζέχνει «συναίνεση». Η «εθνική ενότητα», που επικαλέστηκε ως στόχο ο προτεινόμενος υποψήφιος από την πλευρά της ΝΔ και διαφαινόμενος νέος πρόεδρος, Τασούλας, στην πραγματικό-

τητα υπάρχει, αλλά σίγουρα δεν συμπεριλαμβάνει τη ζωή και τα δικαιώματα της μεγάλης κοινωνικής πλειονότητας των εργαζομένων, του λαού και της νεολαίας! Αντιθέτως, αυτή δεν αφορά τίποτε άλλο παρά την ομοθυμία και την πλήρη συμφωνία που επιδεικνύουν τα βασικά αστικά πολιτικά κόμματα, που σήμερα ερίζουν γύρω από το ζήτημα του προσώπου που θα αποτελέσει τον

επόμενο πρόεδρο, στο κεντρικό καθήκον που τίθεται μπροστά τους από τη ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη: στην ανάληψη της ευθύνης -για λογαριασμό της- για τους νέους γύρους ρημάγματος των όρων ζωής και δουλειάς του λαού και για την ακόμα βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στον επικίνδυνο πολεμικό βηματισμό των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ.

συνέχεια στη σελ.2

Νοσοκομεία
Βραχιολάκια και τεχνητή νοημοσύνη
Ή αλλιώς χάντρες και καθρεφτάκια

(σελ .7)

Όσο οι αποκαλύψεις για τα εγκλήματα του συστήματος στην υγεία συσσωρεύονται, τόσο η κυβέρνηση αποθρασύνεται! Εξ ορισμού αντίφαση ή τραγική συνέπεια του κινηματικού κενού;

(σελ. 7)

Συγκροτήθηκε πρωτοβουλία ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό

(σελ. 8)

Νέα πειθαρχικά συμβούλια στο δημόσιο - Σκληρότερες ποινές

Με την αυγή της νέας χρονιάς, ο πρωθυπουργός ανακοίνωσε την πλήρη αναθεώρηση του τρόπου λειτουργίας των πειθαρχικών συμβουλίων των δημοσίων υπαλλήλων, τα οποία, επί της ουσίας, μετατρέπονται σε δικαστήρια!

(σελ. 9)

Το προχώρημα της επίθεσης στην εκπαίδευση ψηλά στην ατζέντα της κυβέρνησης

Με κοινούς αγώνες οι μαθητές, οι φοιτητές και οι εκπαιδευτικοί μπορούν να βάλουν φρένο στα σχέδιά τους! Χωρίς αυταπάτες για ψεύτικους «φίλους» και για «κόλπα» που τάχα θα μας φέρουν σε καλύτερη θέση. Η λύση θα βρεθεί στα Σωματεία, τους Φοιτητικούς Συλλόγους και τις μαθητικές κινητοποιήσεις!

(σελ. 21)

Εκπαιδευτικοί
Να σημάνουμε συναγερμό!

Με κεντρικό απεργιακό αγώνα να βάλουμε φραγμό στην αξιολόγηση και την τρομοκρατία

(σελ. 22)

22 Φλεβάρη 23 Πάντλεο

ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ

ΚΚΕ(μ-λ) ΔΕΝ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ ΔΥΝΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ

Ανάγκη του λαού μας και των λαών η συνάντηση της 22-23 Φλεβάρη

(σελ. 11)

Αφιέρωμα

Νέα διοίκηση Τραμπ

(σελ. 12, 13, 14)

Σκηνικό συναίνεσης για ακόμη αντιδραστικότερη πολιτική κρύβει η προεδρολογία

Να συγκροτήσουμε τείχος αντίστασης απέναντι στην επέλαση της βαρβαρότητας!

συνέχεια από σελ. 1

Η άνοδος του Τραμπ στη διοίκηση της πρώτης ιμπεριαλιστικής δύναμης του πλανήτη, εξάλλου, επισφραγίζει την είσοδο της ανθρωπότητας σε μια νέα σκοτεινή εποχή, που σε καμία περίπτωση, όμως, δεν ξεκίνησε «χθες». Ίσα-ίσα, αυτή προπαρασκευάστηκε και διαμορφώθηκε όλα τα προηγούμενα χρόνια και δεκαετίες, με κομβικό ορόσημο την ήττα του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και τις καταρρεύσεις των καθεστώτων του παλινορθωμένου καπιταλισμού το 1989-91. Και σε αυτή την «προπαρασκευή» έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο όλες οι δυνάμεις και οι τάξεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, σε Δύση και Ανατολή. Τόσο οι «δεξιές», όσο και οι «σοσιαλδημοκρατικές». Τόσο οι «woke», όσο και οι «anti-woke». Τόσο αυτές που ήθελαν να κρύβουν το ταξικό τους μίσος για το προλεταριάτο και τα δικαιώματά του κάτω από έναν μανδύα «κοινωνικά ευαίσθητης» δημαγωγίας, όσο και αυτές που εξέφραζαν τη στρατηγική του κεφαλαίου για την επαναθεμελίωση των ταξικών σχέσεων στη βάση της απόλυτης κυριαρχίας του με τον πιο ωμό και απροσχημάτιστο τρόπο.

Αναφερόμαστε, φυσικά, στην εποχή της έντασης της προετοιμασίας των όρων για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, που πάει δίπλα-δίπλα με την επιτάχυνση της παγκόσμιας αντιδραστικής στροφής. Αυτή την εποχή έρχονται να προϋπαντήσουν και να συμβολίσουν οι ναζιστικοί χαιρετισμοί του Μασκ στη μητρόπολη του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος! Τα όσα φέρνει η προεδρία Τραμπ, επομένως, δεν συνιστούν κάποιου είδους εξαίρεση στον κανόνα ενός κατά τα άλλα «σώφρονος», «δημοκρατικού» και «ανθρώπινου» συστήματος, αλλά καταδεικνύουν την πραγματική του φύση, καθώς και την κυρίαρχη αντιδραστική γραμμή που επιδιώκει να κατευθύνει τις εξελίξεις. Και η νέα διοίκηση κάθε άλλο παρά προέκυψε ως μια «παραφωνία» σε σχέση με τον τρόπο λειτουργίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά ως συνειδητή επιλογή σοβαρών τμημάτων του για την ανίχνευση των δρόμων προς τον στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας του, στη σημερινή φάση της παρόξυνσης της κρίσης και των ανταγωνισμών για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, με τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία στο επίκεντρο και σε πλήρη εξέλιξη.

Η προσαρμογή του ντόπιου αστικού πολιτικού σκηνικού

Μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις, η κυβέρνηση της ΝΔ έχει βαλθεί να αποδείξει την προσαρμοστικότητα και την ευκαμψία που διέκρινε πάντα τον εγχώριο αστισμό αναφορικά με τις κατευθύνσεις που δίνουν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του. Γι' αυτό και ο Μητσοτάκης, πριν καλά-καλά ολοκληρωθεί η ορκωμοσία Τραμπ, έτρεξε

να δηλώσει ξανά πόσο «δίκιο έχει» ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ με την απαίτησή του προς τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να αυξήσουν τις δαπάνες για το ΝΑΤΟ, αλλά και να... αποκηρύξει τη «woke ατζέντα». Την ίδια στιγμή, ένα κάρο ντόπιοι πολιτικοί παράγοντες επιδιώκονται σε έναν αγώνα δρόμου για το ποιος θα καταθέσει τα περισσότερα διαπιστευτήρια στο «νέο αφεντικό» των ΗΠΑ σχετικά με την ανάγκη «εμβάθυνσης της στρατηγικής μας σχέσης» και την προθυμία παραχώρησης ολόκληρης της χώρας στην υπηρεσία των πολεμικών τους σχεδίων, ενώ ο Δένδιας σπεύδει να κάνει υπερταλαντικό ταξίδι για επαφές με αμερικανικά «think tanks» και περαιτέρω επεξεργασία του αντιπυραυλικού «θόλου» για τις ανάγκες του ΝΑΤΟ.

«Παραδίδουμε την Ελλάδα στα χέρια σας» είχε δηλώσει και ο Τασούλας πριν από μερικά χρόνια στον Αμερικάνο γεροισιαστή Μενέντεζ και η επιλογή της ΝΔ να τον προκρίνει ως επόμενο πρόεδρο της δημοκρατίας δεν είναι καθόλου τυχαία. Παρά τις περιορισμένες του αρμοδιότητες, ως κεντρικό πρόσωπο του αστικού πολιτικού συστήματος στη φάση που περιγράφουμε ο νέος πρόεδρος θα πρέπει να πληροί ακόμα πιο αντιδραστικές προδιαγραφές από την προηγούμενη και αυτό έρχεται να εκφράσει η ανάδειξη της συγκεκριμένης υποψηφιότητας. Σε ένα πολιτικό σκηνικό υπό αναδιαμόρφωση, επίσης, ο Τασούλας με το βαρύ δεξιό βιογραφικό έρχεται να υπηρετήσει τον περιορισμό των τριγμών στη ΝΔ και τα ανοίγματα που επιδιώκει να κάνει προς τα... «ακροδεξιά» της, μιας και αντιλαμβάνεται πολύ καλά ότι οι συνθήκες που διαμορφώνονται διεθνώς θα ενισχύσουν ακόμα περισσότερο αυτές τις τάξεις.

Η απάντηση του ΠΑΣΟΚ με τον πρώην υπουργό της αντιστασιατικής επιδρομής, Γιαννίτη, καθώς και η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για την Κατσέλη της κυβέρνησης Παπανδρέου του ΔΝΤ και του μνημονίου δείχνουν ότι ομονοούν απόλυτα στην κατεύθυνση της κλιμάκωσης της αντιλαϊκής και αντεργατικής επίθεσης και φροντίζουν να το σηματοδοτήσουν με τα κατάλληλα πρόσωπα. Ταυτόχρονα, αποκαλύπτεται πως βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη οι διεργασίες για την αναζήτηση μιας εναλλακτικής αστικής κυβερνητικής λύσης, που για το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΥΡΙΖΑ περνάει σε αυτή τη φάση μέσα και από τον διαγκωνισμό για τον λεγόμενο χώρο της κεντροαριστεράς, με τη χρησιμοποίηση αυτών των υποψηφιοτήτων. Και οι ζυμώσεις συνεχίζονται, εντάσσοντας και τη Νέα Αριστερά, όπως δείχνει η κοινή παρουσία σε εκδήλωση των Γερούλανου, Γεροβασίλη και Αχτσιόγλου.

Τα αδιέξοδα του ντόπιου αστικού συστήματος, βέβαια, δεν μπορούν να κρυφτούν. Δεν είναι τυχαίο ότι κατά την παρουσίαση των προτάσεών τους για τον επόμενο πρόεδρο όλες οι πλευρές φρόντισαν να υπογραμμίσουν την ανάγκη αυτός να μπορεί να ανταποκριθεί στο «ταραγμένο γεωπολιτικό περιβάλλον» που

διαμορφώνεται. Γνωρίζουν, άλλωστε, ότι το εξαρτημένο καθεστώς που υπηρετούν θα βρεθεί πολύ σύντομα ανάμεσα στις συμπληγάδες της όξυνσης της αντιπαράθεσης των ΗΠΑ με τους ιμπεριαλιστές της Ευρώπης, ενώ αναμένονται νέα επεισόδια στις σχέσεις του με την ανταγωνίστρια τουρκική αστική τάξη, στη βάση των χασοτικών εξελίξεων στη Συρία και την ευρύτερη περιοχή. Κάθε άλλο παρά φωνή βοώντος εν τη ερήμω είναι, εξάλλου, ο Καραμανλής, ο οποίος συχνά-πυκνά με τις παρεμβάσεις του καταθέτει μια σειρά από ανησυχίες και γκρίνιες, που σίγουρα απασχολούν σημαντικές μεριδές της ντόπιας άρχουσας τάξης.

Η ευρεία συναίνεση, από εκεί και πέρα, στην ανάδειξη Κακλαμάνη ως προέδρου της Βουλής, με τις ψήφους των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Ελληνική Λύση και Σπαρτιάτες καταδεικνύει την ανάγκη του ντόπιου πολιτικού συστήματος να στέλνει μηνύματα «εθνικής ομοψυχίας» μπροστά στα αδιέξοδα και τις αυξημένες απαιτήσεις που θα του τεθούν από το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό. Το ίδιο είχε συμβεί, άλλωστε, κατά την ψήφιση των «αμυντικών» δαπανών για τον προϋπολογισμό τον προηγούμενο μήνα.

Παρά τις αντιδραστικές αψιμαχίες, όλα τα αστικά κόμματα αγκαλιασμένα πίνουν νερό στο όνομα του «δημοσιονομικού χώρου» που πρέπει να διατηρηθεί για τις πολεμικές δαπάνες και την υπέρταση των αναγκών των Αμερικάνων. Και ως ματώνει ο λαός με το τσάκισμα των εργασιακών και κοινωνικών του δικαιωμάτων. Όλοι τους είναι ενωμένοι σαν γροθιά, όταν πρόκειται να δώσουν όρκους πίστης στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους. Και δίπλα στις κύριες αστικές πολιτικές δυνάμεις, τα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα για άλλη μια φορά υπενθυμίζουν με τη στάση τους τον βρώμικο ρόλο που καλούνται να παίξουν και το πόσο βαθιά συστημικά είναι.

Να υψωθεί «τείχος» αγώνων και αντιστάσεων!

Είναι βέβαιο ότι ο λαός και η νεολαία δεν θα κάτσουν άπραγοι απέναντι σε αυ-

τές τις εξελίξεις και τη συντριβή των δικαιομάτων τους. Δεν θα δεχτούν αδιαμαρτύρητα τα νέα κύματα καταβύθισης του βιοτικού τους επιπέδου και την προοπτική μετατροπής τους σε αναλώσιμα θύματα των πολέμων που φέρνει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Γι' αυτό και για την κυβέρνηση και τους υπουργούς της, οι υγειονομικοί που αντιδρούν στην ισοπέδωση του δικαιώματος στη δωρεάν περίθαλψη και στην εργασιακή αθλιότητα πρέπει να σιγματιστούν ως «συμμορία της μιζέριας». Γι' αυτό και οι εκπαιδευτικοί που αγωνίζονται και αμφισβητούν την κυρίαρχη πολιτική της αξιολόγησης και του τσακίσματος των κατακτήσεων της νεολαίας στη δωρεάν εκπαίδευση πρέπει να διωχθούν σαν «εγκληματίες». Γι' αυτό και η νέα γενιά πρέπει να τσακιστεί σε κάθε προσπάθεια που κάνει να σηκώσει κεφάλι. Γι' αυτό και οι αγρότες που βγαίνουν στα μπλόκα για να μπορούν να επιβιώσουν από τον μόχθο τους πρέπει να βαφτιστούν «τεμπέληδες» που κάνουν τις γνωστές «εθιμοτυπικές» κινητοποιήσεις.

Γιατί οι δυνάμεις του συστήματος αδυνατούν να πείσουν την κοινωνική πλειοψηφία να υποταχθεί και μπορούν μόνο να θωρακίζονται απέναντί της με φασιστικοποίηση και ένταση της καταστολής. Γιατί ξέρουν πολύ καλά ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και η γραμμή της συμμόρφωσης του καθεστωτικού ρεφορμισμού δεν θα μπορούν να κρατούν για πάντα στη γωνία τους εργαζόμενους.

Τίποτα δεν μπορεί να περιμένει ο λαός από τον καβγά που έχει ξεσπάσει στο πλαίσιο του αστικού πολιτικού συστήματος, παρά μόνο χειρότερες μέρες. Μπορούν και πρέπει να ανοίξουν ρωγμές στο αντιδραστικό σκηνικό που στήνεται και να βγει η μαζική λαϊκή πάλη στο προσκήνιο! Να ξεδιπλωθούν αγώνες για μισθούς και συλλογικές συμβάσεις ενάντια στην επιδίωξη του συστήματος να «καταργήσει την ταξική πάλη» και να την εντάξει σε αλγόριθμους, όπως με τον νόμο 5163/2024 για τον κατώτατο μισθό. Να οικοδομηθούν όροι ανάπτυξης αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος, για να μπει φραγμός στα

**ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

Καρπός της συνάντησης Μπάιντεν-Χριστοδουλίδη στις ΗΠΑ τον περσινό Οκτώβρη φαίνεται ότι είναι η συμφωνία ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας σε τρία αμερικανικά εξοπλιστικά προγράμματα («αμυντικά» τα ονομάζουν) που υπέγραψε ο απελθών πρόεδρος, λίγο πριν εγκαταλείψει τον προεδρικό θώκο. «Χαράς ευαγγέλια» σε Κύπρο και Ελλάδα για το γεγονός, με το βλέμμα στραμμένο στην Τουρκία. Αντίθετα, υπήρξε έντονη δυσφορία από αυτήν. Δύο στοιχεία έχουν την αξία τους ως προς αυτό. Η παράκαμψη του Κογκρέσου από τον αμερικανό πρόεδρο, αφού ακόμη τυπικά ισχύει το εμπάργκο όπλων προς την Κύπρο, και η δημοσιοποίηση ότι είχαν προηγηθεί πολλοί γύροι στρατηγικών διαλόγων που κατέληξαν στη Συμφωνία. Πράγμα που σημαίνει ότι δεν ήταν επιλογή της στιγμής που έγινε λόγω των τεκταινομένων στη Μέση Ανατολή, αν και οπωσδήποτε έπαιξαν το ρόλο τους.

Πιο συγκεκριμένα, τα τρία προγράμματα είναι τα εξής: πρόγραμμα διεθνών πωλήσεων στρατιωτικού υλικού, πρόγραμμα παροχής πλεονάζοντος αμυντικού υλικού και πρό-

και ήδη δρομολογούν την ένταξή της στα στρατηγικά τους σχέδια. Άλλωστε, αυτή μπορεί να καθυστερήσει, με βάση την απειλή βέτο της Τουρκίας.

Η επάνοδος Τραμπ στην αμερικανική διοίκηση, στο μεταξύ, έχει παράσχει αρκετά στοιχεία που δείχνουν τη συνεννόηση η οποία υπήρξε μεταξύ απερχόμενης και (επαν)ερχόμενης σε πολλά ζητήματα. Η Κύπρος φαίνεται ότι εντάσσεται μέσα σε αυτή τη συνεννόηση. Άρα, μία «ανατροπή» ως προς αυτό δεν μοιάζει πιθανή. Η κατανόηση του ρόλου που μπορεί να παίξει το νησί στη διακεκαυμένη περιοχή μεταφράζεται, συνεπώς, σε κινήσεις «δεσίματός» του, που πρόθυμα αποδέχεται η ελληνοκυπριακή ηγεσία. Η πολιτική της πολυεξάρτησης, όμως, που έχει υιοθετηθεί από την ελληνοκυπριακή ελίτ εγκυμονεί κινδύνους σύγκρουσης συμπεριφορών μεταξύ των διαγκωνιζόμενων ιμπεριαλιστών. Οι Αμερικανοί μπορεί να μιλούν για το ΝΑΤΟ, ωστόσο η νέα Συμφωνία δεν έδωσε λογαριασμό σε κανέναν απ' τους νατοϊκούς συμμάχους. Είναι σίγουρο ότι οι υπόλοιποι μνηστήρες δεν θα την έχουν δει

Κύπρος

Εξοπλιστική Συμφωνία με ΗΠΑ – ντε φάκτο ΝΑΤΟποίηση

γραμμα εκπαίδευσης και εξοπλισμού στους στρατούς ξένων χωρών. Περισσότερες λεπτομέρειες αναφορικά με τα οπλικά συστήματα που θα δοθούν στην Κύπρο δεν δόθηκαν. Το πλαίσιο, ωστόσο, αυτής της κίνησης από πλευράς ΗΠΑ είναι σαφές. Πρόκειται για κίνηση απόλυτα ενταγμένη στο στρατηγικό σχέδιο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, που μάλιστα αποσυνδέει μονομερώς το Κυπριακό από τις διμερείς σχέσεις ΗΠΑ-Κύπρου.

Ως γνωστόν, οι ΗΠΑ έχουν ταχθεί υπέρ της «λύσης» διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδίας στη μεγαλόνησο, θέση με την οποία συμφωνούν Λευκωσία και Αθήνα, ενώ την απορρίπτει η Άγκυρα, προτάσσοντας τη «λύση» των δύο κρατών. Παρά ταύτα, περιμένοντας τις πολυδιαφημισμένες ενέργειες του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ για το Κυπριακό, οι Αμερικανοί διαμορφώνουν έμπρακτα το έδαφος, πιέζοντας προς την κατεύθυνση εξυπηρέτησης των στρατηγικών τους συμφερόντων.

Στη διπλωματική και όχι μόνο γλώσσα, οι Συμφωνίες έχουν ως στόχο τον εκσυγχρονισμό των κυπριακών ενόπλων δυνάμεων, την ενίσχυση της διαλειτουργικότητάς τους με το ΝΑΤΟ και την ενδυνάμωση των σχέσεων ασφαλείας ΗΠΑ-Κύπρου. Παράλληλα με αυτή την εξέλιξη, γίνεται λόγος και για αμερικανικές «επενδύσεις» στο νησί, χωρίς περαιτέρω στοιχεία. Είναι φανερό ότι οι Αμερικανοί επείγονται να μετατρέψουν την Κύπρο σε νέο αβύθιστο αεροπλανοφόρο στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο, «πλάι» στην Κρήτη, τη βάση της Σούδας και τις υπόλοιπες νατοϊκές εγκαταστάσεις στο νησί. Αγγλικές, γαλλικές και συνεχώς αναβαθμιζόμενες αμερικανικές βάσεις έχουν μετατρέψει την «γη της λεμονιάς, της ελιάς» σε πλατφόρμα επεμβάσεων στην ευρύτερη περιοχή, πράγμα που ειπώθηκε ανοικτά και συνέβη κατά το πρόσφατο σιωνιστικό πογκρόμ ενάντια στους Παλαιστίνιους αλλά και το μπαράζ χτυπημάτων κατά πολλών άλλων χωρών (Συρία, Λίβανος, Υεμένη, Ιράν, Ιράκ). Οι ΗΠΑ δεν περιμένουν την επίσημη είσοδο της Κύπρου στο ΝΑΤΟ

με καλό μάτι...

Σε ένα ανταγωνιστικό πλαίσιο, η προς ώρας χαμένη Ρωσία στη Συρία έχει επίσημα κατατάξει την Κύπρο -όπως και την Ελλάδα- στις «μη φιλικές προς αυτήν χώρες», με βάση τους αμερικανόπνευστους άξονες στην περιοχή και κυρίως την ενεργό εμπλοκή τους στο Ουκρανικό στο πλευρό της Δύσης. Παρά το γεγονός ότι έχει κι εκεί υποστεί πλήγμα, δεν θα αποχωρήσει πλήρως τόσο εύκολα όσο φαντάζονται οι ΗΠΑ από τη μεγαλόνησο. Το παρελθόν των S-300 και της διείσδυσης ρωσικών κεφαλαίων με κατεύθυνση τα κράτη της κεντρικής Ευρώπης που είναι ενταγμένα στην ΕΕ, παρά το γεγονός ότι έγινε σοβαρή προσπάθεια ξωπετάγμάτος τους με το κυπριακό μνημόνιο και κούρεμα των καταθέσεων, μαρτυρά ότι, έστω και αποδυναμωμένα, εξακολουθεί να έχει επαφή με μερίδες της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης. Το αν είναι αρκετές, βεβαίως, μετά από όλες αυτές τις εξελίξεις είναι ένα ζήτημα.

Αλλά και η Τουρκία, που έχει λόγο στο νησί, ανεξάρτητα αν πρακτικά δεν μπορεί να εμποδίσει μια αμερικανοποίηση της Κύπρου, προβάλλει τις δικές της διεκδικήσεις. Το παζάρι που έκανε μέχρι την τελευταία στιγμή ως προς την ένταξη Φινλανδίας και Σουηδίας στο ΝΑΤΟ δίνει ένα μέτρο (στο πολλαπλάσιο) του τι πρόκειται να ακολουθήσει οπότε προωθηθεί από τα μεγάλα αφεντικά η ένταξη της Κύπρου σε αυτό. Η ελληνοκυπριακή το επιδιώκει. Η τουρκοκυπριακή θα ήθελε μια διπλή (με βάση τα δύο κράτη, που ζητά) ένταξη.

Για το λαό της Κύπρου -Ελληνοκυπρίου και Τουρκοκυπρίου- η νέα Συμφωνία με τους υπερατλαντικούς φονιάδες αποτελεί μια αρνητική εξέλιξη, προσθέτοντας έναν ακόμη βρόχο στο λαιμό του. Η πάλη για διώξιμο των βάσεων και των στρατών όλων των ξένων δυνάμεων, συμπεριλαμβανομένων των κατοκικών τουρκικών στρατευμάτων, είναι η μόνη που μπορεί να δώσει ανεξαρτησία στον τόπο με το λαό αφέντη του.

Ψοφόκρυο

Μας ήρθε, λοιπόν, κι η βαρυχειμωνιά. Τους βλέπω όλους να κινούνται βιαστικά σφιγμένοι στα παλτά τους. Τους ακούω να παραπονιούνται. Για το αέριο που ακριβύνει. Για τις τιμές στο ρεύμα που πήραν την ανηφόρα. Ακόμη και για τα ταπεινά καυσόξυλα που πάνε να γίνουν είδος πολυτελείας. Αναζητώντας κι εγώ χαραμάδες αισιοδοξίας, ανακαλώ στη μνήμη μου και κάποιους που δεν πτοούνταν και τόσο από τις -εν γένει- καιρικές συνθήκες (και πάντα ευελπιστώντας ότι θα συνεχίσουν να υπάρχουν και άλλοι).

Όπως ο αξέχαστος σύντροφος Ηλίας. Καταχείμωνο μ' ένα σακάκι πάντα.

Μα καλά, δεν κρυώνεις, τον ρώτησα κάποτε.

Φοράω πουλόβερ, μου απάντησε ατάραχος, απορώντας με την απορία μου.

Βέβαια, εμένα δεν με ξεγελούσε. Πάντα υποψιαζόμουνα πως φορούσε και ένα ακόμη «πουλόβερ». Φτιαγμένο από πυρωμένα υλικά που έρχονταν από μέσα του.

Παρόμοια κι αλλιώς μαζί, η περίπτωση του φίλου μου του Γρηγόρη. Εκείνον που ένα σάντουιτς το τρώγαμε μισό μισό. Μ' ένα σακάκι κι αυτός, χειμώνα-καλοκαίρι. Που όσο κρύο και να 'κανε εξέπεμπε πάντα την ίδια ζεστασιά.

Πάλι το ίδιο σακάκι φοράς μ' αυτό το κρύο; τον ρώτησα μια φορά.

Είναι demi saison, μου απάντησε χαμογελώντας και κάπως περιπαχητικά.

Το ότι τον χάσαμε όταν ήμασταν μόλις είκοσι επτά χρονών, έγινε ένα αγγάθι που και μετά από τόσες δεκαετίες ακόμα μ' αγκυλώνει κάποιες φορές.

Όπως μου συμβαίνει και με τον Δώρη. Συγκάτοικο των φοιτητικών μου χρόνων. Που αν δεν τον γνώριζες καλά, ούτε να φανταστείς δεν μπορούσες πόσο πλούτο κουβαλούσε μέσα του. Έτσι κάπως, μαζί με τ' άλλα μου 'ρχεται κι ένα χαμόγελο.

Όπως όταν του είπα: Καλά, μωρέ, δεν ξεπαγιάζεις μ' ένα σακάκι μόνο σ' αυτό το καταχείμωνο;

Για να εισπράξω την πιο αναπάντεχη απάντηση: Τι να σου πω, ρε Βασίλη. Τρέμε-τρέμε, ιδρώσα.

Όμως, σαν να το παραβάρυνα το πράγμα που αρχικά το είχα σκεφτεί στο πιο ανάλαφρο. Ας πω για τον Γιωρζίκα, λοιπόν.

Κοντός, στεγνός και μαστοράκος, έτοιμος για κάθε μερεμέτι. ΚΚΕς σε γειτονιά πασοκοδεξιών και Ολυμπιακάκις σε καφενείο ΠΑΟΚτσήδων. Αγαπητός σε όλους, όμως.

Χειμώνας ήταν και είχαμε κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Περνούσε μπροστά μου σφιγμένος στο μπουφανάκι του, τουρτουρίζοντας και μονολογώντας.

Γαμώ την πουτάνά μου, γαμώ, μ' αυτό το ΠΑΣΟΚ όλο κρύο κάνει.

ΥΓ.: Κι έχω και κείνον τον διαβολάκο. Που κάθε τόσο έρχεται και μου σφυραίει στ' αυτή. Τι θα γίνει, ρε φίλε. Μ' αυτό το φαινόμενο του θερμοκηπίου έχουμε ξεπαγιάσει, που να πάρει.

Β. Βαλκάνιος

Δολοφονία Βασίλη Μάγγου Στο Πρωτοδικείο Βόλου η δίκη των 3 από τους βασανιστές αστυνομικούς

Στις 13/6/2020, οι δυνάμεις των ΜΑΤ επιδόθηκαν σε ένα όργιο καταστολής απέναντι στην πολύ μεγάλη διαδήλωση του λαού του Βόλου ενάντια στην εγκληματικότητα του καρκινολόγου εργοστασίου καύσης σκουπιδιών της ΑΓΕΤ/Lafarge, με ξυλοδαρμούς, χημικά και συλλήψεις. Συνεχίζοντας το κατασταλτικό τους «έργο», χτύπησαν και τη συγκέντρωση συμπαραστάσεως στους συλληφθέντες έξω απ' τα δικαστήρια του Βόλου. Εκεί, 6 αστυνομικοί (4 της ΟΠΚΕ και 2 της Υποδιεύθυνσης της Ασφάλειας Βόλου) χτύπησαν σοβαρά και βασάνισαν τον νεολαίο αγωνιστή Βασίλη Μάγγο. Να θυμίσουμε: Ο βασανισμός του συνεχίστηκε στο αστυνομικό τμήμα όπου τον μετέφεραν, ενώ μετά τον παράτησαν στο δρόμο. Ο πατέρας του Γιάννης Μάγγος (παρών από τότε σε πλήθος κινητοποιήσεων) τον βρήκε σε άθλια κατάσταση και άγρια χτυπημένο και κανόνισε τη μεταφορά του στο Νοσοκομείο. Βρέθηκε με κατάγματα στα πλευρά και με θλάση στο ήπαρ και στη χοληδόχο κύστη.

Ένα μήνα μετά, ο Βασίλης έχασε τη ζωή του. Έχουν περάσει από τότε σχεδόν τεσσεράμισι χρόνια και η δίκη των ενεργούμενων της κρατικής καταστολής και της αντιλαϊκής πολιτικής γνωρίζει συνεχώς αναβολές και κωλυσιεργίες. Κι αυτό, παράλληλα με την επιχείρηση «κουκουλώματος» της συστημικής - κρατικής αυτής δολοφονίας. Τώρα παρέπεψαν τους 3 απ' τους 6 αστυνομικούς στο Πρωτοδικείο (Μονομελές Πλημμελειοδικείο), ενώ οι γονείς του Βασίλη ζήτησαν αναβολή για να δικαστούν και οι 6 για το κακούργημα του βασανισμού, στο Μικτό Ορκωτό Εφετείο Λάρισας. Αν το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών αποφανθεί για την παραπομπή τους, που δέχθηκε η εισαγγελέας. Δεν δέχθηκε, όμως, την αναβολή. Έτσι, η δίκη των 3 ξεκίνησε τη Δευτέρα 20/1, όπου κατέθεσαν οι γονείς του Βασίλη, Γιάννης και Κατερίνα - Ευδοξία, καθώς και συναγωνιστές του, ενώ θα συνεχιστεί στις 27/1.

Η δολοφονία του Βασίλη Μάγγου απ' τους πραιτοριανούς του συστήματος αποτελεί, κι αυτή, απότοκο και έκφραση της φασιστικοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής, που στη συγκεκριμένη περίπτωση ήρθε να στηρίξει την αντιλαϊκή επιβολή του εργοστασίου καύσης. Τόσο απέναντι στην επιβολή αυτή, όσο και ενάντια στη φασιστικοποίηση, αλλά και για την καταδίκη των φυσικών, αλλά και πολιτικών αυτουργών της δολοφονίας του Βασίλη, αυτών που όπλισαν το δολοφονικό χέρι των δραστών, καθοριστικός παράγοντας δεν είναι οι νομικές διαδικασίες, αλλά η ύπαρξη κινήματος! Μόνο η συγκρότηση μαζικού κινήματος αντίστασης και διεκδίκησης, λαού και νεολαίας, μπορεί να συμβάλει στις παραπάνω στοχεύσεις. Και μόνο η δράση ενός τέτοιου κινήματος μπορεί να δικαιώσει το Βασίλη Μάγγο, πλευρά της οποίας είναι και η κατάδικη όλων των δολοφόνων.

Αθώσεις που αποδεικνύουν το ανυπόστατο των κατηγοριών...

- Αθώωθηκαν την Τετάρτη 15/1 απ' το δικαστήριο η Χρυσούλα Μονιάκη και ο Κώστας Βουρεκάς, που κατηγορούνταν για «παραβίαση των μέτρων απαγόρευσης» με πρόσχημα την πανδημία της COVID-19, επειδή συμμετείχαν σε συγκέντρωση κατά της βίας εναντίον των γυναικών στις 25/11/2020, στο Σύνταγμα.

- Αθώωθηκαν στις 13/1, απ' το δικαστήριο της Καρδίτσας, δύο κατηγορούμενοι που συμμετείχαν σε κινητοποίηση στον Τύμπανο Αργιθέας, όπου καλούσε η «Ανοιχτή Συνέλευση Ενάντια στην "Πράσινη

δημοκρατικά δικαιώματα

ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ ΟΙ 6 ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ 17ΗΣ ΝΟΕΜΒΡΗ 2020, ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ!

Τη Δευτέρα 27 Γενάρη θα πραγματοποιηθεί, έπειτα από συνεχείς αναβολές, η δίκη των 6 αγωνιστών, συλληφθέντων απ' τις δυνάμεις καταστολής κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης για την επέτειο της αντιιμπεριαλιστικής εξέγερσης του Πολυτεχνείου, το 2020, στη Θεσσαλονίκη. Δικάζονται διαδηλωτές που τόλμησαν να τιμήσουν την επέτειο του Νοέμβρη, με υποκριτικές, προσχηματικές και στημένες κατηγορίες. Για «διασπορά μολυσματικής νόσου», αλλά και για «αντίσταση κατά της αρχής», ο γιατρός Νικόλας Ματσούκας, μέλος του ΚΚΕ(μ-λ), ο τότε φοιτητής Αρχιτεκτονικής του ΑΠΘ, Ζήσης Μπ. και άλλοι 3 φοιτητές κι εργαζόμενοι, και για «διέγερση σε ανυπακοή» ο Ηλίας Σμήλιος, δάσκαλος και γραμματέας του Ζ' ΣΕΠΕ Θεσσαλονίκης και δημοτικός σύμβουλος Αμπελοκήπων - Μενεμένης, που δικάζεται κι σαν «οργανωτής» της διαδήλωσης, εφαρμόζοντας για πρώτη φορά τον νόμο «περιορισμού» και απαγόρευσης των διαδηλώσεων. Όπως έγινε κατά τη διάρκεια των απαγορεύσεων και στην Αθήνα, στα Χανιά, στα Γιάννενα, το Ηράκλειο, το Ρέθυμνο....

Στη Θεσσαλονίκη οι αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν τους διαδηλωτές που επιδίωξαν να τιμήσουν την εξέγερση με συγκέντρωση και προσπάθεια πορείας στο αμερικάνικο προξενείο, ακυρώνοντας, με τον συνωστισμό που δημιούργησαν, τα μέσα προφύλαξης απ' την πανδημία που τηρούσαν οι διαδηλωτές μέχρι εκείνη τη στιγμή. Επέβαλαν επίσης δεκάδες πρόστιμα. Την ίδια ώρα που οι κυρίαρχοι και οι μηχανισμοί τους επικαλούνταν την «υγειονομική προστασία»!

Προφανώς, η δίωξη αυτή -όπως κι όλες οι άλλες- είναι πολιτική, στοχεύει στην ποινικοποίηση του δικαιώματος του λαού στην πολιτική δράση και δεν έχει την παραμικρή σχέση με τη λεγόμενη «υγειονομική προστασία». Όταν, μάλιστα, η ίδια η πολιτική του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης απαξιώνει το δικαίωμα του λαού στην περιθαλψη και την υγεία. Οι αγωνιστές αυτοί, όπως και όλοι οι διωκόμενοι της περιόδου των απαγορεύσεων με πρόσχημα την πανδημία, σ' ολόκληρη τη χώρα, πρέπει να αθωωθούν! Όπως αθώωθηκαν οι 62 συλληφθέντες της 6ης Δεκεμβρη '20 στην Αθήνα, καθώς και άλλοι, λόγω της πίεσης που άσκησε το πλατύ κίνημα συμπαραστάσεως, αλλά και λόγω της σαθρότητας του κατηγορητηρίου.

Ένα κίνημα που εκφράζεται και που πρέπει να ενταθεί, με στόχο όχι μόνο την αθώωση των συγκεκριμένων αγωνιστών, αλλά και την υπεράσπιση των λαϊκών δημοκρατικών δικαιωμάτων απέναντι στη φασιστικοποίηση και την κρατική τρομοκρατία. Σε μια σειρά χώρους, σωματεία, συλλόγους και συλλογικότητες, διακινείται ήδη και υπογράφεται ψήφισμα συμπαραστάσεως, ενώ η έμπρακτη συμπαραστήση και συμμετοχή σε κινητοποιήσεις αλληλεγγύης μπορεί να έχει αποτέλεσμα! Να αθωωθούν οι 6 αγωνιστές για όλες τις κατηγορίες! Οι αγώνες δεν μπαίνουν στο γύψο!

Ανάπτυξη» και τα Αιολικά στα Άγραφα», στις 24/7/2022. Μεγάλο ρόλο έπαιξαν στην απόφαση αθώωσης οι συγκεντρώσεις και συνολικότερα η έκφραση αλληλεγγύης που αναπτύχθηκαν.

- Αθώωθηκαν την Τρίτη 21/1 απ' το Τριμελές Εφετείο της Αθήνας ο Παναγιώτης Λαφαζάνης, ο Αντώνης Μαυρομάτης και ο Ηλίας κι ο Λεωνίδας Παπαδόπουλος για τη συμμετοχή τους στις κινητοποιήσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, όπου τους είχαν φορτωθεί βαριές και κατασκευασμένες κατηγορίες ήδη απ' την περίοδο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Όλα αυτά δείχνουν πως οι διώξεις αυτές είχαν ως στόχο την επιδίωξη τρομοκράτησης, με... ευρύτερους αποδέκτες, πέρα απ' τους διωκόμενους, και την ομηρία των διωκόμενων.

Βίαιη απομάκρυνση δημοσιογράφου από συνέντευξη Τύπου του Μπλίνκεν

Ο ανεξάρτητος δημοσιογράφος Σαμ Χουσεϊνί σύρθηκε βίαια, απ' την ασφάλεια κτιρίου, έξω απ' την αίθουσα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, στις 16/1, όπου έδινε την τελευταία συνέντευξη Τύπου του ο τέως υπουργός Εξωτερικών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, Μπλίνκεν, όταν εκφράστηκε υπέρ του αγωνιζόμενου παλαιστινιακού λαού και ενάντια στη στήριξη της δολοφονικής πολιτικής του Ισραήλ, χαρακτηρίζοντας τον Μπλίνκεν εγκληματία. Νωρίτερα είχε αποχωρήσει απ' τη συνέντευξη κι ένας άλλος δημοσιογράφος, ο Μαξ Μπλουμένθαλ, ιδρυτής του ιστότοπου «The Grayzone», καταγγέλλοντας τον εφοδιασμό του Ισραήλ με βόμβες απ' τις ΗΠΑ.

Έκκληση απελπισίας...

Το 4χρονο κορίτσι, Ζόγια Νιαζί, «χάθηκε» μετά το διεμβολισμό βάρκας με πρόσφυγες στα ανοικτά της Ρόδου, απ' το λιμενικό (δες και προηγούμενο φύλλο «ΠΣ»). Ενώ η μάνα του χαροπαλεύει στη ΜΕΘ του Νοσοκομείου Ρόδου, ο πατέρας του απευθύνει δραματική έκκληση στις αρχές να τον ενημερώσουν τι απέγινε το παιδί του... Η δολοφονική πολιτική του συστήματος δεν γνωρίζει όρια! Για τους καταπιεσμένους «προσφέρει» μόνο πόνο, δυστυχία και θάνατο, φτώχεια κι εξαθλίωση.

Οι αυξήσεις στις ιδιωτικές ασφαλίσεις, φέρνουν αποκαλύψεις

Μεγάλος θόρυβος ξέσπασε το τελευταίο διάστημα σχετικά με τις μεγάλες αυξήσεις που ανακοίνωσαν οι ασφαλιστικές εταιρείες, όλες μαζί και με ενιαίο ποσοστό 15% στα ασφαλιστικά συμβόλαια υγείας, προς χάρη του «ελεύθερου ανταγωνισμού». Αποκαλύφθηκε ότι οι αυξήσεις που απαιτούσαν να επιβάλουν οι ασφαλιστικές εταιρείες στηρίζονταν σε έναν δείκτη, τον Ενιαίο Δείκτη Υγείας (ΕΔΥ) ο οποίος καταρτίστηκε από τον ΙΟΒΕ (Ίδρυμα Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών), με βάση νόμο της κυβέρνησης της ΝΔ και την κατάρτισή του είχε παραγγείλει ... η Ένωση Ασφαλιστικών Εταιρειών!

Εδώ να σημειώσουμε ότι τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα από το 2020 τα ασφαλιστικά υγείας έχουν αυξηθεί κατά 50% ενώ τα κέρδη των ασφαλιστικών εταιρειών την τελευταία δεκαετία πλησιάζουν τα 4 δις ευρώ, ακολουθώντας και ο κλάδος αυτός την πολιτική των τεράστιων αυξήσεων. Βέβαια είναι σημαντικό το γεγονός ότι τα μακροχρόνια συμβόλαια υγείας έχουν υποστεί μεγάλη μείωση σήμερα φτάνουν τα 255.000 σε σχέση με τα 711.000 το 2011. ▶

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Πολιτική πρόταση επανάληψη των κάλπικων αναζητήσεων

Την πολιτική της πρόταση «για την ανασυγκρότηση της ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς» δημοσίευσε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα μέσα του περασμένου Δεκέμβρη, παρουσιάζοντάς την σε εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 16/1 στην Αθήνα.

Η περίοδος μέσα στην οποία οι σύντροφοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ καταθέτουν την πρότασή τους καλώντας σε «ανοιχτό διάλογο» και σε «κοινές πρωτοβουλίες στα μεγάλα μέτωπα της περιόδου» είναι πρωτόγνωρα αντιδραστική, δύσκολη και απαιτητική. Ταυτόχρονα, όμως, είναι και κρίσιμη για τις δυνάμεις που αναφέρονται στην επαναστατική-κομμουνιστική αριστερά. Οι δυνάμεις θα κριθούν, μέσα σε αυτή την περίοδο, από το αν αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη που απαιτούν οι συνθήκες, αν η οποία διακήρυξη θα αποκρυσταλλώνεται σε μικρά πραγματικά βήματα που συμβάλλουν στην ανασυγκρότηση του κινήματος, αν διαμορφώνουν πολιτική γραμμή και κατεύθυνση που υπηρετούν αυτή την υπόθεση ανοίγοντας δρόμους αγώνα, αν προσδιορίζουν μέτωπα πάλης, στόχους και αιτήματα που θα συμβάλλουν στη συγκέντρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων, στη δημιουργία εστιών αντίστασης και νικηφόρας προοπτικής των αγώνων, κόντρα και ενάντια στις ρεφορμιστικές αυταπάτες.

Μέσα από αυτό το πρίσμα μπορούμε να «διαβάσουμε» και να εκτιμήσουμε την πολιτική πρόταση που μας απευθύνει η κάθε συναγωνιστική δύναμη και στην προκειμένη περίπτωση οι σύντροφοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Δυστυχώς, εκτιμούμε ότι η πολιτική πρόταση των συντρόφων δεν έχει να συμβάλει στην παραπάνω υπόθεση. Διακατέχεται κυρίως από το άγχος της «ανασυγκρότησης» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα από την παρέμβασή της στις διεργασίες που έχουν ανοίξει μεταξύ των θραυσμάτων του κατακερματισμένου ΣΥΡΙΖΑ και Οργανώσεων και συλλογικοτήτων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, που οι

συνεχείς δεξιές μετατοπίσεις τις οδήγησαν στην αγκαλιά του κοινοβουλευτισμού. Βρίσκεται, μάλιστα, στον αντίποδα οποιασδήποτε προσπάθειας κοινής δράσης και συντονισμού πάνω στα μέτωπα πάλης, ειδικά αν επικρατήσει η αντίληψη μιας προηγούμενης φάσης, που απαιτούσε συνολική συμφωνία για την προώθηση κοινών αγωνιστικών πρωτοβουλιών τόσο σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, όσο και σε χώρους εργασίας, σε χώρους νεολαίας και γειτονιές.

Η βασική, η κύρια, η αποκλειστική πλευρά της πολιτικής πρότασης είναι η παρέμβαση στις πολιτικές «ανακατατάξεις» που συντελούνται, όπως χαρακτηριστικά τονίζεται στο σημείο 4, από την «αδυναμία του πολιτικού συστήματος να στρατεύσει τους λαούς σε ένα θετικό όραμα». Το καθοριστικό καθήκον περιγράφεται στο σημείο 6: «*Η ανατρεπτική και αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να παρέμβει στις ανακατατάξεις και τις αναζητήσεις ενός λαϊκού αριστερού κόσμου, που αναζητά πραγματική αντιπολίτευση απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ [...]. Πάνω σε αυτή τη βάση, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καταθέτει ενωτικό, προωθητικό κάλεσμα για την παρέμβαση και ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς*». Ταυτόχρονα, στο σημείο 9 διαπιστώνοντας ότι «*Σήμερα υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες μαχόμενοι αγωνιστές που αναζητούν μια τέτοια προοπτική, που δεν καλύπτονται από τις κυρίαρχες πολιτικές προτάσεις στην αριστερά*» μπαίνει με την προτροπή του κατεπείγοντος η γενικότητα ότι «*είναι η στιγμή να γίνει ένα βήμα, ενότητας, διαλόγου, προγραμματικής σύγκλισης και συστηματικής κοινής δράσης, ανάμεσα σε όλους όσους κατανοούν...*».

Επανερχεται σε πρώτο πλάνο το διαχειριστικό όχημα του μεταβατικού προγράμματος, αλλά με τις αναγκαίες προσαρμογές που επιβάλλει η περίοδος και οι «ανακατατάξεις». Έτσι, «*η ανατρεπτική-αντικαπιταλιστική αριστερά παλεύει στη βάση ενός πολιτικού προγράμματος που έχει την προμετωπίδα του την υπεράσπι-*

ση της ειρήνης με απεμπλοκή της Ελλάδας από τους πολέμους, το διώξιμο των βάσεων, τη μείωση των εξοπλισμών και την αποδέσμευση από το ΝΑΤΟ [...]. Προτάσει την πάλη για απειθαρχία, ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ...».

Προκειμένου, λοιπόν, να μείνει η πόρτα ανοιχτή στο τραπέζι των ζυμώσεων, η πολιτική πρόταση θέτει την παραμονή στους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς των δυναστών και των φονιάδων αλλά με απειθαρχία, ρήξη και χωρίς δεσμεύσεις. Ένα σοβαρό βήμα προς τα πίσω για τις δυνάμεις που συγκροτούν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όταν μια προηγούμενη φάση είχαν ανοίξει αντιπαράθεση προς ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, από ό,τι φαίνεται καιροσκοπικού χαρακτήρα, για την «αποδέσμευση» από τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, προκρίνοντας το αίτημα της «εξόδου».

Στο σημείο 9, συνδέοντας «τα «*άμεσα*» ζητήματα επιβίωσης του λαού» με «τα «*μεγάλα*» πολιτικά προβλήματα της κοινωνίας» συνεχίζεται η περιγραφή του μεταβατικού προγράμματος. «*Η πάλη για αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις με τη μείωση των κερδών των επιχειρήσεων και την ευρωλιτότητα του «Συμφώνου Σταθερότητας»*». Τα μέτρα κατά της ακρίβειας με την κατάργηση της κερδοσκοπίας των απελευθερωμένων αγορών. Η υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών με την ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων...». Επίσης, προκειμένου να μην υπάρχουν αποκλεισμοί σε αυτό ενσωματώνεται η «*ΕΕ φρούριο των κλειστών συνόρων*», η «*πάλη ενάντια στον σεξισμό*», η «*υπεράσπιση της ζωής από την κλιματική αλλαγή*».

Το κείμενο της πολιτικής πρότασης διακρίνεται από πολιτικές αντιφάσεις, αποτελώντας ένα μίγμα διαχειριστικών αιτημάτων και κινηματικών στόχων πάλης, που ανακατεύονται στην κατσαρόλα του κυβερνητισμού. Αναζητώντας, μάλιστα, συγκολλητική ουσία, επαναφέρει στη συζήτηση το κίβδηλο Δημοψήφισμα, με το ανυπόστατο και απάραδικο συμπέρασμα ενάντια στην αποχή

«*από τη μάχη του λαϊκού ΟΧΙ που ολοκλήρωσε την υποταγή στα μνημόνια*». Είναι και αυτό ενδεικτικό της ποιότητας του απολογισμού αυτών των δυνάμεων για τη στάση τους σε εκείνη τη στροφή της ιστορίας στις πολιτικές εξελίξεις της χώρας μας και τα συμπεράσματα που έβγαλαν.

Η βασική, κύρια, αποκλειστική πλευρά της πολιτικής πρότασης αναδείχτηκε και στην εκδήλωση τόσο εισηγητικά, όσο και από τις τοποθετήσεις των εκπροσώπων των οργανώσεων. Με τον πιο ωμό τρόπο το έθεσε ο εκπρόσωπος του ΣΕΚ, λέγοντας ότι πρέπει να επαναλάβουμε σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο την επιτυχία που είχαμε στον Δήμο της Αθήνας.

Εκπρόσωπος του ΚΚΕ(μ-λ) παραβρέθηκε και τοποθετήθηκε στην εκδήλωση, έπειτα από πρόσκληση των συντρόφων, αναδεικνύοντας τις βασικές εκτιμήσεις για την τρέχουσα περίοδο και τα βασικά καθήκοντα που καλούνται να προωθήσουν οι δυνάμεις με αναφορά στην επαναστατική κομμουνιστική αριστερά. Τόνισε ότι η κοινή δράση και ο συντονισμός πρέπει να συμβάλλουν στην ανάπτυξη της πάλης του λαού μας ενάντια α) στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, με κομβικό ζήτημα τον πόλεμο στην Ουκρανία, που δεν αποτελεί «ένα ακόμη επεισόδιο» και β) στην πάλη ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση με προμετωπίδα την πάλη για αυξήσεις στους μισθούς. Άσκησε κριτική στην πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ως μια παραλλαγή του μεταβατικού προγράμματος, που αναζητώντας το νέο κόλπο, δεν μπορεί να αποτελέσει πρόταση αγωνιστικής διεξόδου, ενώ οι λύσεις θα βρεθούν στο πεδίο της ταξικής πάλης και των λαϊκών αγώνων. Κατέληξε, παρά τις πολιτικές και ιδεολογικές διαφορές, στην υπαρκτή αναγκαιότητα αλλά και δυνατότητα (τόσο από τις αγωνιστικές διαθέσεις κόσμου όσο και από την εμπειρία μας από την κοινή δράση) να προωθηθούν από κοινού πρωτοβουλίες στα μέτωπα πάλης που αναδεικνύει η επίθεση του συστήματος.

► Η μεγάλη αυτή μείωση των ασφαλιστηρίων υγείας είναι ακόμα ένα στοιχείο που αποκαλύπτει την μεγάλη οικονομική υποβάθμιση που έχουν υποστεί τμήματα των μεσοστρωμάτων που αποτελούσαν και αποτελούν τους βασικούς πελάτες των ασφαλιστικών εταιρειών για τον κλάδο αυτό.

Μέσα στην φασαρία και την αντιπαράθεση που ξέσπασε για το ζήτημα των επερχόμενων αυξήσεων αποκαλύφθηκε επίσης ότι τα νοσήλια, που καλύπτονται από ασφαλιστικά συμβόλαια, στα ιδιωτικά νοσοκομεία, αυξάνουν σε επίπεδο ... Ελβετίας δημιουργώντας έτσι τριβές ανάμεσα στις ασφαλιστικές εταιρείες και στα ιδιωτικά νοσοκομεία παρόλο που στην ουσία αποτελούν «συγκοινωνούντα δοχεία» στο χώρο της περίθαλψης με ίδια συμφέροντα.

Είναι οι βασικοί φορείς που προωθούν την ακόμα μεγαλύτερη ιδιωτικοποίηση τόσο στον χώρο της περίθαλψης όσο και στον τομέα της ασφάλισης χτυπώντας το δικαίωμα του εργαζόμενου λαού στην πλήρη, καθολική και δωρεάν περίθαλψη και σε κάθε έννοια κοινωνικής ασφάλισης, την οποία θέλουν να μετατρέψουν σε ατομική υπόθεση του κάθε ασφαλισμένου.

Αέρα στα πανιά των καπιταλιστικών επιχειρήσεων στον χώρο της ασφάλισης

και της περίθαλψης, οι οποίες στην μεγάλη τους πλειοψηφία ελέγχονται από ξένα κεφάλαια, αποτελούν οι πολιτικές των αστικών κυβερνήσεων οι οποίες με συνεχείς νομοθετικές παρεμβάσεις τόσο στο τομέα της κοινωνικής ασφάλισης όσο και στον τομέα της περίθαλψης προωθούν το γκρέμισμα κάθε δικαιώματος του εργαζόμενου λαού.

Καθώς το ζήτημα των μεγάλων αυξήσεων στα ασφαλιστικά υγείας πήρε διαστάσεις και εκδηλώθηκαν αντιδράσεις από μεριάς κοινωνικών στρωμάτων που στηρίζουν την κυβέρνηση της ΝΔ το υπουργείο ανάπτυξης και ο Τ. Θεοδωρικάκος αναγκάστηκαν να κάνουν παρέμβαση για «αναγκαστική νομοθετική ρύθμιση» στο βαθμό που οι ασφαλιστικές δεν μειώσουν το ποσοστό των αυξήσεων. Έτσι ενώ στην αρχή η αύξηση του 15% θεωρούνταν ανελαστική από την μεριά των εταιρειών, στην συνέχεια, όλες μαζί, ανακοίνωσαν μείωση των αυξήσεων, οι οποίες θα φθάσουν πλέον στο 7% αποκαλύπτοντας έτσι ότι τόσο ο λεγόμενος Ενιαίος Δείκτης Υγείας όσο και τα παραμύθια περί ελεύθερου ανταγωνισμού στα πλαίσια του μονοπωλιακού καπιταλισμού προσαρμόζονται κάθε φορά στις επιδιώξεις των εταιρειών και των κυβερνήσεων που τις υπηρετούν.

Εξάλλου είναι η κυβέρνηση της ΝΔ που με νομοθέτηση φροντίζει να εξασφαλίσει τον κλάδο των ασφαλιστικών εταιρειών από πιθανές ζημιές σε άλλους τομείς των δραστηριοτήτων τους, με την υποχρεωτική ασφάλιση τόσο των αυτοκινήτων ιδιωτικής χρήσης όσο και των επαγγελματιών από «φυσικές καταστροφές» (φωτιές, πλημμύρες, χαλάζι κ.λ.π) προσθέτοντας έτσι ακόμα ένα βάρος στις πλάτες του εργαζόμενου λαού και ανοίγοντας νέους δρόμους κερδοφορίας για τις ασφαλιστικές εταιρείες. Ταυτόχρονα και στο ίδιο πλαίσιο «της αντιμετώπισης της κλιματικής κρίσης» προωθείται από την κυβέρνηση και η υποχρεωτική ασφάλιση κατοικιών και εγκαταστάσεων από φυσικές καταστροφές (σεισμούς, πλημμύρες, φωτιές) αλλιώς δεν θα αποζημιώνονταν από το κράτος. Και μπορεί σήμερα να υπάρχει ένας διαχωρισμός για την αξία των κατοικιών αυτών μέχρι των 500.000 ευρώ και αυτών των άνω αυτού του ποσού αλλά ο δρόμος για την υποχρεωτικότητα έχει ανοίξει για να ολοκληρωθεί σε μία επόμενη περίοδο. Έτσι ώστε να αποσυρθεί πλήρως το κράτος από κάθε υποχρέωση αποζημιώσεων σε περιπτώσεις καταστροφών. Βέβαια και στο τομέα αυτό οι πρόσφατες πυρκαγιές στο Λος Άντζελες απέδειξαν ότι οι ασφαλιστικές εται-

ρείες πολύ εύκολα και μονομερώς μπορούν να αποσυρθούν όποτε θέλουν από την κάλυψη των κατοικιών εάν «μυριστούν» ότι επικείται μία καταστροφή και όλα τα ασφαλιστικά που εισέπρατταν να καρπωθούν και αποζημιώσεις να μην δώσουν. Αποκαλύπτοντας ότι στο καπιταλιστικό σύστημα καμία «ασφαλιστική κάλυψη» δεν παρέχεται όχι μόνο για την εργαζόμενη πλειοψηφία αλλά μερικές φορές και για εξέχοντα μέλη της άρχουσας τάξης, αλλά δεν θα κλάψουμε για αυτούς.

Βασική επιδίωξη των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων του συστήματος είναι να επιβάλει την πλήρη αποδρομή του κράτους από κάθε ευθύνη και υποχρέωση για την περίθαλψη, την ασφάλιση και την όποια περιουσία του εργαζόμενου λαού. Να την μετατρέψει σε ιδιωτική υπόθεση και ατομική ευθύνη του καθενός ξεχωριστά ανατρέποντας όλες τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις προηγούμενων περιόδων που κερδήθηκαν με αγώνες και θυσίες του εργατικού - λαϊκού κινήματος. Απέναντι σε αυτές τις επιδιώξεις και τους αντεργατικούς - αντιλαϊκούς νόμους που τις υλοποιούν είναι μονόδρομος η ανάπτυξη του κινήματος που θαβάλει εμπόδια και θα ανατρέψει αυτή την πολιτική.

Διεκδίκηση ΣΣΕ στον κλάδο Μελέτης και Κατασκευής Αδιέξοδες κατευθύνσεις, μπροστά σε έναν αγώνα με μεγάλες απαιτήσεις

Την Τετάρτη 22/1 πραγματοποιήθηκε νέα 24ωρη απεργία στον κλάδο της κατασκευής και της μελέτης με κοινό κάλεσμα της Ομοσπονδία Οικοδόμων και του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών. Οι απεργιακές συγκεντρώσεις τόσο στην Αθήνα όσο και σε άλλες πόλεις της χώρας, Πάτρα, Ηράκλειο, Λάρισα και Χανιά, παρά τα διθυραμβικά σχόλια των κυρίαρχων παρατάξεων (ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ) κινήθηκαν σε αντίστοιχα με τις προηγούμενες απεργίες χαμηλά επίπεδα.

Στη συγκέντρωση της Αθήνας, μετά τις εθιμοτυπικές ομιλίες των προέδρων όπου για άλλη μια φορά κυριάρχησαν οι βαριές αγωνιστικές κορώνες, εμφανώς αναντίστοιχες με την πραγματικότητα, ξεκίνησε διαδήλωση μέχρι τα γραφεία των εργοδοτών, όπου και πραγματοποιήθηκαν ξεχωριστές συναντήσεις των διοικήσεων με τους εργοδοτικούς φορείς. Οι εργοδότες και στις δύο περιπτώσεις δήλωσαν για άλλη μια φορά ανέτοιμοι για μια πιο συγκεκριμένη απάντηση και «ανανέωσαν» το ραντεβού για τα μέσα Φλεβάρη, τις ημέρες της νέας ανακοινωμένης απεργίας.

Για το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών επιπλέον ζήτημα αποτελεί η σταθερή αποχή από τις όποιες διαπραγματεύσεις του ΣΕΓΜ (Σύνδεσμος Ελληνικών Γραφείων Μελετών), ο οποίος αποτελεί την εργοδοτική ένωση του κλάδου της μελέτης με την αντίστοιχη βαρύτητα που έχει για τους χιλιάδες μηχανικούς κυρίως με μπλοκάκι που εργάζονται σ' αυτόν. Την ίδια στιγμή, οι τοποθετήσεις των εργοδοτών για τα συγκεκριμένα (αυξήσεις, εργασιακές σχέσεις, μπλοκάκι) χαρακτηρίζονται έως και απαξιοτικές και δείχνουν ότι υπάρχει αρκετός δρόμος να διανυθεί.

Τέλος, για την Ομοσπονδία των Οικοδόμων στο βασικό ερώτημα σε σχέση με την αναντιστοιχία των ανακοινώσεων για «γενικό απεργιακό λουκέτο» στα εργοτάξια της χώρας και της πραγματικής απεργιακής έκφρασης στον δρόμο, έρχεται να προστεθεί η σημαντικότερη απουσία ίσως του μαζικότερου κομματιού των εργατών-οικοδόμων που δεν είναι πλέον άλλο από τους μετανάστες.

Νομίζουμε πως για άλλη μια φορά οι

βαρύγδουπες αγωνιστικές κορώνες και η εικονική πραγματικότητα είναι αυτά που δίνουν τον τόνο στις κινητοποιήσεις. Το βασικό ζητούμενο, που είναι η αναβάθμιση της συμμετοχής, τόσο σε ποσότητα, όσο και σε ποιότητα της πλατιάς βάσης του κλάδου, συνεχίζει όχι μόνο να παραμένει αναπάντητο αλλά και με βασική ευθύνη των διοικήσεων, χωρίς κατεύθυνση για το πώς μπορεί να ανατραπεί.

Συνεχίζει να κυριαρχεί και να επεκτείνεται ο δευτερεύοντας ρόλος της Γενικής Συνέλευσης του σωματείου, που κάθε φορά καλείται απλά να επικυρώνει τις αποφάσεις του ΔΣ, καθώς και η αδυναμία σύνδεσης του αγώνα για ΣΣΕ με επιμέρους κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις σε επίπεδο επιχειρήσεων και μαζικών εργασιακών χώρων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η απόφαση για τη νέα 48ωρη απεργία στις 12 & 13 Φλεβάρη, για την οποία η ενημέρωση έγινε την τελευταία στιγμή κατά τη διάρκεια της πρόσφατης ΓΣ του ΣΜΤ μέσα από το πλαίσιο της ΕΣΑΚ, αποφεύγοντας μια εκτεταμένη συζήτηση για τον σχεδιασμό και τη δυνατότητα ουσιαστικής επιτυχίας της. Στην ίδια ακριβώς λογική, ενημερωνώμαστε από τα site του ΠΑΜΕ για απόφαση πανελλαδικής κινητοποίησης τη δεύτερη ημέρα της 48ωρης απεργίας.

Για το ζήτημα της συμπόρευσης του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών και της Ομοσπονδίας Οικοδόμων, το οποίο προβάλλεται ως το βασικότερο και καθοριστικότερο κεκτημένο των κινητοποιήσεων, θα επαναλάβουμε το εξής: Κατ' αρχή αποτελεί μια σωστή γενικά κατεύθυνση, που βέβαια «κρύβει» αντιθέσεις καθόλου ήσσονος σημασίας, όπως ο διαφορετικός ρόλος των δύο ειδικοτήτων εντός της παραγωγής - κατασκευής. Κυρίως όμως, όσο υποκαθιστά την αυτόνομη συγκρότηση του σωματείου (ΣΜΤ), τη συγκρότηση αντιπαράθεσης στηριζόμενο στις δικές του δυνάμεις και την αναβάθμιση της διεκδικητικής δυνατότητας του κλάδου συνολικά, η συμπόρευση καταλήγει να γίνεται ακολουθητισμός, κρύβοντας κάτω από το χαλάκι τα πραγματικά ζητούμενα και τις απαιτήσεις ενός δύσκολου αγώνα.

Teleperformance

Ο μαζικός και ανυποχώρητος αγώνας είναι η μόνη λύση απέναντι στις συνδικαλιστικές διώξεις

Ο πολύμηνος αγώνας των εργαζομένων της Teleperformance και η ίδρυση επιχειρησιακού σωματείου αποτελούν μεγάλο «αγκάθι» για τη διοίκηση, η οποία έχει ήδη αξιοποιήσει όλα της τα «όπλα» για να επιτεθεί στο σύνολο των (πολλών) εργαζομένων της και να εμποδίσει την περαιτέρω ανάπτυξη του αγώνα τους.

Από πέρυσι η Teleperformance, μόλις αντιλήφθηκε την απήτηση και τη δυναμική του αγώνα των εργαζομένων, έσπευσε να μηνύσει το ΣΕΤΗΠ ώστε να κάμψει τις αντιστάσεις τους. Στη συνέχεια, αναβάθμισε την επίθεση με μαζικές απολύσεις εργαζομένων, ειδικά όσους πρωτοστάτησαν στις απεργίες. Περίπου 30 εργαζόμενοι έχουν απολυθεί μέχρι στιγμής: 4 από τα 9 μέλη του ΔΣ του επιχειρησιακού σωματείου ΣΕΤΕΠ στην Αττική, όλο το ΔΣ του σωματείου στα Χανιά καθώς και η πρόεδρος του παραρτήματος του σωματείου στη Θεσσαλονίκη. Η εργοδοσία εξαπέλυσε ξεκάθαρες συνδικαλιστικές διώξεις με σκοπό να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους, να βλάψει τη λειτουργία του σωματείου και να διώξει συνολικά όποιον αποτελεί «ανορθογραφία» για το «best workplace» που έχει φτιάξει.

Οι εργαζόμενοι της Αττικής απευθύνθηκαν στην Επιθεώρηση Εργασίας, από την οποία προέκυψαν 2 συναντήσεις με την εργοδοσία, στις 9/1 και 17/1. Στις συναντήσεις αυτές, η εργοδοσία προσπάθησε να κατακερατίζει τις υποθέσεις των απολυμένων ανάλογα με τον τόπο που τηλεργάζεται ο καθένας, για να υποβαθμίσει τον χαρακτήρα της μαζικής καταγγελίας. Στη συνέχεια, αξιοποιώντας όλο το οπλοστάσιο των αντεργατικών νόμων, ανέφερε ότι η ίδια είναι μόνο ο έμμεσος εργοδότης, ενώ ο άμεσος (εταιρείες μισθοδοσίας) είναι υπεύθυνος για τις συμβάσεις των συναδέλφων. Βέβαια, οι ίδιες οι εταιρίες που εκπρόσωποι

τους ήταν παρόντες, την «άδειασαν» κανονικά, αναφέροντας ότι εκείνοι εκτελούν απλά τις εντολές που τους δίνονται από την ίδια την Teleperformance. Και τέλος, ενώ όλα τα παραπάνω δεν πέρασαν, ανέφερε ότι οι συμβάσεις δεν ανανεώθηκαν επειδή είτε απλά έληξαν τα έργα είτε λόγω χαμηλής απόδοσης, αναφερόμενη σε απολυμένους που εργάζονταν για πολλά συνεχόμενα χρόνια σε αυτήν.

Για να παρθούν πίσω οι απολύσεις, οι συναντήσεις με την Επιθεώρηση δεν αρκούν. Απαιτείται ένα πλατύ κύμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης. Δείγμα των δυνατοτήτων εκφράστηκε στις 23 Δεκέμβρη. Η συγκεκριμένη, απογευματινή, συγκέντρωση στον Πειραιά αγκαλιάστηκε από πλήθος σωματείων και φορέων και αποτέλεσε ένα πολύ θετικό βήμα για το άνοιγμα του αγώνα πέρα από τα τείχη της Teleperformance. Είναι φανερό ότι, με κύρια ευθύνη του ΠΑΜΕ, κάτι αντίστοιχο δεν επιδιώχθηκε έκτοτε. Και οι 2 συναντήσεις στην Επιθεώρηση Εργασίας πραγματοποιήθηκαν χωρίς κάποιο μαζικό κάλεσμα ούτε καν στον κλάδο.

Η τακτική του ΠΑΜΕ να κινείται όσο μπορεί πιο περιορισμένα, ακόμα και μέσα στον κλάδο και την επιχείρηση, παράγει απογοήτευση και αποστράτευση, ενώ υπονομεύει κάθε προσπάθεια διεκδίκησης. Η μαζικοποίηση του αγώνα και η πλατιά αλληλεγγύη είναι από τα πιο σημαντικά ζητούμενα για να παρθούν πίσω οι απολύσεις, αλλά και στην προοπτική διεκδίκησης ΣΣΕ για τους εργαζόμενους στην Teleperformance. Μια υπόθεση, η εξέλιξη της οποίας θα διαμορφώσει δεδομένα για όλα τα τηλεφωνικά κέντρα και τους χιλιάδες εργαζόμενους σε αυτά, ανάμεσά τους και μεγάλο πλήθος μεταναστών, που βιώνουν ακόμα πιο εκβιαστικά τους όρους του εργασιακού μεταναστευτικού που κυριαρχούν.

Καταγγέλλουμε την επίθεση στον πρόεδρο του Σωματείου Ναυπηγοξυλουργών Η τρομοκρατία δεν θα περάσει

Επίθεση από «αγνώστους» δέχτηκε στις 7/1 ο Σταύρος Τουμανίδης, πρόεδρος του Σωματείου Ναυπηγοξυλουργών, την ώρα που επέστρεφε από τη δουλειά του, από τη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος. Οι θρασύδειλοι τραμπούκοι τού είχαν στήσει ενέδρα στη Νίκαια και του επιτέθηκαν, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό του και την μεταφορά του στο νοσοκομείο.

Μέχρι και σήμερα και παρά το γεγονός ότι η επίθεση είναι καταγεγραμμένη από κάμερες ασφαλείας των γύρω μαγαζιών, καμία ταυτοποίηση των δραστών δεν υπήρξε. Δεν έγινε δα και καμία απεργία που πρέπει να κηρυχθεί παράνομη, ώστε να σπεύσει να δράσει

η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη... Σε απάντηση της επίθεσης προκηρύχθηκε απεργία την Πέμπτη 16 Γενάρη από το Σωματείο Ναυπηγοξυλουργών και το Συνδικάτο Μετάλλου.

Τέτοιου είδους τραμπούκικες επιθέσεις στόχο έχουν να τρομοκρατήσουν όποιον τολμά να σηκώνει κεφάλι. Να αποτελέσουν παράδειγμα και να δείξουν τι τάχα παθαίνει όποιος δεν υποτάσσεται στα σχέδια του συστήματος. Να χτυπήσουν τη συνδικαλιστική δράση και τις ελευθερίες σε μια περίοδο που η επίθεση απέναντι στα δικαιώματα των εργαζομένων εντείνεται.

Το χέρι των τραμπούκων οπλίζεται από την αντεργατική πολιτική τόσο αυτής όσο και των προηγούμενων κυ-

βερνήσεων, από την επίθεση απέναντι σε κάθε συνδικαλιστικό δικαίωμα, από τις διώξεις των αγωνιστών και των συνδικαλιστών, από την πολιτική που προσπαθεί να θέσει τον ταξικό και ανεξάρτητο από το κράτος συνδικαλισμό στον γύψο. Αυτή η πολιτική είναι που δίνει αβάντα στο κεφάλαιο, την εργοδοσία και τα τσιράκια τους για να στοχοποιούν όποιον σηκώνει κεφάλι.

Αυτές οι άθλιες, φασιστικές πρακτικές δεν πρόκειται να εκφοβίσουν τους εργαζόμενους. Αντίθετα, αποτελούν την πιο τρανή απόδειξη ότι το σύστημα τρέμει την οργανωμένη δράση και γι' αυτό τη χτυπάει με κάθε μέσο. Τόσο με τους νόμους του όσο και με τέτοιες, παρακρατικού τύπου, επιθέσεις.

Τέτοιου τύπου επιθέσεις αποδεικνύουν ότι τα συνδικαλιστικά όργανα και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα όχι μόνο δεν αποτελούν «αγκυλώσεις του παρελθόντος», όχι μόνο δεν είναι «παρωχημένα», αλλά αποτελούν τα εργαλεία εκείνα μέσα από τα οποία οι εργαζόμενοι μπορούν να απαντήσουν μαζικά απέναντι στην αντεργατική επίθεση και να αποσπάσουν νίκες.

Καμία λοιπόν τρομοκρατία δεν πρόκειται να περάσει! Μέσα από τους αγώνες τους και την υπεράσπιση των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων τους, οι εργαζόμενοι θα τσακίσουν τόσο τους τραμπούκους όσο και αυτούς που οπλίζουν το χέρι τους.

Νοσοκομεία

Βραχιολάκια και τεχνητή νοημοσύνη ή αλλιώς χάντρες και καθρεφτάκια

Το υπουργείο Υγείας περνάει με ταχύτατους ρυθμούς πολλά «ευφάνταστα» μέτρα. Κύριο μέλημα του κράτους αποτελεί η αποτίναξη της υποχρέωσής του να περιθάλπει τους πολίτες και η μεταφορά του κόστους σε αυτούς, σαν ατομική τους ευθύνη. Για να το πετύχει αυτό, παράλληλα με τις «δοκιμασμένες συνταγές» του εξωτερικού, επιστρατεύει και μπόλικη προπαγάνδα και τραμπουκισμό.

Παρά τα μεγάλα λόγια του υπουργείου και των παρατρεχάμενων ΜΜΕ, ότι γίνονται όλα για την εξυπηρέτηση των ασθενών και ότι τα μέτρα αποδίδουν, γινόμαστε μάρτυρες μιας σκληρής πραγματικότητας: ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΝΟΙΑΖΕΙ ΑΝ ΖΗ-

ΣΟΥΜΕ Ή ΑΝ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ. Οι πρόσφατες εικόνες μετά την εφημερία του Γ. Γεννηματάς, αλλά και του Ιπποκράτειου, όπου στοιβαγμένοι ασθενείς -πολλές φορές και βαρέως πάσχοντες- σε ράντζα, που περιμένουν να βρεθεί κρεβάτι επί 24 ώρες, είναι αποτέλεσμα του νέου μέτρου για την εφημέρευση των νοσοκομείων. Μέτρο που το υπουργείο αυταρχικά το υλοποίησε... «για το καλό του κόσμου».

Είναι χαρακτηριστική η αναληψία του υπουργού, του οποίου οι απαντήσεις αποκαλύπτουν το φρένιασμα με το οποίο η κυβέρνηση θέλει πάση θυσία να περάσει τα μέτρα της φρίκης. Ειρωνεύεται τους υγειονομικούς ότι «δεν είναι και

στη Σαχάρα» και ότι θα έπρεπε να λένε και ευχαριστώ γιατί... υπάρχουν και χειρότερα. Και δηλώνει ότι προβλήματα παντού υπάρχουν και ότι έτσι είναι οι εφημερίες. Και προφανώς, αφού η κυβέρνηση δεν έχει σκοπό να κάνει μαζικές προσλήψεις, έτσι και θα συνεχίσουν να είναι (προσθέτουμε εμείς). Πώς δηλαδή; Ανυπόφορες για ασθενείς και εργαζόμενους.

Βέβαια, το υπουργείο, για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις και για να κοροϊδέψει τον λαό, θα εφαρμόσει και τα ηλεκτρονικά βραχιολάκια. Μέτρο που ο υπουργός ξεσήκωσε από τα νοσοκομεία του Ισραήλ. Οι ασθενείς όταν έρχονται στο τμήμα επειγόντων θα φοράνε το βραχιολάκι και οι υπεύθυνοι(;) θα μπορούν να παρακολουθούν την πορεία τους και τον χρόνο αναμονής τους και αν χρειαστεί να επεμβαίνουν. Αντιλαμβάνεται κανείς ότι αυτό μόνο γέλιο μπορεί να προκαλέσει σε νοσοκομεία μεγάλα χωρίς στελέχωση, με τεράστια προσέλευση, και όπου κάθε εφημερία καταλήγει με ατελείωτα ράντζα. Όπως επίσης και τον κίνδυνο του να «φορτωθούν» οι εργαζόμενοι το φταίξιμο για όλη τη δυσλειτουργία του συστήματος.

«Έξυπνο» μέτρο επίσης και η τηλεϊατρική και η διάγνωση αξονικών εκ του μακρόθεν... αφού δεν έχουμε ακτινολόγους. Πράγμα το οποίο, ενώ μπορεί σε κάποιους να ακούγεται

ωραίο, είναι αδύνατο να συμβεί όταν υπάρχει μεγάλη κινητικότητα στην εφημερία και οι ανάγκες αυξάνονται.

Με την ίδια λογική κοροϊδίας και λαϊκισμού, το υπουργείο δοκιμάζει την τεχνητή νοημοσύνη στη διαλογή περιστατικών στα επείγοντα σε κάποια νοσοκομεία. Για ποιον λόγο λοιπόν να προσλάβουν γιατρούς, αφού θα υπάρχει το ρομπότ και η τηλεϊατρική; Με τον τρόπο αυτόν, αποφεύγουν τις προσλήψεις και το «σύστημα υγείας πολυτελείας», αλλά δίνουν και μερτικό στην Amazon ή σε όποια άλλη εταιρεία. Παράλληλα θέλουν να δημιουργήσουν στον κόσμο την ψευδαίσθηση ότι κόπτονται για την περίθαλψή τους, έτσι ώστε ακόμη και όταν όλα αυτά δεν θα λειτουργήσουν, θα λένε ότι «έκαναν ό,τι μπορούσαν».

Το σίγουρο είναι ένα, η περίθαλψη που λαμβάνει ο λαός εν έτη 2025 είναι πολύ φτωχή και πολύ κατώτερη των περιστάσεων και των αναγκών του. Γι' αυτό φταίνε οι πολιτικές που ακολούθησαν όλες οι κυβερνήσεις, όπως και η τωρινή. Όλα τα μέτρα που λαμβάνονται από το υπουργείο είναι προς την κατεύθυνση των συγχωνεύσεων, του περιορισμού της πρόσβασης του κόσμου στο νοσοκομείο και της κατάρτησης της δωρεάν περίθαλψης. Όσο και αν τα ντύνουν με ψέματα για τεχνολογίες και καινοτόμες ιδέες, η πραγματικότητα χτυπάει αλύπητα κάθε ασθενή που επισκέπτεται μια δομή υγείας.

Όσο οι αποκαλύψεις για τα εγκλήματα του συστήματος στην υγεία συσσωρεύονται τόσο η κυβέρνηση αποθρασύνεται

Εξ ορισμού αντίφαση

ή τραγική συνέπεια του κινηματικού κενού;

Κάθε λίγες μέρες έρχεται μια νέα σοκαριστική είδηση για την κακή έως επικίνδυνη κατάσταση των νοσοκομείων της χώρας. Πρόσφατη είναι η περίπτωση της πτώσης ασανσέρ στο νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός που την ακολούθησε με διαφορά λίγων ημερών παρόμοιο συμβάν με ασανσέρ στο Παίδων Αγία Σοφία. Και στις δύο περιπτώσεις άνθρωποι κινδύνευσαν. Και στις δύο περιπτώσεις καταγγέλληκε από τους εργαζόμενους πως η συντήρηση είναι πλημμελής, τα υλικά δεύτερης διαλογής, οι εγκαταστάσεις παλιές, τα πρωτόκολλα επισκευής και συντήρησης απαρχαιωμένα. Οι εργαζόμενοι καταμαρτυρούν πως το πρόβλημα δεν προέκυψε ξαφνικά, είναι μόνιμο. Η διάλυση των Τεχνικών Υπηρεσιών των νοσοκομείων και η αντικατάστασή τους με ιδιωτικές εταιρείες πέρασε στο «ντούκου». Και στις δυο περιπτώσεις οι διοικήσεις των ιδρυμάτων παρέμειναν στο απυρόβλητο και η διαχείριση από μεριάς κυβέρνησης για απόδοση ευθυνών στρέφεται προς τους συντηρητές ιδιώτες.

Ταυτόχρονα δε, διεξάγεται μια παράλληλη διαδικασία, αυτή της προσπάθειας φίμωσης και τρομοκράτησης των εργαζόμενων εκείνων που καταγγέλλουν τα όσα συμβαίνουν. Έτσι, ειδικευόμενος γιατρός στον Ερυθρό κλήθηκε σε ΕΔΕ από τη διοίκηση του νοσοκομείου γιατί έδωσε πληροφορίες για το συμβάν. Ειδικευόμενη παιδίατρος στο Παίδων -η παθούσα, η οποία τη νύχτα της εφημερείας της κλείστηκε στο ασανσέρ και αναγκάστηκε να πηδήξει μεταξύ ορόφων για να φτάσει στο ΤΕΠ-αντιμετώπισε την αμφισβήτηση των μαρτυριών της και την εντολή να μην πρωτοκολληθεί η γραπτή αναφορά της στο περιστατικό. Ωρα είναι ο υπουργός Υγείας να κατατάξει τους δύο ειδικευμένους ως νέες προσθήκες στη «συμμορία της μιζέριας». Εκεί όπου έχει εντάξει άπαντες τους υγειονομικούς που καταγγέλλουν και διαδηλώνουν τα όσα κραυγαλέα συμβαίνουν στον χώρο της υγείας.

Είναι όντως να απορεί κανείς με τόσο θράσος; Είναι θέμα προσωπικότητας

του Γεωργιάδη; Σε συνθήκες ανάπτυξης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος των υγειονομικών και όλης της κοινωνίας θα είχαν τον ίδιο «αέρα»;

Δυστυχώς, αυτό που περιγράφει τόσο την επικοινωνιακή πολιτική της κυβέρνησης όσο και τους «ταξικούς αγώνες» που δίνουν συνδικαλιστές ερήμην εργαζομένων είναι η «εικονική πραγματικότητα». Το παιχνίδι είναι «σικέ» και δίνεται μπροστά στις κάμερες... Η εξίσωση, όσο τραβηγμένη κι αν είναι και όσο δυσάρεστη, ωστόσο περιγράφει με σκληρό τρόπο το κλίμα στους υγειονομικούς. Με έναν πρόεδρο της ΠΟΕΔΗΝ σε ρόλο «μαϊντανού» πρόθυμο να δηλώσει «παρών» επί παντός του επιστητού και σε όλα τα κανάλια. Με την ΟΕΝΓΕ να προκηρύσσει συμμετοχή σε απεργιακή κινητοποίηση την ίδια μέρα που ξεκινάει. Με απολογιστικούς διθυράμβους και των δύο οργάνων των απολύτως «επιτυχημένων», πάντα, κινητοποιήσεών τους. Με καταθλιπτική κυριαρχία στα πρωτοβάθμια σωματεία δυνάμεων που σε κάνουν να αναρωτιέσαι αν ο λόγος που καταλαμβάνουν τις έδρες του Δ.Σ. είναι για να αδρανοποιούν τα σωματεία ή ακόμη και να εκτελούν «διατεταγμένη υπηρεσία»... Όσο για τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, ο ρόλος που επιφυλάσσουν για τους εργαζόμενους στα πρωτοβάθμια περιορίζεται σ' αυτόν του ψηφοφόρου.

Κοινή τοποθέτηση όλων των δυνάμεων, αστικών και ρεφορμιστικών, που παρεμβαίνουν στην περίθαλψη: «ο κόσμος δεν ενδιαφέρεται!». Η επικράτηση των πιο πάνω για δεκαετίες και έξω και μέσα στα νοσοκομεία είναι που «διευκολύνει» το σύστημα να διασύρει τους αγωνιστές εργαζόμενους, να συκοφαντεί τους αγώνες που πάνε να ξεπηδήσουν, να παραμορφώνει την πραγματικότητα, να «επιπλέει»... Λαός και εργαζόμενοι ξέρονται τι ζουν και υπομένουν. Η συσσωρευμένη οργή που προς το παρόν εκφράζεται ως ξέσπασμα και σπασμωδικά, θα βρει το δρόμο της οργάνωσης, της συγκρότησης του αγώνα και της ανάπτυξης εργατολαϊκού κινήματος. Και τότε... «μαύρο φίδι που τους έφαγε»!

Κονσερβοποιία «Πρόδρομος Παυλίδης» - Γιαννιτσά

Απολύουν εργαζόμενους και τους μηνύουν!

Συνθήκες γαλέρας περιγράφουν οι εργαζόμενοι ότι επικρατούν στο εργοστάσιο κονσερβοποιίας «Πρόδρομος Παυλίδης» στα Γιαννιτσά Πέλλας. Σε συζήτηση που είχαμε με εργαζόμενους, μας μετάφεραν ότι επικρατούν εξοντωτικές συνθήκες δουλειάς και ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας με αποτέλεσμα να γίνονται συχνά εργατικά ατυχήματα. Οι απολύσεις μόνιμου προσωπικού με πολλά χρόνια δουλειάς, χωρίς καμιά αιτιολόγηση, είναι συχνές το τελευταίο διάστημα. Οι εργαζόμενοι περιγράφουν συνθήκες εργασίας με μεγάλη πίεση, συνεχείς υπερωρίες, άρνηση προγραμματισμού των αδειών, με αποτέλεσμα να δοκιμάζονται τα όρια αντοχής τους.

Χαρακτηριστικό της έλλειψης μέτρων ασφαλείας το γεγονός ότι οι βάρδιες λειτουργούν πολλές φορές χωρίς τεχνικό, με αποτέλεσμα όταν παρουσιάζονται προβλήματα να δημιουργείται κίνδυνος εργατικών ατυχημάτων. Σε μια τέτοια περίπτωση, όταν κόλλησε η ταινία χωρίς να υπάρχει τεχνικός στη βάρδια, μια εργάτρια ακρωτηριάστηκε σε δάχτυλα του χεριού της στην προσπάθεια να τη διορθώσει. Οι δε απολύσεις εργατών με πολλά χρόνια δουλειάς συμπληρώνουν την εικόνα.

Ενδεικτική είναι η απόλυση του ηλεκτρολόγου μηχανικού Θ. Καρατζά, αντιπροέδρου στο Συνδικάτο Γάλακτος-Τροφίμων-Ποτών του νομού Πέλλας. Απολύθηκε μετά από 15 περίπου χρόνια δουλειάς στο εργοστάσιο, γιατί

κατήγγειλε στην επιθεώρηση εργασίας τις απολύσεις συναδέλφων. Και σαν μην έφτανε αυτό, η εργοδοσία (μαζί με την απόλυση) του υπέβαλε και μήνυση με ανυπόστατες κατηγορίες για βίαιη συμπεριφορά, αδικαιολόγητες απουσίες από τη δουλειά κλπ. Είναι φανερό ότι η εργοδοσία επιχειρεί να δημιουργήσει κλίμα φόβου και τρομοκρατίας στους εργατές, για να μην σηκώνουν κεφάλι στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Η καταγγελία αυτής της επιχειρήσης τρομοκράτησης είναι ανάγκη να μαθευτεί πλατιά στους εργαζόμενους και τον λαό. Η ταξική αλληλεγγύη πρέπει να εκδηλωθεί με όλους τους δυνατούς τρόπους και να είναι παρούσα σε κάθε προσπάθεια εργοδοτικής τρομοκρατίας.

Αυτή η εργοδοτική ταχτική τροφοδοτείται από την πολιτική ολομέτωπη επίθεσης στον λαό και τους εργαζόμενους. Με τη δημιουργία νομοθετικού πλαισίου που χτυπάει ακόμη και τα πιο στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα, με την εργοδοτική αυθαιρεσία όχι μόνο να μένει ατιμώρητη αλλά να επιβραβεύεται με κίνητρα και φοροαπαλλαγές, με τις δυνάμεις καταστολής στην υπηρεσία των κεφαλαιοκρατών. Σ' αυτές τις συνθήκες, η μοναδική διέξοδος για τους εργατές είναι να συγκροτήσουν τα δικά τους όργανα πάλης, να απαντήσουν στην εργοδοτική τρομοκρατία και την κυβερνητική επίθεση με μαζικούς αγώνες αντίστασης και διεκδίκησης.

Συγκροτήθηκε πρωτοβουλία ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό

Πραγματοποιήθηκε στις 18/1 η σύσκεψη που καλέστηκε από την Ταξική Πορεία για να φτιαχτεί πρωτοβουλία ενάντια στον νέο νόμο για τον κατώτατο μισθό. Στη σύσκεψη, που παρακολούθησαν αρκετές δεκάδες αγωνιστές, εκπρόσωποι σωματείων και σχημάτων, υπήρξε κοινός τόπος ότι ο νέος νόμος για τον κατώτατο μισθό είναι κομμάτι της συνολικότερης επίθεσης από την κυβέρνηση και το κεφάλαιο. Από τις εισηγήσεις αναλύθηκαν οι νέες αλλαγές που φέρνει ο νόμος αλλά και η κατεύθυνση της κοινής δράσης με αιχμή την ανατροπή του νόμου, την πάλη για αυξήσεις στους μισθούς και τη διεκδίκηση Συλλογικών Συμβάσεων. Το γεγονός ότι ο νόμος επικυρώνει τον ενταφιασμό των συλλογικών διαπραγματεύσεων αλλά και καταδικάζει τους εργαζόμενους σε μόνιμη φτώχεια κάνει την πάλη για αυξήσεις στου μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής αλλά και την πάλη για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας ζητήματα άμεσης πάλης και διεκδίκησης μαζί με την ανατροπή του νόμου.

Δεδομένου ότι ο νόμος αποτελεί κατεύθυνση της ΕΕ και εφαρμογή της οδηγίας 2041, αναδείχθηκε και αυτή η πλευρά της επίθεσης, καθώς και η απάντηση στην κυβερνητική προπαγάνδα που προσπαθεί να παρουσιάσει το μέτρο αυτό σαν φιλεργατικό. Σαν νόμο που όπως λέει λειτουργεί σαν «ασπίδα προστασίας» για τους εργαζόμενους αλλά και εντάσσεται στα υπόλοιπα μέτρα «οικονομικής ανάκαμψης και ανάπτυξης» που έχουν φέρει αυξήσεις, καινούργιες δουλειές και μείωση της ανεργίας. Έχουμε ήδη τοποθετηθεί ότι ο νόμος που ψηφίστηκε στις 5 του Δεκέμβρη, στην πραγματικότητα παγώνει το καθεστώς καθορισμού του κατώτατου μισθού απ' την εκάστοτε κυβέρνηση. Καθεστώς που επιβλήθηκε με το 2ο μνημόνιο και δίνει

το πράσινο φως στην κυβέρνηση να αποφασίζει τον κατώτατο μισθό σύμφωνα με τις ανάγκες του κεφαλαίου και τις κατευθύνσεις των ιμπεριαλιστών. Ο πολυσυζητημένος αλγόριθμος-φόρμουλα, που θα κάνει την προσαρμογή του κατώτατου μισθού με βάση τα στοιχεία του πληθωρισμού και της αγοραστικής δύναμης, δεν θα καθορίζει τίποτα. Αυτό γιατί, όπως είπαμε και έχουμε γράψει, οι 7 εξαιρέσεις που προβλέπει ο νόμος ώστε να μην εφαρμοστεί «αυτόματος» τρόπος υπολογισμού του κατώτατου μισθού δίνουν επί της ουσίας το ελεύθερο στην κυβέρνηση να μην κάνει ποτέ ουσιαστική αύξηση.

Με βάση αυτά αλλά και δεδομένης της κινηματικής απραξίας που υπάρχει απέναντι στον νόμο 5163 για τον κατώτατο, αγωνιστές που συμμετείχαν στη σύσκεψη θεώρησαν αναγκαίο να προχωρήσει η συγκρότηση της πρωτοβουλίας. Στη σύσκεψη παραβρέθηκαν εκπρόσωποι και μέλη του Συλλόγου Εργαζομένων ΕΛ.Γ.Ο.-«ΔΗΜΗΤΡΑ», του Συλλόγου Προσωπικού Εθνικού Τυπογραφείου, της Εργατικής Συμμαχίας στα Δυτικά, της Ανεξάρτητης Ενωτικής Ταξικής Κίνησης ΜΑΧΗ, του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου, της Ταξικής Κίνησης για την Εργατική Χειραφέτηση, των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών, του Συλλόγου Εργαζομένων ΤΕΕ, του Συλλόγου Υπαλλήλων Κ.Υ. Υπουργείου Παιδείας κ.ά.

Η απραξία της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ πάνω στο ζήτημα του νόμου αλλά και η ρεφορμιστική αντίληψη του ΚΚΕ που, όπως και το ΠΑΣΟΚ, καταθέσαν δικές τους προτάσεις νόμου, έχουν δημιουργήσει σοβαρό πολιτικό κενό διεκδίκησης και αντιπαράθεσης με αγωνιστικούς όρους με την κυβέρνηση και την πολιτική του κεφαλαίου. Μ' αυτή την έννοια, η όποια κίνηση ενισχύει την κατεύθυνση

της πάλης για την ανατροπή του νόμου πρέπει να στηρίζεται και να αναδεικνύεται. Σ' αυτή τη βάση η τοποθέτηση του εκπροσώπου του ΝΑΡ και της Ταξικής Κίνησης για την Εργατική Χειραφέτηση, που δεν έβλεπε αναγκαιότητα για τη συγκρότηση πρωτοβουλίας αν δεν υπάρχει ένα συνολικό πλαίσιο απάντησης στην κυβερνητική επίθεση ήταν τουλάχιστον υπεκφυγή -στην καλύτερη περίπτωση. Στη χειρότερη, είναι παραίτηση από την ανάδειξη και την πάλη κάθε αιχμής που θέτει η ταξική πάλη και το σύστημα. Αιχμές που πρέπει να αναδεικνύονται με βάση την περίοδο και τις βλέψεις του κεφαλαίου και να τις βλέπουμε σαν πλευρές που μπορούν να συσπειρώσουν ευρύτερο δυναμικό για να μπλεχτεί και να αναδειχθεί στην ταξική πάλη.

Ενδεικτικές άλλωστε της περιόδου που (τυχαία;) ξεκινάει λίγες μέρες μετά την ψήφιση του νόμου είναι οι εξελίξεις στον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ), τον οργανισμό δηλαδή που δημιουργήθηκε το 1990 για να αποφασίζει βασικά το περιεχόμενο των ΣΣΕ όταν οι δυο πλευρές (εργοδοσία και εργαζόμενοι) δεν μπορούν να καταλήξουν. Έναν οργανισμό που διοικείται από 11 μέλη ΔΣ, με 5 μέλη να ορίζονται από τη ΓΣΕΕ, 5 μέλη από τις εργοδοτικές ενώσεις και 1 πρόεδρο από το υπ. Εργασίας και η λειτουργία του οποίου είναι πια μηδανική, ειδικά από τη διάλυση των ΣΣΕ με τα πρώτα μνημόνια, τα αλληπάλληλα χτυπήματα στη συνέχεια και τον δραστικό περιορισμό της δυνατότητας μονομερούς προσφυγής με τον «αναπτυξιακό» νόμο Βρούτση του 2019. Παρότι πλέον οι αποφάσεις του ΟΜΕΔ κάθε χρόνο μετριούνται στα δάχτυλα, η εργοδοτική πλευρά φαίνεται πως έχει στοχοποιήσει όσους απ' τους διαμεσολαβητές του ΟΜΕΔ θεωρεί ότι κρατούν

«φιλεργατική στάση» και επιδιώκει να τους αντικαταστήσει. Καθώς τέτοιου είδους αποφάσεις παίρνονται μόνο ομόφωνα, όλα δείχνουν ότι η ΓΣΕΕ «συμπάσχει» με τους εργοδότες. Σημάδια ότι η φάση που ανοίγεται δεν είναι «παράδεισος συλλογικών διαπραγματεύσεων», όπως υποστηρίζει η κυβέρνηση σχετικά με το «σχέδιο δράσης» για τις ΣΣΕ που περιλαμβάνεται στον νόμο, αλλά νέος κύκλος επίθεσης στα εργατικά συμφέροντα.

Στη σύσκεψη αναδείχθηκαν διάφορες ιδιαίτερες πλευρές της επίθεσης και του νόμου. Το ζήτημα του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο, των νόμων Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, το γεγονός ότι ο νόμος για τον κατώτατο δεν αφορά μόνο τον ιδιωτικό τομέα αλλά και τον δημόσιο, την πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν οι εκατοντάδες χιλιάδες νέοι εργαζόμενοι που δουλεύουν ή θα δουλέψουν το επόμενο διάστημα με τον κατώτατο που θα αναγγείλει η κυβέρνηση.

Αυτό που συμφωνήθηκε από την πλειοψηφία των εκπροσώπων που συμμετείχαν είναι ότι το επόμενο διάστημα, εκτός από το δελτίο τύπου που βγήκε για τη σύσκεψη, θα συζητηθούν και θα κυκλοφορήσουν υλικά που θα προπαγανδίζουν το ζήτημα της ανατροπής του νόμου. Επίσης θα ανακοινωθεί ανοιχτή συγκέντρωση και διαδήλωση για το ζήτημα του νόμου για τον κατώτατο στα τέλη του Φλεβάρη, ενόψει και του νέου καθορισμού από την κυβέρνηση. Αυτό που θα κρίνει από εδώ και πέρα την επιτυχία της πρωτοβουλίας είναι αν θα καταφέρει να αγκαλιαστεί και από άλλους αγωνιστές, σχήματα και σωματεία, αλλά και αν θα καταφέρει να θέσει το ζήτημα της ανατροπής του νόμου πλατιά στους εργαζόμενους.

Έκθεση ΙΝΕ-ΓΣΕΕ

Συρρίκνωση για την παραγωγή, φτώχεια για τον λαό

Στη δημοσιότητα έδωσε το ΙΝΕ της ΓΣΕΕ την ενδιάμεση έκθεσή του για το 2024 σχετικά με την ελληνική οικονομία και απασχόληση, όπου καταγράφονται στοιχεία για πληθώρα ζητημάτων, από το παραγωγικό μοντέλο της χώρας, τους κλάδους υψηλής τεχνολογίας και το χρέος, μέχρι τους μισθούς των εργαζομένων και το κόστος των ενοικίων.

Από τα στοιχεία της μελέτης εύκολα αποδομούνται τα κυβερνητικά αφηγήματα περί «ανάπτυξης», ακόμα και αυτά που δείχνουν την εξέλιξη του πραγματικού ΑΕΠ της χώρας να βρίσκεται σε υψηλότερο ποσοστό από τον μέσο όρο της ΕΕ, κάτι που βασίζεται σχεδόν αποκλειστικά στην αύξηση της κατανάλωσης. Μια αύξηση που δεν προέρχεται από την άνοδο της αγοραστικής δύναμης αλλά από την εκτόξευση των πληθωριστικών τιμών. Πέρα από αυτό, ο πληθωρισμός βοήθησε και τη μείωση του δημόσιου χρέους ως ποσοστό του ΑΕΠ, από 172,5% το Β' τρίμηνο του 2023 σε 163,6% το Β' τρίμηνο του 2024. Δηλαδή ακόμα κι αυτή η ελάχιστη, έως ανύπαρκτη, βελτίωση των αριθμών είναι προϊόν της κα-

ταλήστευσης των λαϊκών στρωμάτων, που έχουν γονατίσει κάτω από το βάρος των δυσβάσταχτων ανατιμήσεων.

Βασικό πρόβλημα για τον λαό αποτελεί το στεγαστικό. Το 2023, για τα άτομα που ανήκαν στο φτωχότερο εισοδηματικό πεμπτημόριο, το ποσοστό υπερβολικής επιβάρυνσης του κόστους στέγασης ανερχόταν στο 85,3% (έναντι 29,9% στην ΕΕ), ενώ για τα πλησιότερα άτομα (5ο εισοδηματικό πεμπτημόριο) στο 1,2% (συγκριτικά με 0,7% στην ΕΕ). Ανάλογα με το καθεστώς ιδιοκτησίας, το ποσοστό αυτό για τους ενοικιαστές συνολικά ανερχόταν στο 40,5% (τέταρτο υψηλότερο ποσοστό στην ΕΕ), ενώ για τα άτομα σε ιδιότητα κατοικία ήταν 23,7% (το υψηλότερο μεταξύ των μελών της ΕΕ). Την ίδια στιγμή που το 2023 το ύψος του μέσου ετήσιου προσαρμοσμένου μισθού πλήρους απασχόλησης ήταν 17.013€, επίδοση που αποτελεί την τρίτη χαμηλότερη μεταξύ των 26 υπό εξέταση κρατών της ΕΕ, ενώ αντίστοιχα το 2009, πριν τα μνημόνια δηλαδή, η Ελλάδα βρισκόταν στη 13η θέση.

Σε σχέση με τις λεγόμενες «επενδύσεις», η έκθεση αναφέρει πως το ποσο-

στό τους σε σχέση με το ΑΕΠ είναι σταθερά από τα μικρότερα στην ΕΕ, με μεγάλη αύξηση όμως στις επενδύσεις κατοικιών, γεγονός που φέρνει ακόμα πιο κοντά το σκάσιμο της φούσκας, όπως χαρακτηρίζεται η αγορά ακινήτων ακόμα και από συστημικές φωνές.

Η συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης και η αποβιομηχάνιση σπάει κάθε ρεκόρ, με την Ελλάδα να κατέχει την προτελευταία θέση στην απασχόληση σε κλάδους υψηλής τεχνολογίας. Παράλληλα, με τα λουκέτα σε διάφορες επιχειρήσεις έχουν χαθεί 305.000 θέσεις εργασίας από τον δευτερογενή τομέα (μεταποίηση και βιομηχανία) σε σύγκριση με το 2009, ενώ το μερίδιο στις θέσεις εργασίας στις υπηρεσίες αυξήθηκε.

Τα παραπάνω δεδομένα μαρτυρούν με συνοπτικό τρόπο το παραγωγικό μοντέλο που εφαρμόζεται στη χώρα από την αστική τάξη με την εποπτεία και καθοδήγηση των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της, αλλά και τις αντίξοες συνθήκες με τις οποίες έρχονται αντιμέτωποι ο λαός κι οι εργαζόμενοι.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση, όμως, τα επιτελεία της ΓΣΕΕ μένουν

απλοί παρατηρητές και αρκούνται στην καταγραφή των στοιχείων. Χωρίς να παίρνουν την παραμικρή πρωτοβουλία για την κινητοποίηση των εργαζομένων, αναζητούν τον τρόπο με τον οποίο θα πλασαριστούν σε καλύτερες θέσεις, θα διεκδικήσουν ρόλο συνομιλητή με την κυβέρνηση και το σύστημα. Αυτό δείχνει και η εκκωφαντική σιγή της ΓΣΕΕ σε σχέση με τον κατώτατο μισθό και τις αντιεργατικές διατάξεις του νόμου που έχει ψηφίσει η κυβέρνηση και καταδικάζει τους εργαζόμενους σε μόνιμη φτώχεια. Σιγή που σχετίζεται και με τον ρόλο, έστω και τυπικό, που δίνει ο νόμος στην ξεπουλημένη ηγεσία, με τη συμμετοχή της (άμεσα ή έμμεσα μέσω του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ) στις επιτροπές και στους φορείς που δήθεν θα διαβουλευονται σχετικά με το ύψος του κατώτατου μισθού ώστε να νομιμοποιούν την κυβερνητική απόφαση που θα τον καθορίζει. Εξάλλου είναι συνηθισμένη στη σιωπή, σταθερά ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης και του λαού, ακόμα κι όταν αυτοί βρίσκονται απέναντι στις πιο βάρβαρες και αντιλαϊκές πολιτικές του συστήματος, που τσακίζουν ζωές και δικαιώματα.

Νέα πειθαρχικά συμβούλια στο δημόσιο – Σκληρότερες ποινές

Με την αυγή της νέας χρονιάς, ο πρωθυπουργός ανακοίνωσε την πλήρη αναθεώρηση του τρόπου λειτουργίας των πειθαρχικών συμβουλίων των δημοσίων υπαλλήλων, τα οποία, επί της ουσίας, μετατρέπονται σε δικαστήρια! Δημιουργείται μια νέα δομή πιο σκληρή και πιο ευέλικτη, με πολύ πιο γρήγορες διαδικασίες, που θα μπορεί να απολύει και να επιβάλλει εξοντωτικές ποινές με πολύ μεγαλύτερη ευκολία.

Πιο συγκεκριμένα, οι αλλαγές που προωθεί η κυβέρνηση περιλαμβάνουν:

1) Την κατάργηση των Πρωτοβάθμιων και Δευτεροβάθμιων Πειθαρχικών Συμβουλίων και τη δημιουργία ενός Κεντρικού Πειθαρχικού Οργάνου, το οποίο θα αποτελείται από στελέχη του Νομικού Συμβουλίου του κράτους, που θα ασχολούνται αποκλειστικά με τις πειθαρχικές υποθέσεις. Αυτές θα εκδικάζονται σε πρώτο και τελευταίο βαθμό και δεν θα υπάρχει η επιλογή της προσφυγής σε δεύτερο βαθμό όπως ισχύει τώρα. Καταργείται η συμμετοχή στα πειθαρχικά συμβούλια υπαλλήλων και αιρετών των εκάστοτε οικείων υπουργείων.

2) Αναθεώρηση της διαδικασίας με την εισαγωγή σαφών καταληκτικών ορίων που θα προβλέπει την πλήρη περάτωση των υποθέσεων σε πολύ σύντομα διαστήματα, για να διασφαλίζεται έτσι η επιβολή ποινής και να αποφεύγεται η παραγραφή του όποιου αδικήματος.

3) Εισαγωγή τηλεσυνεδριάσεων(!) όπου προβλέπεται η διεξαγωγή της πειθαρχικής διαδικασίας εξ αποστάσεως μέσω εφαρμογών τηλεματικής! Οι δικώκομοι και οι υποθέσεις τους θα φακελώνονται ηλεκτρονικά και θα καταγράφονται στην πλατφόρμα «e-peitharxika», ώστε να παρακολουθούνται κεντρικά. Ένα ακόμη εργαλείο για να δυσκολεύει η όποια προσπάθεια δημιουργίας κλίματος αγώνα, αλληλεγγύης και υπεράσπισης των δικώκομων, μέσω κινητοποιήσεων, έξω από τα πειθαρχικά.

Καθόλου τυχαίος δεν είναι ο χρόνος που επιχειρούνται αυτές οι αλλαγές. Παρόμοιες μεταρρυθμίσεις προώθησε και η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΛΑΟΣ το 2011, τότε που ο λαός έδινε τον αγώνα του απέναντι στα μνημόνια.

Στη σημερινή εποχή, η επίθεση του συστήματος καλά κρατεί και η έντασή της αυξάνεται με καταπιεστικό ρυθμό. Επιχειρείται το τσάκισμα κάθε λαϊκού δικαιώματος που έχει απομείνει, σε όλες της πτυχές της ζωής του λαού. Σε μια εποχή που οι «φωνασκίες και τα συνθήματα», η απεργία και η διαδήλωση θεωρούνται παρανομία και διώκονται!

Σ' αυτή τη βάση η κυβέρνηση σκληραίνει τη στάση της και προσπαθεί να βελτιώσει τα εργαλεία καταστολής που διαθέτει. Θέλει να διαλύσει κάθε προσπάθεια συγκρότησης αντιστάσεων, να τρομοκρατήσει, να εκφοβίσει τον λαό, να χτυπήσει την προσπάθειά του για συγκρότηση αγώνων.

Έτσι, με το νέο πειθαρχικό όργανο στοχεύει ξεκάθαρα να χτυπήσει την πολιτική και συνδικαλιστική δράση των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα, που, παρά τις μεγάλες αδυναμίες, τις δυσκολίες και τις κωλυσιεργίες, κάνουν προσπάθειες συγκρότησης κινηματικών διαδικασιών σε διάφορους τομείς, μεταξύ άλλων στην υγεία και ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό στην εκπαίδευση.

Ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι εδώ και αρκετούς μήνες έχει στηθεί ολόκληρη βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών σε πολλούς χώρους δουλειάς και με ιδιαίτερα μαζικότητα στην εκπαίδευση. Εργα-

ζόμενοι σε νοσοκομεία και δήμους έχουν παραπεμφθεί σε πειθαρχικά γιατί κατήγγειλαν ελλείψεις! Εκπαιδευτικοί διώκονται γιατί έκαναν κινητοποίηση ενάντια σε αξιολογική διαδικασία, γιατί συμμετέχουν στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, επειδή έκαναν κριτική στο υπουργείο, αλλά και για αντιπολεμικά συνθήματα!

Για να περάσει η επίθεση η κυβέρνηση εξαπολύει διώξεις και πειθαρχικά. Με τις αλλαγές που προωθεί θέλει να τις κάνει όσο γίνεται πιο αποτελεσματικές και πρέπει να μας βρει απέναντί της! Για να μπορούμε να παλέψουμε ενάντια

στον πόλεμο, για αυξήσεις στους μισθούς, για πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, για το δικαίωμα στην εκπαίδευση, για καλύτερους όρους ζωής, πρέπει να αγωνιστούμε και ενάντια σε κάθε εργαλείο καταστολής, ενάντια στις απολύσεις, τις διώξεις και τα πειθαρχικά.

Μακριά από λογικές ανάθεσης και συνδιαχείρισης αλλά και αυταπάτες περί εκδημοκρατισμού των οργάνων του κράτους, που ήδη φαίνεται να διατρέχουν τις ανακοινώσεις των ομοσπονδιών και του κυρίαρχου συνδικαλισμού για τις επικείμενες αλλαγές. Στέκονται στο γεγονός ότι αποκλείονται οι εκλεγμένοι αιρετοί από τα πειθαρχικά συμβούλια

και άρα χάνεται η δημοκρατικότητα και η αξιοκρατία που τόχα έχουν!

Τα σημερινά «δημοκρατικά» πειθαρχικά συμβούλια και οι διαδικασίες τους είναι αυτά στα οποία έχουν ήδη παραπεμφθεί εκατοντάδες εκπαιδευτικοί και εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα για πολιτική και συνδικαλιστική δράση. Είναι αυτά που επέβαλαν την ποινή της επίπληξης στην εκπαιδευτικό για το σύνθημα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη». Μέσω αυτών επιχειρήσαν να βγάλουν σε δυνητική αργία αγωνιστές εκπαιδευτικούς στις 23 Οκτώβρη. Κανένας αιρετός δεν μπήκε εμπόδιο στον δρόμο τους. Αυτό που τους σταμάτησε εκείνη την ημέρα ήταν η πραγματικά μαζική κινητοποίηση άνω των χιλίων εκπαιδευτικών και άλλων εργαζομένων έξω απ' το πειθαρχικό της Περιφέρειας Εκπαίδευσης.

Καμία αυταπάτη για τον ρόλο των πειθαρχικών συμβουλίων, είτε σ' αυτά μετέχουν υπάλληλοι και αιρετοί της εκάστοτε δημόσιας υπηρεσίας είτε όχι. Η λειτουργία τους καθορίζεται από το κράτος και μόνο. Το κράτος ανήκει στην τάξη που εξουσιάζει, δεν ανήκει στον λαό. Έτσι λοιπόν, ο βασικός λόγος ύπαρξης αυτών των συμβουλίων είναι η καταστολή των πολιτικών και συνδικαλιστικών δράσεων των εργαζομένων, η καταστολή των αγώνων τους.

Αυτό που ξεκάθαρα δείχνει η νέα δομή των πειθαρχικών συμβουλίων που προτείνεται είναι ότι η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να βάλει το μαχαίρι στο κόκκαλο. Μόνη επιλογή για τους εργαζόμενους και τον λαό είναι να δώσουν τη μάχη ενάντια στην επίθεση και τις πολιτικές της καταστολής που τη συνοδεύουν.

Και «αυτοδικαίως παράνομες» πλέον οι απεργίες;

Πριν μερικές μέρες, βγήκε στη δημοσιότητα ότι το υπουργείο Υποδομών και Μεταφορών πρόκειται να καταθέσει νομοσχέδιο «σκούπα» που, μεταξύ άλλων, θα προβλέπει την κήρυξη ως «αυτοδικαίως παράνομη» κάθε απεργίας στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, που δεν θα έχει γνωστοποιήσει τα αιτήματά της στον εργοδότη τουλάχιστον 4 μέρες πριν την πραγματοποίησή της. Πιο συγκεκριμένα, αναφέρεται ότι αν δεν έχουν περάσει 4 ολόκληρες μέρες από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων στον εργοδότη, η απεργία θα κηρύσσεται «αυτοδικαίως παράνομη» χωρίς να χρειάζεται καν προσφυγή της εργοδοσίας στα δικαστήρια.

Η υποχρέωση γνωστοποίησης των αιτημάτων της απεργίας 4 μέρες πριν υπήρχε έτσι κι αλλιώς και αφορούσε όλες τις απεργίες του ευρύτερου δημόσιου τομέα, τις απεργίες στις λεγόμενες «επιχειρήσεις κοινωνικής ωφέλειας, των οποίων η λειτουργία έχει ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου», δηλαδή σε... όλες. Το καινούριο στοιχείο είναι η κήρυξη της απεργίας ως «αυτοδικαίως» παράνομη χωρίς καν σχετική δικαστική απόφαση. Το γεγονός δε ότι την πρωτοβουλία παίρνει το υπουργείο Υποδομών και Μεταφορών «φωτογραφίζει», κατ' αρχάς, τους εργαζόμενους στις αστικές συγ-

κοινωνίες, τον σιδηρόδρομο και όχι μόνο.

Δεν ξέρουμε αν η συγκεκριμένη διάταξη θα συμπεριληφθεί στο νομοσχέδιο που έχει κατατεθεί και αφορά σε αλλαγές στον Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας. Ωστόσο, αντιλαμβανόμαστε ότι θα ήταν μιας πρώτης τάξης ευκαιρία για την κυβέρνηση να εκμεταλλευτεί την οργή του λαού για τα δεκάδες θανατηφόρα ατυχήματα με θύματα νέους ανθρώπους στους δρόμους-καρμανιόλες σε όλη την επικράτεια και την αγανάκτηση των εκατομμυρίων οδηγών της πρωτεύουσας για την τεράστια ταλαιπωρία που υφίστανται καθημερινά στους ασφυκτικά γεμάτους δρόμους της πόλης. Να εκμεταλλευτεί δηλαδή, κατά την γνωστή τακτική, την απάνθρωπη καθημερινότητα στις πόλεις του εκμεταλλευτικού καπιταλισμού, για να περάσει νέα μέτρα καταστολής και πειθαρχίας και, γιατί όχι, απαγόρευσης και όλων των διαμαρτυριών-απεργιών.

Είναι φανερό ότι το σύστημα θέλει να απαλλαγεί ακόμα και από αυτή τη διαδικασία προσφυγής στα δικαστήρια. Όχι πως του δημιουργούσε και κανένα σοβαρό πρόβλημα. Η ταχύτητα με την οποία βγάζουν τα δικαστήρια τις απεργίες παράνομες είναι... εντυπωσιακή, εν αντιθέσει με υποθέσεις που αφορούν εργαζόμενους και ανθρώπους του λαού που διεκδικούν το δικό τους. Προφανώς, όμως, τώρα

που το κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση και ο λαός με την πλάτη στον τοίχο, εκτιμά ότι το «παίρνει» να απαλλαγεί ακόμα και από αυτή την υποχρέωση και θέλει να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι αυτή η διάταξη, περί 4ήμερης προθεσμίας γνωστοποίησης προϋπήρχε ήδη στον ν.1264/1982 αλλά, επί πολλά χρόνια, όταν το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα ήταν σε άλλη φάση, δεν ενεργοποιούνταν για να βγάλει τις απεργίες παράνομες. Τα τελευταία χρόνια, που όλες οι κυβερνήσεις νιώθουν περισσότερο ισχυρές, η αντεργατική επίθεση προχωράει, όχι μόνο με την ψήφιση όλου του αντεργατικού οπλοστασίου (Αχτσιόγλου, Χατζηδάκη, Γεωργιάδη και τώρα του ν.5163 για τον κατώτατο μισθό), αλλά επιστρατεύονται και όλες οι αντεργατικές διατάξεις του παρελθόντος.

Απέναντι και σε αυτή τη νέα αντεργατική επίθεση, οι εργαζόμενοι πρέπει να υπερασπιστούν και πάλι το δικαίωμά τους στην απεργία, το βασικό όπλο διεκδίκησης και συσπείρωσής τους. Όσο είναι ανοργάνωτοι και περιμένουν από τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες να μπου μπροστά, η κυβέρνηση και το σύστημα θα προχωρά. Να μην αφήσουμε να περάσει άλλη μια θηλιά στον λαιμό των διεκδικησών μας.

ΝΑΤΟϊκή πολεμική προετοιμασία με αντεγκλήσεις

Ο αγεφύρωτος ανταγωνισμός για το ξαναμοίρασμα του κόσμου εκδηλώνεται όλο και πιο άγριος, με επίκεντρο την (τρίχρονη) πολεμική αναμέτρηση Δύσης-Ρωσίας στο έδαφος της Ουκρανίας. Η τροχιά των εξελίξεων ωθεί όλους τους ιμπεριαλιστές σε μια κούρσα προετοιμασίας όρων για αναβάθμιση της σύγκρουσης. Αναδιαμορφώνονται οι γεωπολιτικές συμμαχίες σε ένα αιματηρό πλαίσιο πολέμων και κάθε είδους εκβιασμών, ενώ έχει αναδειχτεί σε θέμα πρώτης γραμμής το ζήτημα των στρατιωτικών εξοπλισμών σε όλες τις χώρες και με ιδιαίτερο τρόπο στις ιμπεριαλιστικές. Συνεπακόλουθα, έχει τεθεί το ζήτημα της στροφής των οικονομιών στην πολεμική βιομηχανία για να υποστηρίξει τις θηριώδεις πολεμικές ανάγκες. Η ανάδειξη της ομάδας Τραμπ στην ηγεσία των ΗΠΑ είναι εναρμονισμένη με αυτή την πορεία των πραγμάτων και σηματοδοτεί την ενίσχυση των παραπάνω τάσεων.

Στην πραγματικότητα, οι πολεμικοί εξοπλισμοί έχουν απογειωθεί εδώ και αρκετά χρόνια. Τα δημοσιευμένα στοιχεία του 2023 καταγράφουν αύξηση για ένατη συνεχόμενη χρονιά και ιστορικό υψηλό όλων των εποχών στις παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες. Τις πρώτες θέσεις καταλαμβάνουν οι μεγαλύτερες ιμπεριαλιστικές χώρες, με τις ΗΠΑ να είναι πρώτες με διαφορά (37% των παγκόσμιων δαπανών).

Πλέον όμως το ζήτημα μπαίνει ακόμα πιο πιεστικά. Ο Τραμπ στην ορκωμοσία του δήλωσε ότι θα φτιάξει τον πιο ισχυρό στρατό του κόσμου. Όσον αφορά το ΝΑΤΟ, είναι η μοναδική στρατηγική συμμαχία στον πλανήτη με μια δοκιμασμένη δολοφονική πολεμική μηχανή αλλά και ένα όχημα συσπείρωσης του ευρωατλαντικού άξονα στις επιδιώξεις των ΗΠΑ. Ο Τραμπ στην πρώτη θητεία είχε εργαλειοποιήσει την απαίτηση για ελάχιστες στρατιωτικές δαπάνες στο 2% του ΑΕΠ για όλες τις χώρες μέλη του ΝΑΤΟ ώστε να εκβιάζει τους ευρωπαίους συμμάχους του. Τώρα επανέρχεται με φόρα και έχει θέσει πλέον τον πήχη στο 5% για τα μέλη του ΝΑΤΟ. Οι απαιτήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δεν στοχεύουν στην απόσυρσή του από τα πολεμικά μέτωπα αλλά αντίθετα στην ισχυροποίησή του μέσω της ευθυγράμμισης των συμμάχων του.

Σε αυτή την κατεύθυνση κινούνται οι παρεμβάσεις του νέου γγ του ΝΑΤΟ, Μαρκ Ρούτε, το τελευταίο δίμηνο. Μετά τη συνάντησή του με τον νεοεκλεγέντα Τραμπ στη Φλόριντα, στα μέσα Δεκέμβρη κάλεσε τους Ευρωπαίους να κόψουν κοινωτικές δαπάνες και να επενδύσουν στην άμυνα για να ετοιμαστούν για αυτό που έρχεται, δείχνοντας απευθείας πολεμική αναμέτρηση με τη Ρωσία. Πριν από λίγες μέρες, μιλώντας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, επανέλαβε ότι οι χώρες του ΝΑΤΟ πρέπει να επενδύσουν «πολύ πάνω» από το 2% στην άμυνα, ενώ τόνισε ότι ένας στόχος του 3% είναι εφικτός. Μάλιστα υποστήριξε ότι πέρα από την αύξηση της αμυντικής παραγωγής εντός ΕΕ δεν πρέπει να αποκλειστούν εταιρείες συμμαχικών χωρών (βλέπε ΗΠΑ) για την ενίσχυση της άμυνας της Ευρώπης! Ο γγ του ΝΑΤΟ

με ατζέντα Τραμπ επαναλαμβάνει τους εκβιασμούς του αμερικανού προέδρου στους Ευρωπαίους και τους νουθετεί μάλιστα να αγοράσουν όπλα από τις ΗΠΑ!

Ο γαλλογερμανικός άξονας καλείται να συγκρατήσει τις εσωτερικές αντίρροπες τάσεις και να απαντήσει στα διλήμματα που του έχει βάλει η εξέλιξη του πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης και η λύση Τραμπ στις ΗΠΑ. Το σχέδιο Ντράγκι για αντιλαϊκή καταϊγίδα στους λαούς της Ευρώπης ώστε να συσσωρευτούν κεφάλαια για συντονισμένες επενδύσεις (και) στην αμυντική βιομηχανία απορρίφθηκε σε πρώτη φάση από τη Γερμανία. Ο θιασώτης του ευρωστρατού, Μακρόν, απαντώντας στον Ρούτε, ζητά οι αμυντικές δαπάνες να προσανατολιστούν στις ευρωπαϊκές βιομηχανίες και διεκδικεί η ΕΕ να έχει λόγο στις διαπραγματεύσεις για την Ουκρανία. Η Γερμανία έχει εξαγγείλει «μονομερώς» ένα πρόγραμμα εξοπλισμών 100 δισ. το 2022, αλλά φαντάζει λίγο για αυτό που απαιτείται για να μετατραπεί σε στρατιωτική δύναμη πρώτης γραμμής.

Ανεξάρτητα αν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συρθούν ακόμα πιο πίσω από το άρμα των ΗΠΑ ή αν βρουν κοινό βηματισμό σε μια παραλλαγή του σχεδίου Ντράγκι, είναι δοσμένο ότι θα μπουν πιο άγρια στο χορό, με ό,τι συνέπειες σημαίνει αυτό για τους λαούς τους.

Όσον αφορά την Ελλάδα, η διπλή εξάρτηση επιβάλλει να δηλώνεται στα ΜΜΕ ότι η Ευρώπη πρέπει να ξυπνήσει και από την άλλη να κοκορευόμαστε ότι ήδη δίνουμε πάνω από 3% του ΑΕΠ για στρατιωτικές δαπάνες. Η αστική τάξη έχει μπει σε μια φρενήρη εξοπλιστική κούρσα από τα χρόνια του Τσίπρα, που διαρκώς τροφοδοτείται με νέες αγορές του αιώνα. Ο Δένδιας ήδη αναχώρησε για τις ΗΠΑ με σκοπό να κλείσει συμφωνία για τον περιβόητο anti drone θόλο. Η κοινή συνισταμένη του αστικού πολιτικού προσωπικού, η υποτέλεια στους ιμπεριαλιστές επιβάλλει να είναι διαθέσιμη η χώρα για οτιδήποτε ζητηθεί από τα αφεντικά τους.

Ακόμα ένα βήμα της βρώμικης εμπλοκής της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια είναι η συμμετοχή στην άσκηση του ΝΑΤΟ Steadfast Dart 2025 που γίνεται αυτές τις μέρες. Πάνω από 10.000 στρατιώτες από 9 ΝΑΤΟϊκές χώρες συμμετέχουν στην «κύρια» άσκηση του ΝΑΤΟ για το 2025 ως δύναμη ταχείας επέμβασης στην Ανατολική Ευρώπη. Η αμερικάνικη βάση της Αλεξανδρούπολης θα είναι ο βασικός κόμβος για την άσκηση, φανερώνοντας το βάθος της στρατιωτικής εμπλοκής της χώρας στη σύγκρουση Δύσης-Ρωσίας.

Η φασιστικοποίηση και το τσεκούρι στις λαϊκές κατακτήσεις είναι και αυτά κομμάτι της νατοϊκής πολεμικής προετοιμασίας, όπως απειλήσε το γεράκι του ΝΑΤΟ. Οι συνέπειες για τον κόσμο της δουλειάς θα συσσωρευτούν κάθε μέρα μαζί με τους κίνδυνους για μεγάλα σφαγεία. Για τους λαούς λοιπόν επιβάλλεται να προετοιμάσουν τους όρους για την εκ νέου συγκρότηση της πάλης τους, για το αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα της εποχής μας!

Οργανώσεις από το εξωτερικό που συμμετέχουν στην εκδήλωση

Δανία Αντιιμπεριαλιστική Δράση

Οργάνωση επαναστατών αγωνιστών με συμμετοχή στους αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες. Υπερασπίζεται τον αγώνα για τη δημιουργία πραγματικών προλεταριακών οργανώσεων που να υπηρετούν το ιστορικό καθήκον της ανασύστασης του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Γαλλία Ένωση Κομμουνιστών

Επαναστατική οργάνωση η οποία προέκυψε από τη συνένωση της Ένωσης Κομμουνιστών της Λυών και της Eco Defence, για να καλύψει το πολιτικό κενό που άφησε η παρακμή των κομμουνιστικών και αριστερών κομμάτων στη Γαλλία.

Κολομβία Κομμουνιστική Ένωση Εργατών (ΜΛΜ)

Κόμμα με θεωρητική και πρακτική κληρονομιά 25 χρόνων, που συνδέεται με τις καλύτερες παραδόσεις του διεθνούς και κολομβιανού κομμουνιστικού κινήματος. Έχει ως άμεσο καθήκον την αποκατάσταση του Πολιτικού Κόμματος της Εργατικής Τάξης.

Βραζιλία Κομμουνιστικό Κόμμα Βραζιλίας

Επαναστατικό κόμμα της Βραζιλίας με διαδρομή πάνω από 60 χρόνων και παρέμβαση στην εργατική τάξη της χώρας, τους αγρότες και τον λαό, με σημαντική παρουσία στα κινήματα και τους αγώνες.

Μάλτα Κομμουνιστική Λίγκα Νέων - Πλατφόρμα

Οργάνωση νέων, φοιτητών και

εργαζόμενων από τη Μάλτα, που θέτουν την οργάνωσή τους στην υπηρεσία της βαθύτερης επιθυμίας του μαλτέζικου λαού για αυτοδιάθεση και πρόοδο.

Γερμανία Κομμουνιστική Οικοδόμηση

Οργάνωση που έχει θέσει ως καθήκον της να παλέψει για την ενότητα των κομμουνιστών στη βάση κοινών αρχών και να συμβάλει στη δημιουργία ενός επαναστατικού Κομμουνιστικού Κόμματος.

Ιταλία Μαοϊκό Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας

Παρεμβαίνοντας στην εργατική τάξη της χώρας, τους εκμεταλλεζόμενους προλετάριους και τους μετανάστες, τους ανέργους και τους εξαθλιωμένους, το ιταλικό κόμμα στοχεύει στην ενίσχυση της ταξικής πάλης και τη μετατροπή της σε πολιτικό αγώνα για την ανατροπή της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης της χώρας.

Τουρκία Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας / Μαρξιστικό Λενινιστικό (ΤΚΡ/ΜΛ)

Το ΤΚΡ/ΜΛ ιδρύθηκε στις 24 Απριλίου του 1972 από τον Ιμπραήμ Καϊπάκαγια. Ένας από τους θεμελιώδεις παράγοντες της εμφάνισής του ήταν η συνάντηση της εργατικής τάξης και των μαζικών κινήματων τη δεκαετία του '60 με τη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα και τα αποτελέσματά της. Ιστορικό κόμμα της Τουρκίας με σημαντικούς αγώνες και μάρτυρες.

Στην Εκδήλωσή θα παρέμβει αγωνιστής από την Παλαιστίνη.

Πρόγραμμα του διημέρου

Σάββατο 22 Φλεβάρη

11:00 Συγκέντρωση στην πλατεία Δαβάκη, Καλλιθέα.
Αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική διαδήλωση.

17:00 Εκδήλωση

«Ποιες αντιθέσεις τραντάζουν τον πλανήτη και παράγουν πολέμους; Ποια η κατεύθυνση ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της πάλης των λαών;»

Διεθνιστική εκδήλωση για την κατάσταση του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, τα προβλήματα του σήμερα και τα αναγκαία βήματα αντιμετώπισής τους.

22:00 Συναυλία

Φάνης Αφανής, BABUSKA BAND
Ικαριώτικο γλέντι με τους: Δημήτρη Ταρζάν (κιθάρα-φωνή), Πέτρο Ράπτη (μπουζούκι-φωνή), Νικόλα Κόκυλα (βιολί)

Κυριακή 23 Φλεβάρη

10:00 Λειτουργία Βιβλιοπωλείου

12:00 Εκδήλωση

«Ουκρανία, Μ. Ανατολή, αντιδραστικός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός. Η περιοχή κυκλώνεται από πολεμικές φλόγες. Δεν θα γίνουμε κρέας για τα κανόνια τους.»

Οι ελληνικές οργανώσεις τοποθετούνται για το αντιπολεμικό κίνημα.

«Πώς προχωράμε, πώς αντιστεκόμαστε.»

Θα συμμετάσχουν οργανώσεις της ελληνικής εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

16:00 Θεατρική παράσταση

«Seven Jewish Children - Ένα έργο για τη Γάζα», της Caryl Churchill
Μονόλογος αφιερωμένος στην Παλαιστίνη
Σκηνοθεσία-Ερμηνεία: Νικολέτα Παναγιώτου

Ανάγκη του λαού μας και των λαών η συνάντηση της 22-23 Φλεβάρη

Η ορκωμοσία και η ομιλία Τραμπ, τα δεκάδες εκτελεστικά του διατάγματα της πρώτης ώρας της διοίκησής του, οι διακηρύξεις του για τον Παναμά, το Μεξικό, τη Γροιλανδία, τον Καναδά ξεσήκωσαν δικαιολογημένα παγκόσμια αναστάτωση. Τα δημοσιογραφικά κλισέ («τέλος εποχής», «τραμπαλίζεται ο πλανήτης» κ.λπ.), οι ανήσυχες αναλύσεις, οι προβληματισμοί για τις εξελίξεις κατέκλυσαν τα ειδησεογραφικά μέσα. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ήρθε και ο ναζιστικός χαιρετισμός του Μασκ (που του «ξέφυγε») για να ενταθούν οι επικρίσεις και οι προβληματισμοί. Ένα βασικό ζήτημα βέβαια είναι το ποιοι ανησυχούν και από ποια σκοπιά ανησυχούν. Τα ειδησεογραφικά πρακτορεία της Δύσης απηχούν και εκφράζουν τις ανησυχίες τής... Δύσης. Δηλαδή των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που είναι σύμμαχοι των ΗΠΑ και διαβάζουν (σωστά) σε όλες αυτές τις διακηρύξεις και επιδιώξεις του Τραμπ τη γραμμή πλεύσης των ΗΠΑ: Θα ενισχύσουμε με κάθε τρόπο τα στρατηγικά μας πλεονεκτήματα (πλουτοπαραγωγικό δυναμικό, γεωστρατηγικές θέσεις, έκταση...) και θα είμαστε ο αδιαμφισβήτητος κυρίαρχος του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ. Οι σύμμαχοι (ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές και η ΕΕ τους) οφείλουν να στοιχηθούν πλήρως στην ηγεσία μας, στην πορεία προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο με στόχο την αμερικάνικη κυριαρχία στον πλανήτη.

Έναντι αυτής της γραμμής εγείρονται οι ανησυχίες των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών καθώς εύλογα προβληματίζονται για το ποια θα είναι η θέση τους, ο ρόλος τους και τα κόστη που θα πληρώσουν σε αυτή την πορεία που απαιτεί ο μεγάλος σύμμαχός τους. Ένας προβληματισμός που η βασική του διάσταση αφορά το **μερτικό που θα έχουν** στη «νίκη», αφού η όλη πορεία προς αυτήν προδιαγράφεται με όρους στοίχισης στις ΗΠΑ.

Είναι λοιπόν σαφές πως η ανησυχία που διαχέεται μόνο «αντιπολεμική» -πόσο μάλλον «αντιιμπεριαλιστική»- δεν είναι! Εξάλλου, την ανησυχία αυτή συμερίζονται και κυρίαρχα κέντρα εντός των ΗΠΑ. Όχι βέβαια γιατί διαφωνούν με το στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Αλλά γιατί ανησυχούν για τα ρίσκα (απώλεια συμμάχων) που έχει η τακτική με την οποία προωθείται ο στόχος αυτός από τη διοίκηση Τραμπ. Όλους τους προηγούμενους προεκλογικούς μήνες στις ΗΠΑ αυτό το ζήτημα -της τακτικής για το στόχο της κυριαρχίας- ήταν η αιτία των γεγονότων και του κλίματος εμφυλιοπολεμικού τύπου που διαμορφώθηκε.

Ο πόλεμος «έφερε» τον Τραμπ!

Μένει να κριθεί από τους πραγματικούς όρους και συσχετισμούς ποιες από τις επιδιώξεις και τους εκβιασμούς που εξαγγέλλει η διοίκηση Τραμπ θα «περπατήσουν», ποια νέα δεδομένα θα διαμορφώσουν στο ιμπεριαλιστικό ταμπλό αλλά και στις τακτικές επιλογές των ίδιων των ΗΠΑ. Ένα είναι βέβαιο: Δεν είναι ο Τραμπ που έφερε τον πόλεμο, αλλά αντίθετα η προετοιμασία του πολέμου «έφερε» τον Τραμπ να αναλάβει τη διοίκηση των ΗΠΑ. Οι ανησυχίες των κυρίαρχων δυνάμεων -με τις αφετηρίες και τις στοχεύσεις που αυτές έχουν- δια-

στρέφουν πλήρως την πραγματικότητα όταν κατατείνουν να αποδίδουν όσα εξελίσσονται στην «κακιά ώρα» της εκλογής Τραμπ! Ας μην πάμε δεκαετίες πίσω για να υπενθυμίσουμε τις εξελίξεις και τη «χρυσή ευκαιρία» για παγκόσμια κυριαρχία που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θεώρησε πως είχε μετά τη νίκη του στον ψυχρό πόλεμο απέναντι στη σοσιαλ-ιμπεριαλιστική ΕΣΣΔ και τις καταρρεύσεις του 1989-91. Ας αρκεστούμε στα τελευταία πρόσφατα.

Μόλις τον περασμένο Νοέμβρη, μετά την εκτόξευση των αμερικάνικων πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς από την Ουκρανία στη Ρωσία και την απάντηση της δεύτερης με τον υπερηχητικό πύραυλο «Ορέονικ» στην Ντνίπρο της Ουκρανίας, είχε διαπιστωθεί το ίδιο ζήτημα. Οι τίτλοι των ναυαρχίδων της παγκόσμιας -ηλεκτρονικής και έντυπης- ειδησεογραφίας μιλούσαν ευθέως όχι απλώς για «αχαρτογράφητα νερά», αλλά για τον κίνδυνο ενός επερχόμενου Γ' Παγκόσμιου Πολέμου. Δηλαδή με τον πιο ανοιχτό τρόπο αναγνωρίστηκε πως έχει τεθεί το ζήτημα του «ποιος-ποιον» και όπως αυτό έχει συμπυκνωθεί στο μεγάλο και άδικο σφαγείο της Ουκρανίας.

Το δίμηνο ανάμεσα στο Νοέμβρη και την ορκωμοσία Τραμπ ήταν καθημερινά γεμάτο γεγονότα και εξελίξεις. Πιο «χαμηλής» κλίμακας από την πυραυλική κρίση του Νοέμβρη και λιγότερο «κεντρικά» από τις εξαγγελίες Τραμπ. Αλλά ωστόσο μεγάλου βάρους και οπωσδήποτε ενταγμένα στην ίδια τροχιά. Η πολιτική κρίση και το βάθεμα της οικονομικής ύφεσης στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις, η κλιμάκωση των σφαγών και οι νέες διαιρέσεις-επεμβάσεις στη Μ. Ανατολή, τα πραξικοπήματα και οι ανοιχτές συγκρούσεις για τη στοίχιση χωρών στον Καύκασο και στα Βαλκάνια, είναι όλα στοιχεία της ίδιας κατεύθυνσης.

Της κατεύθυνσης που διαμορφώνει η κρίση και οι άγριοι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί που αναζητούν διέξοδο σε έναν «άλλο κόσμο». Σε μια άλλη μορρασιά του κόσμου. Γιατί η «πολυπολικότητα» και η αμφισβήτηση για το αν ο «πρώτος» (ΗΠΑ) είναι αρκετά πρώτος και για το ποια θέση έχουν οι άλλοι μπλοκάρει το σύστημα του κέρδους και της εκμετάλλευσης. Γι' αυτό δυνάστες και κυρίαρχοι αναζητούν τη λύση εκεί που πάντα την αναζητούσε αυτό το σύστημα. Στον πόλεμο. Στον μεγάλο πόλεμο που θα μοιράσει ξανά ολόκληρο τον κόσμο.

Στην κοινή πάλη το μέλλον των λαών!

Σε κάθε περίπτωση, όπως και να αντιλαμβάνεται ο καθένας τις εξελίξεις, το αίμα, η αγριότητα, η εξαθλίωση των λαών είναι τα αδιαμφισβήτητα στοιχεία τους. Και όπως και αν τα εκτιμήσει κανείς, είναι επίσης αναμφίβολο πως η κατάσταση αυτή διαρκώς φορτώνει. Το ερώτημα συνεπώς είναι τι «περιμένουμε»; Το νέο μεγάλο γεγονός που θα προκαλέσει την επόμενη πλημμυρίδα παγκόσμιων τίτλων που το μόνο για το οποίο θα «ενημερώνουν» θα είναι οι αντιθέσεις και οι επιδιώξεις της άλλης ιμπεριαλιστικής πλευράς, στη δοσμένη πολεμική τροχιά των εξελίξεων στον πλανήτη;

Αντιιμπεριαλιστική Αντιπολεμική Διεθνιστική Συνάντηση είναι ο τίτλος των πολιτικών και πολιτιστικών εκδη-

λώσεων που διοργανώνει το ΚΚΕ(μ-λ) στις 22-23 Φλεβάρη στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Η «Συνάντηση» είναι η πρώτη βασική ανάγκη, η πρώτη έλλειψη που χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε. Γιατί είναι αδιανόητο, οι λαοί και οι εργάτες που είναι ήδη θύματα με πολλούς τρόπους των εξελίξεων, να μην συζητούν για αυτές, να μην αποφασίζουν να παλέψουν ενάντια σε αυτές. Είναι οπωσδήποτε μέτρο της υποχώρησης-αποδιοργάνωσης του κινήματος το γεγονός ότι ούτε καν στο επίπεδο των εξωκοινοβουλευτικών αριστερών οργανώσεων -πόσο μάλλον σε σωματεία, σχολές, γειτονιές- η συζήτηση αυτή δεν έχει ανοίξει! Σε κάθε περίπτωση, η λογική της παραίτησης από τις διαρκώς πιο επιτακτικές αναγκαιότητες μας θέτει η κατάσταση, με όποια μορφή και εκδοχή να παρουσιάζεται, μόνο το δέος και την υποταγή μπορεί να τροφοδοτεί.

Όμως το δέος δεν ταιριάζει, δεν αντιστοιχεί στο λαό μας, στους λαούς του κόσμου! Γιατί ο πλανήτης δεν «ανήκει» στους δυνάστες και στους κυρίαρχους. Οι λαοί και οι εργάτες δεν είναι «ένοικοι» του πλανήτη και αναλώσιμοι στα συμφέροντα των «ιδιοκτητών» του. Δεν μπορεί να είναι θεατές στη βαρβαρότητα που προετοιμάζει τον μεγάλο όλεθρο. Δεν μπορεί να παρακολουθούν τις απαντήσεις και τις ανταπαντήσεις που κλιμακώνουν τους κινδύνους και να εύχονται τη νίκη της μιας ή της άλλης πλευράς σε ένα σφαγείο των δικαιωμά-

των τους και της ζωής τους. Οι εργάτες και οι λαοί χρειάζονται και μπορούν να κερδίσουν το δικό τους λεύτερο κόσμο!

Γι' αυτό η «Συνάντηση» δεν στοιχίζεται πίσω από κανέναν δυνάστη και εκμεταλλευτή. Είναι ενάντια σε κάθε ιμπεριαλιστή, σε κάθε «προστάτη» και ενάντια στον άδικο πόλεμο των ανταγωνισμών τους. Είναι με τους λαούς και τα δίκια τους, επιδιώκει να αναδείξει τις αστείρευτες δυνάμεις που έχει η ενότητα της κοινής πάλης τους. Γι' αυτό είναι διεθνιστική και φιλοξενεί κόμματα και οργανώσεις από την Αμερική, την Ασία και την Ευρώπη.

Να «υποδεχθούμε» λοιπόν μαζικά και αγωνιστικά αυτές τις δυνάμεις και να «συναντηθεί» ο λαός και η νεολαία της χώρας μας με τους λαούς αυτών των χωρών! Να ανταλλάξουμε εκτιμήσεις και προτάσεις πάλης, να συνδέσουμε την προοπτική μας με την αισιοδοξία και τη δύναμη του κοινού αγώνα. Να συζητήσουμε και στο πλαίσιο των ελληνικών οργανώσεων τη δεύτερη μέρα για τους όρους συγκρότησης και τους στόχους πάλης του κινήματος στη χώρα μας. Να τραγουδήσουμε και να γιορτάσουμε όλοι μαζί με την πεποίθηση πως αυτό το βήμα μπορεί να είναι ένα σπουδαίο βήμα. Για τη συγκρότηση του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στη χώρα μας, που είναι προπύργιο των μεγάλων φονιάδων του πλανήτη. Για το Μέτωπο Πάλης των Λαών, που είναι ανάγκη ζωής των εργατικών-λαϊκών μαζών παντού στον κόσμο.

ΤΡΑΜΠ

Ο Τραμπ, πριν ακόμα αναλάβει τη διακυβέρνηση των ΗΠΑ στις 20 Ιανουαρίου του 2025, έκανε σαφές πως θα λειτουργήσει ξανά σαν αναθεωρητής, σαν «εμπρηστής», θα τολμούσαμε να πούμε, του status quo.

Αυτό το status quo έχει αναδείξει τις ΗΠΑ στη μεγαλύτερη σήμερα ιμπεριαλιστική δύναμη στον κόσμο, με τη μεγαλύτερη οικονομία και προηγμένη παραγωγική ικανότητα, με το πιο εκτεταμένο δίκτυο βάσεων, που ξεπερνούν τις 850 σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης, επικεφαλής της μόνης υπαρκτής πολιτικοστρατιωτικής συμμαχίας στον κόσμο!

Αυτό χρήζει ερμηνείας και όπως έχουμε περιγράψει από την 10η Συνδιάσκεψη, παράγεται από το γεγονός ότι οι ΗΠΑ βρίσκονται σε μια πορεία σχετικής αποδυνάμωσης έναντι των βασικών αντιπάλων και ανταγωνιστών τους, της Ρωσίας και της Κίνας, αλλά σε ορισμένα πεδία έναντι και των συμμάχων τους!

Αυτή η αντίφαση, οι ΗΠΑ να είναι μεν πρώτες αλλά να νιώθουν, κυρίως, τη ρωσική και την κινεζική ανάσα στην πλάτη τους, έχει ανάγει από την προηγούμενη δεκαετία κόκκινο συναγερμό στα αμερικανικά επιτελεία, παρήγαγε τον διχασμό στο εσωτερικό της αστικής τους τάξης για τους δρόμους αντιμετώπισής της, για τις επιλογές τακτικής και ιεράρχησης στόχων, ώστε να ανατραπεί αυτή η πορεία σχετικής τους υποχώρησης.

Αυτή η αντίφαση και το ξεπέρασμά της έχουν «φορτωθεί» αμετάκλητα πια με το σοβαρότερο στρατηγικό δίλημμα που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ την τελευταία δεκαετία, δηλαδή α) το εάν είναι εφικτή η επιλογή να μπουν στο στόχαστρο και με τον ίδιο τρόπο οι ιμπεριαλιστές της Ευρασίας - στο οποίο επικάθεται το στρατηγικό αδιέξοδο των ΗΠΑ στην Ουκρανία- και β) τι παραχωρήσεις ρόλων και θέσης θα γίνουν στους Ευρωπαίους και Ιάπωνες ιμπεριαλιστές δεύτερης γραμμής (10η Συνδιάσκεψη, Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ, σημεία 16, 22).

Η εκ νέου εκλογή Τραμπ δείχνει ότι αυτή η κόντρα στο εσωτερικό του αμερικανικού κατεστημένου είναι ενεργή! Δείχνει επιπλέον πως, εκτός από την υφαρπαγή της λαϊκής ψήφου στη βάση του αμερικανικού

θνικισμού του MAGA, κάποια κέντρα εξουσίας πρόκριναν ξανά την τραμπική εκδοχή του Ρεπουμπλικάνικου Κόμματος, σαν την ικανότερη για να θέσει πιο αποφασιστικά τους όρους απάντησης και να κινηθεί πιο αποτελεσματικά για την προώθηση των παγκόσμιων επιδιώξεων των ΗΠΑ και μάλιστα στη φάση στην οποία βρισκόμαστε: στη φάση προετοιμασίας για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο!

Τα «παράδοξα» των δηλώσεων Τραμπ

Τα παράδοξα των δηλώσεων Τραμπ για Γροιλανδία, Καναδά, Παναμά, όπως και η ωμή παρέμβαση του Μασκ (που χαιρέταει ναζιστικά) στις εσωτερικές υποθέσεις όχι μόνο της Γερμανία αλλά και της φίλης και πιστής συμμαχίας Βρετανίας, οι επιδοκμασίες στη Μελόνη και η γενική αναμόχλευση των σχέσεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι υπογραμμισμένες στη θύληση των ΗΠΑ «να τα δώσουν όλα!» «Να τα δώσουν όλα» ώστε να ανατραπεί η σχετική τους υποχώρηση και να βρεθούν σε αναβαθμισμένη θέση μπροστά στον μεγάλο Πόλεμο που προετοιμάζεται! Και με το βλέμμα, φυσικά, στην πιο κρίσιμη αναμέτρηση των ημερών μας: τον πόλεμο στην Ουκρανία!

Είναι δηλαδή μια «δήλωση διαρκείας» ότι οι ΗΠΑ για να φτάσουν στον Πόλεμο με στρατηγικά πλεονεκτήματα, θα επιδιώξουν: - έως και εδαφική επέκταση ώστε να κατακτήσουν το αναγκαίο στρατηγικό βά-

θου ο Τραμπ αρνήθηκε να αποκλείσει:

- τη στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ για την προσαρτήση της Γροιλανδίας (αυτοδιοικούμενη τμήματος της Δανίας, που είναι μέλος της ΕΕ) και της επανάκτησης της Διώρυγας του Παναμά,

- την άσκηση οικονομικής δύναμης (sic), για να μετατραπεί ο Καναδάς σε 51η πολιτεία των ΗΠΑ, χαρακτηριζοντας μάλιστα την αμερικανο-καναδική μεθόριο ως «τεχνητή διαχωριστική γραμμή» και αναφέροντας ότι οι ΗΠΑ δίνουν 200 δισ. δολάρια τον χρόνο για την ασφάλειά της!

Οι δηλώσεις Τραμπ, που έγιναν σε μια στιγμή που στο εσωτερικό της Γροιλανδίας έχει ανοίξει η συζήτηση για την ανεξαρτητοποίηση της από τη Δανία, έχουν ήδη παράξει αποτελέσματα, με την ελίτ του νησιού να φέρεται έτοιμη να επιδιώξει στενότερους δεσμούς με την Ουάσινγκτον. Γράφεται πως μπορεί να επιλεγεί η λεγόμενη «ελεύθερη σύνδεση», κάτι αντίστοιχο με αυτό που τα Νησιά Μάρσαλ, η Μικρονησία και το Παλάου του Ειρηνικού διατηρούν με τις ΗΠΑ.

Αντίστοιχα στον Καναδά, η απειλή για επιβολή δασμών 25% στις εξαγωγές τους στις ΗΠΑ οδήγησε στην παραίτηση Τρντό, ενώ ανοίγει η συζήτηση για τη μετατροπή του Καναδά από συνταγματική Μοναρχία με βασιλιά τον Κάρολο Α' της Βρετανίας -ο Καναδάς ανήκει στη Βρετανική Κοινοπολιτεία- σε προεδρική δημοκρατία, σαν πρώτο βήμα για στενότερες σχέσεις με τις ΗΠΑ!

Ακόμα, λοιπόν, κι αν δεν ευοδωθούν τα «παράδοξα», η διοίκηση Τραμπ προκαλεί ήδη ανακατατάξεις και μέχρι στιγμής, ωθεί

Η γεωστρατηγική αξία της Γροιλανδίας και του Καναδά

Είναι αναγκαία μια ανισόμετρα αναφορά στα «παράδοξα» των πρόσφατων δηλώσεων του Τραμπ, ακριβώς για να αναδειχθεί ότι δεν είναι καθόλου... παράδοξα!

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδήμων, για να κατανοήσει ότι η «τρελή ιδέα» να γίνει ο Καναδάς η 51η πολιτεία των ΗΠΑ, μόνο τρελή δεν είναι: θα ενοποιούνταν η αμερικανική πολιτεία της Αλάσκα με το υπόλοιπο έδαφος των ΗΠΑ, καθιστώντας τις ΗΠΑ ένα υπερκράτος ολόκληρης της Βόρειας Αμερικής, που θα έφτανε τη Ρωσία σε έκταση, προσδιδόντάς της ένα πολύ μεγάλο στρατηγικό βάθος, αλλά και σημαντικά οικονομικά και παραγωγικά πλεονεκτήματα. Επιπλέον, οι ΗΠΑ, που έχουν στην Αρκτική μέσω της Αλάσκας τη μισή ακτογραμμή (11.200 χλμ.) έναντι της Ρωσίας (19.300 χλμ.), μαζί με τον Καναδά (ακτογραμμή 11.200 χλμ.) και τη Γροιλανδία (2.400 χλμ.) θα την ξεπερνούσαν, αναβαθμίζοντας τη θέση τους στον ανταγωνισμό που εξελίσσεται εκεί!

Όσον αφορά τη Γροιλανδία, το μεγαλύτερο νησί του κόσμου, που βρίσκεται πάνω από τον Αρκτικό κύκλο και ανάμεσα σε ΗΠΑ, Ρωσία και Ευρώπη, έχει αναγνωρισμένη γεωστρατηγική αξία για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό εδώ και δεκαετίες και προσφέρει σημαντικό γεωπολιτικό πλεονέκτημα στον αμερικανικό στρατό έναντι κυρίως της Ρωσίας.

Με τη Συμφωνία για την Άμυνα της Γροιλανδίας το 1951, οι ΗΠΑ έχουν δημι-

αξύ των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων αγγίξει την τελευταία δεκαετία. Οι ΗΠΑ έχουν εκεί να αντιμετωπίσουν τη ρωσική υπεροπλία με μεγάλο στόλο παγοθραυστικών και λειτουργώντας πάνω από 50 αρκτικές βάσεις, που συμπεριλαμβάνουν αεροδρόμια, σταθμούς ραντάρ, βάσεις πυρηνικών βομβαρδιστικών και εκτόξευσης πυραύλων. Αλλά και η Κίνα έχει οικοδομήσει τον στόλο της σε παγοθραυστικά, έχοντας εντάξει την Αρκτική στον λεγόμενο «Πολικό Δρόμο του Μεταξίου».

Λόγος γίνεται για τις σπάνιες γαίες που έχει η Γροιλανδία στο υπέδαφός της. Οστόσο, οι απόψεις δίστανται, με ειδικούς να αναφέρουν πως πάνω από τα μισά βρίσκονται βόρεια του Αρκτικού κύκλου, γεγονός που καθιστά την αξιοποίησή τους «πολύ δύσκολη, ακριβή, αν όχι αδύνατη»! Σε κάθε περίπτωση, η όποια αξία έχει η οικονομική της εκμετάλλευση δεν μπορεί καν να συγκριθεί με το κύριο, που είναι η χρησιμοποίηση της γεωστρατηγικής της θέσης στην παγκόσμια σύγκρουση από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

Η Διώρυγα του Παναμά και η Κίνα

Στο στόχαστρο έχει μπει και η Διώρυγα του Παναμά! Τη Διώρυγα, που είχε κατασκευάσει γαλλοαμερικανική εταιρεία, έλεγχαν από το 1914 έως το 1999 οι ΗΠΑ. Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έκαναν επέμβαση στον Παναμά το 1989, έναν χρόνο πριν λήξει η συμφωνία παραχώρησης της στον Παναμά (το 1988), όπως αυτό είχε

ένταξη της Κίνας στο στόχαστρο των ΗΠΑ σαν παγκόσμιο ανταγωνιστή, αλλά έκανε κρίσιμα βήματα στην ίδια κατεύθυνση: συμφωνία ΑΔΚΥΣ, σχήμα των QUAD, επίσκεψη Πελάζι και καθαρή θέση αναγνώρισης για την Ταϊβάν, ενώ δρομολόγησε διαδικασίες για τον έλεγχο του Στενού της Μάλακα για τον εγγλωβισμό του κινεζικού πολεμικού στόλου. Θα λέγαμε ότι παραμένουν στο ακέραιο, αν δεν έχουν ενταθεί,

ζικών και ευρωπαϊκών μονοπωλίων στην αμερικανική αγορά, αλλά είναι σαφής η συσχέτιση αυτών των εξαγγελιών με την κρεατοβόλη κρίσιμη διάσταση των επιδιώξεων των ΗΠΑ: τη γεωπολιτική.

Η ωμή παρέμβαση του Μασκ στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες, οι προσκλήσεις στην ορκωμοσία προσώπων όπως ο Ορμπάν και η επιδοκιμασία της Μελόνη δεν αφορούν μόνο την επιβολή ενός κλίματος

από την πλευρά της Ρωσίας οι πραγματικές απειλές για χρησιμοποίηση πυρηνικών, αν το ΝΑΤΟ εμπλακεί άμεσα στον πόλεμο. Αυτή η διαπίστωση, παράλληλα με το στρατηγικό διακύβευμα, αντανακλά ταυτόχρονα και τα αδιέξοδα και τους εκρηκτικούς κινδύνους που συσσωρεύει η εξέλιξη του, μιας και αυτή κρύβει την πυρηνική τους συντριβή. Ακριβώς λόγω αυτής της διάστασης, στο περιθώριο της σύγκρουσης αυτής και της κλιμάκωσής της αναζητείται ένας προσωρινός συμβιβασμός και αυτό εξέφραζαν οι κατά καιρούς δηλώσεις Τραμπ. Για να υπάρξει, πρέπει να έχει τις πιο αντιθετικές και αντιφατικές προδιαγραφές, ακριβώς για να μη προεξοφλεί την ήττα κανενός από τις δύο πλευρές. Αλλά και για να δίνει στην κάθε πλευρά τη δυνατότητα να επανέλθει με καλύτερους από πριν όρους. Αυτός ο συμβιβασμός, εάν υπάρξει, θα είναι προσωρινός και εύθραυστος και σε καμία περίπτωση δεν θα μπορεί να αντιστρέψει την πορεία των εξελίξεων, ούτε και να διαγράψει τη δεσποζούσα αντίθεση ΗΠΑ-Ρωσίας και τη σημασία και τον ρόλο που παίζει αυτή στην πορεία προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο! Χαρακτηριστικό είναι, από την άποψη αυτή, το γεγονός ότι στη Μέση Ανατολή, οι ΗΠΑ, παράλληλα με την αμείριστη στήριξη που δίνουν στο μακροχρόνιο τους, το Ισραήλ, αλλά και τις επιτυχίες που είχαν σε σχέση με τη Ρωσία και το Ιράν, λειτουργούν στη λογική της αποτροπής ενός ενδεχόμενου ανοιγμάτων δεύτερου μετώπου, ακριβώς γιατί τόσο για τις ΗΠΑ όσο και τη Ρωσία, η Ουκρανία προηγείται στις παγκόσμιες υπεραρξίες τους και η Μέση Ανατολή υπατάσσεται γεωστρατηγικά στις εξελίξεις του πολέμου στην Ουκρανία.

Αντί επιλόγου

Η φάση της προετοιμασίας για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο δεν είναι μια στιγμή που έρχεται και παρέρχεται, δεν είναι κάτι φευγαλέο και περαστικό, αλλά αποτελεί μια ολόκληρη πορεία διαμόρφωσης των όρων και των προϋποθέσεων εκείνων που θα κάνουν εφικτή την προσφυγή στον γενικευμένο πόλεμο. Η νέα διοίκηση των ΗΠΑ «φωνάζει» σε όλους τους τόνους πως θα κάνει τα αδύνατα δυνατά για να βγει πρώτη στη διαδρομή αυτή. Ανεξάρτητα του τι θα καταφέρουν και τι όχι οι ΗΠΑ, τι αδιέξοδα θα ξεπεράσουν, ποια θα μεγαλώσουν και ποια νέα θα εμφανιστούν, ένα είναι το σίγουρο: ο πλανήτης μπάινει σε έναν νέο κύκλο, μεγάλων απειλών και κινδύνων. Από τη μεριά της εργατικής τάξης και των λαών, ένα είναι το καθήκον: η συγκρότηση της δικής τους απάντησης έναντι όλων των ιμπεριαλιστών δυνατοτήτων, που σπρώχνουν την εργαζόμενη ανθρωπότητα στον όλεθρο.

«Παράδοξα» και άλλα στην υπηρεσία των παγκόσμιων στοχεύσεων

θος αλλά και εκείνους τους όρους στρατηγικής πυρηνικής αποτροπής έναντι της Ρωσίας αλλά και της Κίνας,

- να ελέγξουν κομβικά σημεία, περάσματα του παγκόσμιου εμπορίου αλλά και των πολεμικών στόλων,

- να κατακτήσουν κρίσιμες στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και στους πολεμικούς εξοπλισμούς πλουτοπαραγωγικές πηγές, - να πολλαπλασιάσουν, να αναβαθμίσουν του εκβιασμούς έναντι των συμμάχων τους με στόχο την υποδυναμισμό στον πολεμικό βηματισμό των ΗΠΑ.

Γι' αυτό και με τις πρόσφατες δηλώσεις

τις εξελίξεις σε μια κατάσταση μεγαλύτερης πρόσβασης και ελέγχου των χωρών αυτών από τις ΗΠΑ, ενώ για τη χώρα που εκφράζει τις πιο μεγάλες αντιδράσεις (Παναμάς), δεν μπορούμε να αποκλείσουμε τίποτα. Φυσικά, όπως και από την πρώτη του θητεία γνωρίζουμε, δηλώσεις και πολύ περισσότερο κινήσεις τέτοιου χαρακτήρα μπορεί να γυρίσουν μπουμπουρανγκ στους εμπνευστές τους. Το ζήτημα της Γροιλανδίας αλλά και του εμπορικού πολέμου ήδη έχουν ενεργοποιηθεί τα αντανακλαστικά αλλά και τις δυσαρέσκεις των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

ουρήσει στην αυτοδιοικούμενη αυτή περιοχή της Δανίας μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές βάσεις στον πλανήτη. Αυτή περιλαμβάνει σύστημα έγκαιρης προειδοποίησης για βαλλιστικούς διηπειρωτικούς πυραύλους, πολύ κρίσιμο για την Ουάσινγκτον, μιας και η συντομότερη διαδρομή Ευρώπης-ΗΠΑ περνάει πάνω από το νησί. Εδώ και καιρό οι ΗΠΑ κατηγορούνται από τη Ρωσία ότι έχουν αποθηκευμένους στο νησί πυραύλους με πυρηνικές κεφαλές. Ταυτόχρονα στο νησί έχει παρυσία η NORAD, η διμερής στρατιωτική διοίκηση ΗΠΑ-Καναδά, που είναι υπεύθυνη για την αεροπορική και διαστημική άμυνα της Βόρειας Αμερικής και περιλαμβάνει αεροπορικές βάσεις, ραντάρ και σταθμούς επικοινωνίας.

Για τις ΗΠΑ δεν αρκούν αυτά! Οι ΗΠΑ επειγόντως να επεκτείνουν τη στρατιωτική τους παρουσία στο νησί και να αναβαθμίσουν την προβολή ισχύος τους στον Ατλαντικό Ωκεανό, με την εγκατάσταση ραντάρ στα νερά που συνδέουν τη Γροιλανδία με την Ισλανδία και τη Βρετανία, νερά που αποτελούν την πύλη εισόδου των ρωσικών και κινεζικών πολεμικών πλοίων σ' αυτόν. Επιπλέον, μέσω της Γροιλανδίας περνά η συντομότερη θαλάσσια διαδρομή ΗΠΑ-Ευρώπης, που οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θέλουν να την ελέγξουν και να την επιτηρούν όσο το δυνατόν καλύτερα.

Η γεωστρατηγική θέση της Γροιλανδίας έχει ενισχυθεί λόγω του λιωσίματος των πάγων στην Αρκτική, που έχει αυξηθεί κατά 37%. Ενδεικτικά η θαλάσσια διαδρομή Ευρώπης-Άπω Ανατολής είναι συντομότερη κατά 40% σε σχέση με την παραδοσιακή διαδρομή μέσω της Διώρυγας του Σουέζ.

Σημαντική είναι και η θέση της Γροιλανδίας, όπως φυσικά και του Καναδά, συνολικά στην Αρκτική, όπου ο ανταγωνισμός

συμφωνηθεί το 1977. Η αμερικανική επέμβαση είχε γίνει με το πρόγραμμα της Δημοκρατίας (ο Νορβέγκα ήταν δικτάτορας και πράκτορας της CIA), αλλά άλλες ήταν οι πραγματικές αιτίες της επέμβασης και αφορούσαν τον έλεγχο της Κεντρικής Αμερικής, ενώ η επέμβαση είχε σαν αποτέλεσμα την παράταση της κατοχής της από τις ΗΠΑ για άλλα δέκα χρόνια.

Το βασικό ζήτημα που έχει θέσει ο Τραμπ αφορά τον έλεγχο από την κινεζική COSCO των δύο από τα πέντε λιμάνια που βρίσκονται εκατέρωθεν της διώρυγας. Με δεδομένο ότι από τη Διώρυγα του Παναμά διέρχεται το 3-5% του παγκόσμιου εμπορίου και το 40% των πλοίων που φεύγουν ή πηγαίνουν στις ΗΠΑ, γίνεται φανερή η στρατηγική σημασία που έχει αυτή για τον έλεγχο της εμπορικής κίνησης. Σε μια φάση που οι ΗΠΑ θέλουν να αναβαθμίσουν την παρουσία τους στους ωκεανούς και τα θαλάσσια περάσματα, είναι κρίσιμη η δυνατότητα τους να έχουν στο χέρι τους τη Διώρυγα για τον πολεμικό τους στόλο αλλά και να μπορούν να απαγορεύσουν, αν το θελήσουν, το πέρας των αντιπάλων ή ανταγωνιστών. Ευρύτερα, οι απειλές για επανάκτηση της Διώρυγας του Παναμά εντάσσονται στην προσπάθεια να προβληθεί εκ νέου η αμερικανική ισχύς στην Κεντρική Αμερική και τα σταλόνια μνημόνια σε Ρωσία, Κίνα και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές πως οι ΗΠΑ θα κάνουν βήματα επανάκτησης της επικυριαρχίας τους σε όλη την αμερικανική ήπειρο και φυσικά στη Νότια Αμερική.

Οι Ευρωπαίοι, το στρατηγικό δίλημμα και το «Ουκρανικό»

Να ξεκινήσουμε από ένα γεγονός. Η απερχόμενη διοίκηση Μπάιντεν όχι μόνο δεν ανείρεσε την πιο σημαντική προσθήκη της πρώτης διοίκησης Τραμπ, δηλαδή την

α προβλήματα που προκύπτουν από το γεγονός ότι στο στόχαστρο των ΗΠΑ είναι πια εκτός από τη Ρωσία και η Κίνα. Η Ρωσία και η Κίνα έχουν πυκνώσει τις κοινές στρατηγικές ασκήσεις, ενώ, αν και αναβάλλουν για το μέλλον τις αποφάσεις τους για τη σύμπτυξη στρατηγικής συμμαχίας, έχουν αναβαθμίσει τις σχέσεις τους στο επίπεδο της στρατηγικής συνεργασίας. Στις BRICS, που Ρωσία και Κίνα πρωτοστατούν και παρά τις ετερόκλητες δυνάμεις που τις αποτελούν, γίνονται βήματα συγκρότησής τους αλλά και διευρύνσεώς τους, με δυνάμεις επαμφοτερίζουσες ή και ΝΑΤΟϊκές. Τι μηνύματα παίρνουν οι ιμπεριαλιστές της Ευρασίας από τις δηλώσεις των ΗΠΑ (Γροιλανδία, Καναδάς, Παναμάς) και πως αυτό θα επιδράσει στην εξέλιξη των δικών τους σχέσεων;

Ακόμα και με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, μπορεί η διοίκηση Μπάιντεν να έβγαλε από τις αμερικανο-ευρωπαϊκές σχέσεις την τραμπική «τοξικότητα», αλλά στην ουσία κινήθηκε κι αυτή με τον μοχλό του στρατηγικού εκβιασμού που άσκησε σε Γερμανία αλλά και Γαλλία, ο οποίος τις ανάγκασε να ενταχθούν στον πολεμικό βηματισμό τους ενάντια στη Ρωσία, ενάντια δηλαδή στον στρατηγικό αντίπαλό τους, στον πόλεμο στην Ουκρανία. Ταυτόχρονα, μια χαρά αξιοποίησε τις απειλές του Τραμπ για το ΝΑΤΟ, με τους Ευρωπαίους να έχουν προσαρμοστεί σε μεγάλο βαθμό στην αμερικανική απαίτηση για το έξιδα σε «αμυντικές δαπάνες» του 2% του προϋπολογισμού τους, που τώρα η νέα διοίκηση πιέζει για να γίνει 5%!

Η εξαγγελία μιας νέας φάσης του εμπορικού πολέμου ενάντια κυρίως στην Κίνα, που όμως περιλαμβάνει ξανά την Ευρωπαϊκή Ένωση, τον Καναδά και το Μεξικό, συνδέεται με την πίεση των ΗΠΑ από τα μεγάλα εμπορικά πλεονάσματα (Κίνας, ΕΕ) σε βάρος τους ή με το γεγονός ότι το Μεξικό εξακολουθεί να είναι διόδος των κινε-

των ΗΠΑ από αυτήν. Η Ουκρανία αποτελεί το επίκεντρο του παγκόσμιου ανταγωνισμού, την πιο χαρακτηριστική -έως τώρα- έκφραση της δεσποζούσας θέσης που έχει η αντίθεση ΗΠΑ-Ρωσίας μεταξύ των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών. Ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει παγκόσμια διακυβερματικά και γι' αυτό η υποχώρηση/παραίτηση/ήττα της μίας πλευράς θα έχει παγκόσμιες συνέπειες. Τα παραπάνω (που εντελώς επαναληπτικά αναφέρουμε μιας και τα έχουμε επισημάνει πάμπολλες φορές) μπορούν να συνοψιστούν στην εξής διαπίστωση: στον πόλεμο στην Ουκρανία δεν μπορεί να ηττηθούν οι ΗΠΑ και δεν μπορεί να μην νικήσει η Ρωσία. Έτσι μπορεί να ερμηνευτεί η ολοένα και μεγαλύτερη στήριξη των ΗΠΑ-Δύσης προς τον πληρεξούσιο τους (καθεστώδες Κιέβου) και η διαρκής μετατόπιση των κόκκινων γραμμών προς την ολέθρια κλιμάκωση του πολέμου, όσο και

ΤΡΑΜΠ

Υπάρχουν τελικά τα Trambonomics; Όσο υπήρξαν παλιότερα και τα Klintonomics θα μπορούσε κάποιος - όχι αβασίμα- να ισχυριστεί...

Η αντίληψη πως οι Πρόεδροι των ΗΠΑ μπορούν να εφαρμόσουν τις δικές τους οικονομικές πολιτικές μάς πάει πιο πίσω στα... Ringanomics και πάει λέγοντας...

Όσον αφορά, όμως, τη δεύτερη διακυβέρνηση Τραμπ μπορούμε με σιγουριά να ισχυριστούμε πως η οικονομική πολιτική, πέρα από τους καθαυτό οικονομικούς στόχους, έχει πολιτικές στοχεύσεις τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό της Αμερικής.

Κινείται σίγουρα στο ρεπουμπλικανικό πλαίσιο (λιγότεροι φόροι, κοινωνική και εργασιακή απορρύθμιση κ.λπ.), αλλά έχει και τις δικές της ιδιαιτερότητες με βάση ακριβώς τα παραπάνω (η οικονομία ως πολιτικό και γεωστρατηγικό όπλο).

Σίγουρα ακόμη δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί σημαντικά από τις κεντρικές επιλογές του κεφαλαίου στην καρδιά - μάλιστα- του ιμπεριαλισμού και από την συνέχεια που αυτές οι επιλογές επιβάλλουν, παρά τις συγκυριακές ασυνέχειες (αυτός εξ άλλου είναι ένας από τους βασικούς λόγους που οι Δημοκρατικοί χάνουν πολιτική επιρροή στα εργαζόμενα στρώματα).

Με αυτή την έννοια, η οικονομική πολιτική (αλλά και η γενικότερη πολιτική Τραμπ) θα κινείται σε μία παλάντζα προκλήσεων και... προσαρμογών, ιδιαίτερα σήμερα που υπάρχει και η εμπειρία της πρώτης τετραετίας.

Τα βασικά χαρακτηριστικά της -εξαγγελθείσας- οικονομικής πολιτικής του επιτελείου Τραμπ

1. Μείωση φόρων για το κεφάλαιο. Ετοιμάζεται πακέτο φορολογικών ελαφρύνσεων αλλά και φορολογικών κινήτρων για να επιστρέψουν οι αμερικάνικες επιχειρήσεις που έχουν μονάδες παραγωγής στο εξωτερικό, στις ΗΠΑ.

Εκφράζονται φόβοι -και από το ΔΝΤ- ότι θα μειωθούν τα κρατικά έσοδα, αλλά και θα αυξηθεί ο πληθωρισμός.

Επιπλέον, το πακέτο Μπάιντεν (IRA) που έδινε φορολογικά και άλλα κίνητρα όχι μόνο για τις αμερικάνικες επιχειρήσεις αλλά και σε ξένες, κυρίως ευρωπαϊ-

κές, να εγκατασταθούν στις ΗΠΑ, πόσο μακριά βρίσκεται από μια τέτοια κατεύθυνση;

2. Η αύξηση των δασμών σε αναλογία 10-25-60% (Μεξικό/Καναδάς, ΕΕ, Κίνα) αποτελεί σταθερή αναφορά της οικονομικής πολιτικής του επιτελείου Τραμπ.

Το ΔΝΤ θέτει ερωτήματα πόσο μια τέτοια κατεύθυνση θα θίξει τις εμπορικές και παραγωγικές εφοδιαστικές αλυσίδες παγκόσμια και θα προκαλέσει αντι-δασμούς που θα θίξουν και τις ίδιες τις ΗΠΑ, προκαλώντας ακόμη ένα μεγαλύτερο πληθωριστικό κύμα.

3. Η νομισματική πολιτική του Τραμπ έχει να κάνει με την αντιπαράθεσή του με τις αρχές της FED σχετικά με το θέμα των επιτοκίων και γενικότερα ως προς τη χαλάρωση ή όχι της νομισματικής πολιτικής. Ο Τραμπ φαίνεται να ενισχύει την τάση της χαλάρωσης, ακόμη και αν αυτό συνεπάγεται ένα πιο αδύναμο δολάριο. Στη βάση αυτή ενισχύει και τα κρυπτονομίσματα.

Αυτό είναι οπωσδήποτε αντιφατικό με τις απειλές προς τους BRICS να μην υπονομεύουν το δολάριο. Το δολάριο είναι νόμισμά μας και θα το «υπονομεύουμε» εμείς, όταν μας συμφέρει, φαίνεται να λέει το οικονομικό του επιτελείο. Είναι μία άλλη έκδοση του «δικό μας νόμισμα, δικό σας πρόβλημα». Εννοείται πως μια τέτοια κατεύθυνση μόνο αντιπληθωριστική δεν είναι...

Γενικότερα -και αυτή είναι η απεύθυνση και προς τα εργατικά, λαϊκά

Η οικονομική πολιτική του Τραμπ Ασυνεχής... συνέχεια;

στρώματα- οι οικονομικοί σύμβουλοι του Τραμπ επιδιώκουν να φανεί ή και ελπίζουν πως αυξάνοντας την προσφορά, δηλαδή ενισχύοντας το κεφάλαιο στο να επενδύσει μέσα στις ΗΠΑ («τίμια» ρεπουμπλικανική και νεοφιλελεύθερη αντιμετώπιση), θα ανοίξουν θέσεις εργασίας. Τώρα γιατί πήγε στραβά και δεν απόδωσε μια τέτοια κατεύθυνση, την προηγούμενη τετραετία ενοχοποιούν γι' αυτό την πανδημία, τη διάδοχη κατάσταση (Μπάιντεν) κ.λπ.

4. Το επόμενο «στοίχημα» του Τραμπ είναι η «ανάκτηση» του κύρους της αμερικάνικης αυτοκινητοβιομηχανίας, παράλληλα με την απελευθέρωση των εξαγωγών που προανήγγειλε στον λόγο του μετά την ορκωμοσία. Πώς, όμως, θα συνδυαστεί το τελευταίο με την ανάπτυξη της ηλεκτροκίνησης (παράδειγμα ο Υπερφυργός Μασκ), καθώς διαφορετικές μερίδες του κεφαλαίου αναφέρονται στα ίδια πεδία ανταγωνισμού; Αντίστοιχα ερωτήματα γεννιούνται από την κατάρχηση (;) της πράσινης οικονομίας, που επί της ουσίας υπαινιχτήκε στον λόγο του.

5. Το DOGE και οι περικοπές. Το... επιτροπάτο που θα βρίσκεται κάτω από τη σκέπη του Υπουργείου... Αποτελεσματικότητας του ανεκδιήγητου μεγαλοεπιχειρηματία Μασκ επιδιώκεται -και αυτό μάλλον θα είναι το μόνο πραγματικά υλοποιήσιμο στοιχείο του οικονομικού προγράμματος- να πετσοκόψει 2 τρισ. δολάρια δημόσιων δαπανών από τον κεντρικό κρατικό προϋπολογισμό. Στο στόχαστρο επιδόματα, όροι εργασιακής προστασίας, συνδικαλιστικά δικαιώματα κ.λπ.

Παινεύοντας τον Αργεντινό Πρόεδρο και τα μέτρα που αυτός παίρνει αυξάνοντας τη φτώχεια, ο Μασκ είχε μιλήσει ακόμη και για κατάργηση του -ομοσπονδιακού- Υπουργείου Παιδείας!

Στη βάση αυτή ενισχύεται και η τάση απορρύθμισης των αγορών, δηλαδή της απελευθέρωσης του πεδίου δράσης του κεφαλαίου με ό,τι αγριότητες ως προς τα δικαιώματα αυτό επιφέρει.

Αξιολογώντας την οικονομική πολιτική του Τραμπ

Το ότι ο Τραμπ θα κάνει όλη τη βρώμικη δουλειά απέναντι στην εργατική

τάξη της Αμερικής για λογαριασμό όλων των μεριδών του κεφαλαίου πατώντας πάνω στην εκλογική «συναίνεση» πλατύτερων λαϊκών μαζών από αυτά που επηρέαζαν παραδοσιακά οι Δημοκρατικοί, είναι το μόνο σίγουρο και αναμενόμενο από την πολιτική του οικονομικού επιτελείου. Με αυτή την έννοια, η ευφορία των «αγορών» έχει κάποια βάση... ταξική. Όμως από εκεί και πέρα, αρχίζουν τα ζητήματα.

Πρώτο ερώτημα, «ποιου» κεφαλαίου τα συμφέροντα θα εκπροσωπήσει πραγματικά και ποιες μερίδες θα «ρίξει» και φυσικά κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει αδιαμαρτύρητα δεκτό από τους «ριγμένους». Ακόμη και αν είναι πρόδηλες οι προτιμήσεις ακόμη και πριν τον λόγο της ορκωμοσίας.

Το περίφημο τέρας του «πληθωρισμού» θα συνεχίσει να... βρυχάται απ' ότι δείχνουν οι εξαγγελίες και όχι μόνο δεν θα μειωθεί, αλλά θα αυξηθεί από τις πολιτικές Τραμπ, επηρεάζοντας σαφώς τις λαϊκές και εργατικές μάζες που τον ψήφισαν.

Το σπουδαιότερο, η επενδυτική «απραξία» στο εσωτερικό των ΗΠΑ δεν έχει να κάνει με την τάδε ή τη δείνα οικονομική πολιτική ή μέτρο, αλλά σχετίζεται και αντανάκλα τη βαθύτερη κρίση του συστήματος, το τεράστιο ζήτημα της διεκδίκησης και ανακατανομής των αγορών που παραμένει ανοιχτό (και βρίσκεται σε συνεργασία με τη γεωπολιτική αντιπαράθεση).

Σε αυτό το πλαίσιο, η χρήση της οικονομίας ως πολιτικού (πολύ περισσότερο γεωπολιτικού) μέσου εμπεριέχει μεγάλους κινδύνους και ματαιώσεις. Κάθε άλλο παρά για ειρηνική διαδικασία πρόκειται, παρόλο που ο Τραμπ λανσάρεται ως ειρηνοποιός.

Τα πράγματα είναι απείρως πιο δύσκολα από την κυκλοφορία κρυπτονομίσματος με την εικόνα της... Μελάνια (άλλο και τούτο!), την αλλαγή ονόματος του κόλπου του Μεξικού ή τον ανέξοδο «τσαμπουκά» στην γη τους κολασμένους μετανάστες του αμερικάνικου Νότου...

ΗΠΑ

Οι πυρκαγιές στην Καλιφόρνια σπέρνουν καταστροφή και θάνατο!

Ένοχος ο αδηφάγος καπιταλισμός!

Οι πυρκαγιές στην Καλιφόρνια συνεχίζονται να μαινούνται για πάνω από δυο εβδομάδες. Οι πολλαπλές πυρκαγιές που εκδηλώθηκαν ανεξέλεγκτες στο Λος Άντζελες αποτελούν μια καταστροφή συγκλονιστικών διαστάσεων. Πολλές κοινότητες, στο μέγεθος μικρών πόλεων, έχουν εξαφανιστεί από τον χάρτη, καθώς πολλά μέτωπα, επιταχυνόμενα από τους ισχυρούς ανέμους και τις συνθήκες ξηρασίας, αποκάλυψαν με δραματικό τρόπο τα όρια των ανεπαρκών ή ανύπαρκτων μέτρων προστασίας της καπιταλιστικής πραγματικότητας των ημερών μας.

• Κατά τον πρόσφατο επίσημο απολογισμό των θυμάτων, τουλάχιστον 27 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους στις πυρκαγιές που έπληξαν κυρίως την κοινότητα Αλταντίνα, βόρεια του Λος Άντζελες, και το εύπορο προάστιο Πασίφικ Παλισέιντς, βορειοδυτικά. Ο αριθμός των θυμάτων ενδέχεται να αυξηθεί, καθώς οι ομάδες έρευνας συνεχίζουν να ψάχνουν τα συντρίμια.

• Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν εκτεθεί στο τοξικό σύννεφο καπνού που σχηματίστηκε και μεταφέρεται λόγω των ισχυρών ανέμων ταχύτητα σε γειτονικές περιοχές, με ανυπολόγιστες συνέπειες για την υγεία τους, για τα επόμενα χρόνια.

• Πάνω από 190.000 κάτοικοι έχουν διαταχθεί να εκκενώσουν τα σπίτια τους μέχρι στιγμής, ενώ οι χώροι που θα μπορούσαν να καταφύγουν είναι ελάχιστοι ή και ανύπαρκτοι. Ακόμα και τώρα (20 μέρες μετά), δεν έχουν επιστρέψει δεκάδες χιλιάδες κάτοικοι, καθώς υπάρχει απαγόρευση των αρχών και θα πρέπει να περιμένουν τουλάχιστον μια εβδομάδα! Στις 23/1 υπήρξε μια νέα μεγάλη αναζωπύρωση της φωτιάς!

• Η κατάσταση είναι ακόμη επικίνδυνη, γιατί οι ζημιές στα δίκτυα ηλεκτρισμού, αερίου, αποχέτευσης είναι εκτεταμένες. Τοξικά απορρίμματα έχουν σκορπιστεί παντού. Ο κίνδυνος κατολισθήσεων είναι σοβαρός και μεγεθύνεται από την πιθανότητα βροχοπτώσεων!

• Η αμερικάνικη μεγαλούπολη, των 18 και πλέον εκατομμυρίων κατοίκων, η «Μέκκα του θεάματος», πλήττεται ανεπανόρθωτα. Το γόητρο της «πόλης του φωτός» καταρρέει από μια πυρκαγιά που δεν μπορούν να δαμάσουν οι δυνάμεις της «πανίσχυρης καπιταλιστικής μη-

χανής»! Δυο φορές αναβλήθηκε η απονομή των βραβείων Όσκαρ λόγω της κρίσιμης κατάστασης από την εξέλιξη της φωτιάς!

Για μια ακόμα φορά ακούσαμε από τα συστημικά ΜΜΕ και τις κυβερνήσεις τις ίδιες εξηγήσεις-δικαιολογίες. «Η πρωτόγνωρη κλιματική αλλαγή και κρίση, που δημιουργεί ακραίες συνθήκες είτε ξηρασίας είτε ανομβρίας, είτε ισχυρών ανέμων και υψηλών θερμοκρασιών».

«Αυτή η εξελισσόμενη καταστροφή, όμως, δεν είναι μια «φυσική» καταστροφή, αλλά η αναπόφευκτη συνέπεια του καπιταλισμού, ή αλλιώς η καθυπόταξη όλων των κοινωνικών αναγκών στην τροφοδοσία της ιμπεριαλιστικής πολεμικής μηχανής μαζί με τις οικονομικές απολαβές της Wall Street, ο πόλεμος και τα κέρδη πάνω από την εγγύηση της βασικής ασφάλειας του πληθυσμού, ο πόλεμος και τα κέρδη πάνω από τον ορθολογικό πολεοδομικό σχεδιασμό, ο πόλεμος και τα κέρδη πάνω από τα πάντα.» (1)

Προφανώς και δεν ισχυριζόμαστε ότι οι κλιματικές συνθήκες δεν συμβάλλουν στην εκδήλωση πυρκαγιών. Η διαφωνία μας, όμως, βρίσκεται στο αν αυτή είναι η κύρια αιτία και η μοναδική!

Ας δούμε μερικές λεπτομέρειες που συνήθως ξεχνούν τα ΜΜΕ του συστήματος!

• Το 2018 και το 2019 η περιοχή είχε πάλι αντιμετωπίσει τεράστιες καταστροφικές πυρκαγιές!

• Τον Οκτώβριο του 2019, η μεγάλη φωτιά στην Καλιφόρνια (γνωστή ως «Kincade Fire»), έκαψε περισσότερα από 308 τετ. χιλιόμετρα γης! Προήλθε από βραχυκύκλωμα σε γραμμή της PG&E (Pacific Gas & Electric, ιδιωτική εταιρεία ηλεκτροδότησης), που η εταιρεία είχε δεσμευτεί ότι θα διορθωνόταν... από τον Απρίλιο του 2019!

• Η ίδια εταιρεία PG&E το 2018, για τις ευθύνες της στην πρόκληση πυρκαγιών, καταδικάστηκε να πληρώσει πάνω από 30 δισ. δολάρια σε αποζημιώσεις! Το μόνο μέτρο που έπαιρνε η εταιρεία, για να για να αποφύγει τις ευθύνες της πρόκλησης νέων πυρκαγιών (λόγω του κακοσυντηρημένου δικτύου της), ήταν να πραγματοποιεί κυλιόμενες διακοπές ρεύματος σε καταναλωτές της!

• Όσο κι αν ο Τραμπ προσπάθησε να ρίξει τις ευθύνες της πρόσφατης πυρκαγιάς στην δήμαρχο (από το κόμμα των Δημοκρατικών), οι ευθύνες ανήκουν συνολικά στο καπιταλιστικό κατεστημένο και τις διαχρονικές επιλογές του.

• Έτσι έχουμε: τον ανεπαρκή προϋπολογισμό των πυροσβεστικών υπηρεσιών, τα ανεπαρκή αποθέματα νερού, τις αναρχές και μη ασφαλείς κατασκευαστικές πρακτικές πάντα με κριτήριο το κέρδος των εργολάβων!

• Για δεκαετίες, η πόλη απλωνόταν άναρχα προς όποια κατεύθυνση υπαγόρευε η άμεση καπιταλιστική κερδοφορία, φθάνοντας μέχρι τις παρυφές των δασικών εκτάσεων, που κι αυτές ήταν παρατημένες χωρίς μέσα δασοπυρόσβεσης!

• Είναι χαρακτηριστικό ότι πέρυσι η χρηματοδότηση της πυροσβεστικής υπηρεσίας μειώθηκε κατά 17,6 εκατομμύρια δολάρια, ενώ η αστυνομία του Λος Άντζελες έλαβε αύξηση 126 εκατομμυρίων δολαρίων στον προϋπολογισμό της (ο οποίος φθάνει πλέον τα 2,14 δισεκατομμύρια δολάρια!).

• Εδώ και χρόνια στις ΗΠΑ, πλάι στις αποφιλωμένες πυροσβεστικές υπηρεσίες της κάθε πολιτείας, έχουν δημιουργηθεί και ιδιωτικές εταιρείες πυρόσβεσης!

Αυτές έδρασαν στην πρόσφατη πυρκαγιά σώζοντας ΜΟΝΟ τα σπίτια των επωνύμων, έναντι αδρής αμοιβής που έφθανε τα 2.000 δολάρια την ώρα, αφήνοντας τα διπλάνα σπίτια να καούν!

Εκτός από τα σπίτια των επωνύμων, τις βίλες και τις επαύλεις των εκατομμυρίων, που τράβηξαν για μέρες τα φώτα των ΜΜΕ με ζωντανές καλύψεις, που σώθηκαν από τις ιδιωτικές εταιρείες πυρόσβεσης ή ήταν ασφαλισμένα, υπάρχουν και τα χιλιάδες άλλα μικρά σπίτια ή οι παράγκες και οι σκηνές δίπλα στους δρόμους όπου μένανε δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι και είναι πλέον άστεγοι! Αυτή η καταστροφή του οικιστικού ιστού θα πρέπει να αντιμετωπιστεί άμεσα με γενναία χρηματοδότηση από την πολιτεία, για να μην μεγαλώσει κι άλλο το ήδη τεράστιο πρόβλημα στέγασης που αντιμετωπίζει το Λος Άντζελες!

Εδώ αρχίζουν και «περιπέλουν» τα πράγματα! Το 2028 το Λος Άντζελες θα διοργανώσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες! Το κόστος κατασκευής εγκαταστάσεων για τη φιλοξενία της διοργάνωσης και των 15 εκατ. επισκεπτών ανέρχεται σε 7 δισ. δολάρια! Σε αυτά τώρα θα πρέπει να υπολογιστεί η χρονοβόρα και πολύ δαπανηρή ανοικοδόμηση ολόκληρων περιοχών που η φωτιά έσβησε από τον χάρτη (κόστους 250-300 δισ. δολάρια!).

Δεν είναι καθόλου σίγουρο ποιες θα είναι οι προτεραιότητες του Τραμπ. Αν θα δοθούν κονδύλια για να ξαναφτιαχτούν σπίτια, επιχειρήσεις, σχολεία, δρόμοι και υποδομές της μεγαλούπολης ή θα δοθεί προτεραιότητα στα έργα των Ολυμπιακών Αγώνων, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις λαϊκές ανάγκες των εκατομμυρίων κατοίκων. Μέχρι στιγμής κανείς δεν έχει βγει επισήμως να ζητήσει αναβολή ή ματαίωση των Ολυμπιακών Αγώνων λόγω της τραγωδίας!

Υ. Γ. Ο Τραμπ, στις 23/1, απείλησε τις τοπικές αρχές πως θα δεσμεύσει τα κρατικά κονδύλια για βοήθεια της πυρόπληκτης περιοχής αν δεν συμμορφωθούν! Τα πολιτικά παιχνίδια πάνω από τα καμένα μόλις άρχισαν!

(1) Απόσπασμα άρθρου του Tom Carter στον ιστότοπο wsws.org

Τα παγόβουνα ενέχουν κινδύνους

του Βασίλη Σαμαρά

Déjà vu

«*Δυστυχημένη Καναδά. Τόσο μακριά απ' τον Θεό και τόσο κοντά στις ΗΠΑ*».

Εντάξει, η φράση δεν ειπώθηκε για τον Καναδά, ούτε από κάποιον Καναδό. Ειπώθηκε για το Μεξικό στις αρχές του 20ού αιώνα από τον τότε πρόεδρό του Πορφύριο Ντίαζ. Όχι βέβαια επειδή έτσι του 'ρθε. Το Μεξικό είχε ήδη βιώσει και με τον πιο οδυνηρό τρόπο τις επεκτατικές διαθέσεις των ΗΠΑ. Στα μέσα του 19ου αιώνα οι ΗΠΑ επιτέθηκαν στρατιωτικά στο Μεξικό και τελικά προσάρτησαν έναν μεγάλο αριθμό μεξικάνικων έως τότε περιοχών (Τέξας, Καλιφόρνια, Αριζόνα, Νεβάδα, Νέο Μεξικό).

Ήταν από τα πρώτα αιματοβαμμένα βήματα του τότε αναδυόμενου αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ενός ιμπεριαλισμού που έμελλε να ισχυροποιηθεί σε μια πορεία τόσο πολύ, ώστε τις αρπακτικές του διαθέσεις να τις υποστεί όλος ο πλανήτης. Αναρίθμητα τα εγκλήματα που διέπραξε σε βάρος των λαών της γης στην πορεία του μέχρι τα σήμερα. Θα χρειαζόμασταν πολλές σελίδες για να αναφερθούμε σε αυτά.

Το σύνδρομο του αρπακτικού

Ας περάσουμε, λοιπόν, στο σημερινό μας θέμα. Αφορμή γι' αυτό το σημείωμα υπήρξαν οι πρόσφατα εκδηλωθείσες προθέσεις του νεοεκλεγμένου προέδρου των ΗΠΑ, Τραμπ. Ούτε λίγο ούτε πολύ διακήρυξε το «δικαίωμα» των ΗΠΑ να προσαρτήσουν τον Καναδά, τη Γροιλανδία, τη διώρυγα του Παναμά. Αν μάλιστα «χρειαστεί», να το επιχειρήσει και μέσω στρατιωτικής επέμβασης.

Υπήρξαν πολλοί που ξεπλάγησαν τόσο από την εκδήλωση αυτών των προθέσεων όσο και από τον αποκάλυπτο κυνισμό με τον οποίο εκφράστηκαν. Ο υπογράφων καθόλου. Όχι μόνο επειδή είναι δεδομένες οι αρπακτικές, επιθετικές διαθέσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά και επειδή είναι στα υπόψη και κάποια άλλα πράγματα. Ας τα βλέπουμε όμως σε μια σειρά.

NAFTA

Στα 1992 υπογράφηκε η «Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου Βόρειας Αμερικής», γνωστή ως NAFTA, από τους προέδρους των ΗΠΑ, Καναδά, Μεξικού (Τζ. Μπους, Μπράιαν Μαλρόνι και Κάρλος Σαλίνας).

Σε πρώτη ανάγνωση, θα μπορούσε να ειπωθεί πως δεν επρόκειτο παρά για μια ακόμη από τις συνήθεις εμπορικές οικονομικές συμφωνίες που συνάπτονται ανάμεσα σε διάφορες χώρες. Μια συμφωνία που μάλιστα προβλήθηκε σαν κάτι αντίστοιχο της τότε Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ). Υπήρξε, όμως, και μια δεύτερη ανάγνωση η οποία αφορούσε τις απώτερες διαθέσεις, βλέψεις και στοχεύσεις των ΗΠΑ. Μια ανάγνωση που, όσο τουλάχιστον με αφορά, την είχα από τα τότε επιχειρήσει. (Βλέπε αρθρογραφία στην «Προλεταριακή Σημαία» και συνολικότερες αναλύσεις).

Στόχοι και αναντιστοιχίες

Ας γίνω, όμως, πιο συγκεκριμένος. Βρισκόμαστε στην περίοδο της κατάρρευσης του «ανατολικού» μπλοκ, της διάλυσης της Σοβιετικής Ένωσης και της ανάδειξης των ΗΠΑ σε μοναδική υπερδύναμη. Μια εξέλιξη που έδωσε αέρα στα πανιά των δυνάμεων που είδαν σ' αυτήν την «ιστορική ευκαιρία» για την επίτευξη του στόχου της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ. Μόνο που υπήρ-

χαν κάποια ζητήματα.

Πέρα από την αντίθεση δυνάμεων, όπως Ρωσία, Κίνα κ.ά., μια τέτοια στόχευση δημιουργούσε αντιθέσεις και με τους συμμάχους των ΗΠΑ ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Έθετε υπό αίρεση τη στρατηγική συμμαχία με βάση την οποία ΗΠΑ-Δύση είχαν κερδίσει τον «ψυχρό πόλεμο». Με βάση αυτά τα δεδομένα, σε ορισμένα τουλάχιστον επιτελεία των ΗΠΑ κατανοούνταν εκείνο που έμελλε να καταδειχτεί με τον πιο σαφή τρόπο μερικά χρόνια αργότερα. Η αναντιστοιχία στόχου και μέσων που διέθεταν από μόνες τους οι ΗΠΑ για την επίτευξή του. Ένα δεδομένο που επέδρασε καθοριστικά στη μετέπειτα πορεία των πραγμάτων και όσον αφορά τις επιλογές των ΗΠΑ και ειδικότερα στο ζήτημα των συμμαχιών.

Εκείνο, ωστόσο, στο οποίο ειδικότερα θα ήθελα να σταθώ είναι οι βαθύτερες στοχεύσεις που συνδέονταν με το εγκλημα της NAFTA.

Αναζητώντας στρατηγικό βάθος

Ας σταθώ λίγο περισσότερο σ' αυτό. Όπως από τα τότε είχα επισημάνει, για τους επιτελείς των ΗΠΑ η NAFTA δεν ήταν απλώς μια εμπορική οικονομική συμφωνία. Αποτελούσε το πρώτο βήμα μιας ευρύτερης στόχευσης. Μιας στόχευσης που ήθελε να διασφαλίσει για τις ΗΠΑ ένα μεγαλύτερο οικονομικό αλλά και γεωγραφικό, πληθυσμιακό και συνολικά στρατηγικό «βάθος». Τέτοιο που να μπορεί να στηρίζει τις βλέψεις των ΗΠΑ για παγκόσμια κυριαρχία.

Εκείνο, συνεπώς, που μπορούμε να δούμε σ' αυτό είναι πως οι απόψεις του Τραμπ δεν είναι κάποιες φαινικές και εκδηλώσεις ενός ανεξέλεγκτου τύπου. Απηχούν δεδομένες υπαρκτές βλέψεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Αναπροσανατολισμοί

Είναι γεγονός ότι με βάση τις εξελίξεις, και ειδικότερα με την άνοδο της ομάδας Τσένι-Μπους του νεότερου, το εγκλημα της NAFTA υποβαθμίστηκε. Η τάση που επικράτησε ήταν η άμεση προώθηση του στόχου της παγκόσμιας κυριαρχίας. Εκστρατεία στο Αφγανιστάν, επιδρομή στο Ιράκ κ.λπ. Τα αποτελέσματα γνωστά. Η ανάδειξη της αναντιστοιχίας στην οποία προαναφέρθηκε οδήγησε στην άνοδο Ομπάμα, τις προσπάθειες επαναπροσέγγισης με τους συμμάχους των ΗΠΑ κ.λπ. Θα παρακάμψω για λόγους οικονομίας του κειμένου τα όσα επακολούθησαν. Θα περάσω απευθείας στις σημερινές εξελίξεις.

Το διακύβευμα έχει ήδη τεθεί

Το μέγιστο των ζητημάτων που έχουν τεθεί είναι αυτό που συνδέεται με την αναμέτρηση που εξελίσσεται στο έδαφος της Ουκρανίας. Μια αναμέτρηση που, όπως επανειλημμένα έχω αναφερθεί, έχει αναδείξει το μεγάλο διακύβευμα. Το αν ΗΠΑ, Δύση θα συνεχίσουν να έχουν τη δεσπόζουσα θέση και ρόλο στο διεθνές ταμπλό ή θα περάσουμε σε μια νέα διάταξη και ιεραρχία δυνάμεων. Από κοντά και οι δραματικές εξελίξεις στη Μ. Ανατολή που αναδεικνύουν τις ευρύτερες διαστάσεις της αναμέτρησης που εξελίσσεται. Με αυτά βρίσκεται αντιμέτωπος ο νεοεκλεγμένος πρόεδρος των ΗΠΑ. Και όπως έχω ήδη αναφέρει σε πρόσφατο άρθρο μου, ό,τι κι αν λέει, ό,τι κι αν σκέφτεται, ό,τι κι αν σχεδιάζει ο Τραμπ, ένα πράγμα δεν μπορεί να

κάνει. Να προσπεράσει το ζήτημα που έχει τεθεί, να αγνοήσει το διακύβευμα που έχει αναδειχτεί.

Διακηρύξεις και ερωτήματα

Ο Τραμπ αντιλαμβάνεται πολύ καλά ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να βρει απαντήσεις ούτε στο Μεσανατολικό ούτε πολύ περισσότερο στο ζήτημα της σύγκρουσης με τη Ρωσία. Όσον αφορά τις πιθανές εξελίξεις, αναφέρθηκε ως έναν βαθμό στο προαναφερόμενο άρθρο, με αναγκαία μια υπογράμμιση. Με βάση τη συνθετότητα και κρισιμότητα των ζητημάτων που έχουν τεθεί, κάθε εκτίμηση μπορεί να ανατραπεί από τις εξελίξεις.

Ας περιοριστώ για την ώρα στο κυρίως θέμα αυτού του άρθρου. Στις διακηρύξεις Τραμπ περί ενσωμάτωσης του Καναδά, της Γροιλανδίας και της διώρυγας του Παναμά στις ΗΠΑ. Το ότι αυτές απηχούν βαθύτερες σκέψεις, διαθέσεις και στοχεύσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είναι το ένα δεδομένο. Το άλλο αφορά το κατά πόσο αποτελούν ζητήματα που σκοπεύει να τα θέσει άμεσα στην ημερήσια διάταξη ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Το τρίτο, κατά πόσο μπορούν να επιτευχθούν αυτές οι στοχεύσεις.

Αντιδράσεις

Το γεγονός είναι ότι οι δηλώσεις Τραμπ έχουν προκαλέσει ήδη τις αντιδράσεις όλων των ενδιαφερόμενων μερών. Της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Δανίας, της Γροιλανδίας, του Παναμά. Με απλά λόγια, η προώθηση των στόχων που θέτει ο Τραμπ τον φέρνει απέναντι στους έως τώρα συμμάχους των ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, δεν θεωρώ ότι ο στενότερος σύμμαχος των ΗΠΑ (Αγγλία) θα αποδεχόταν με ευχαρίστηση την προσάρτηση από τις ΗΠΑ ενός μέλους της Βρετανικής Κοινοπολιτείας (Καναδάς). Και βεβαίως δεν αναμένεται διαφορετική αντιμετώπιση από τη μεριά της Ρωσίας, της Κίνας αλλά και πολλών άλλων χωρών.

Σπέρνοντας ανέμους

Σε τελευταία ανάλυση, πόσο απλό είναι να παρακάμψουν οι ΗΠΑ τις αντιδράσεις όλων αυτών των δυνάμεων; Να ξαναστείλουν το στρατό τους στον Παναμά όπως το 1989; Να αποβιβάσουν στρατιωτικές δυνάμεις στη Γροιλανδία. Ποιους δρόμους ανοίγουν; Και αν δηλαδή (υπόθεση εργασίας) αποφασίσουν και οι Ρώσοι να στείλουν τις δικές τους δυνάμεις στη Γροιλανδία, ποια «δικαιώματα» θα επικαλεστούν για να τους εμποδίσουν; Ποια απάντηση θα μπορούσαν να δώσουν στην Κίνα αν αποφάσιζε να «λύσει» στρατιωτικά την «εκκρεμότητα» της Ταϊβάν;

Βεβαίως, όταν αναφερόμαστε σε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, έχουμε επίγνωση ότι ελάχιστη σημασία έχουν τα προσχήματα, το «διεθνές δίκαιο» και άλλα τέτοια ηχηρά. Εκείνο που μετράει είναι τα πραγματικά δεδομένα και οι πραγματικοί συσχετισμοί. Εκεί βρίσκεται πάντα ο κόμπος.

«Υποθήκες»

Πρόκειται, συνεπώς, για διακηρύξεις του αέρος; Είναι και τέτοιες, αλλά όχι ακριβώς.

Όπως ήδη ανέφερα, απηχούν βαθύτερες διαθέσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Το ζήτημα βρίσκεται στο αν οι επιτελείς των ΗΠΑ αυτές τις προθέσεις διατίθενται να τις θέσουν στην ημερήσια διάταξη και προς άμεση υλοποίηση. Κάτι τέτοιο δεν φαίνεται πιθανό για το άμεσα προσεχές διάστημα, με εξαίρεση ίσως

κάποιοι είδους παρέμβαση στη Διώρυγα, που και αυτή δεν θα 'ναι τόσο «απλή» σήμερα όπως το 1989.

Τότε προς τι όλα αυτά; Το προφανές βρίσκεται στο ότι με αυτές τις δηλώσεις ο Τραμπ βάζει υποθήκες. Προτοιμάζει το έδαφος για πιθανές μελλοντικές κινήσεις των ΗΠΑ. Το δεύτερο και σε σχετική σύνδεση με το προηγούμενο βρίσκεται στο ότι «ρίχνει στο τραπέζι» ζητήματα. Αντιλαμβάνεται ότι στο πλαίσιο της μεγάλης αναμέτρησης που εξελίσσεται θα ανοίξουν και κύκλοι διαπραγματεύσεων όλων με όλους. Κραδαίνοντας συνεπώς και τέτοιου χαρακτήρα διεκδικήσεις ευελπιστεί ότι θα ισχυροποιήσει τις ήδη υπαρκτές διαπραγματευτικές δυνατότητες των ΗΠΑ απέναντι σε εχθρούς και «φίλους».

Η μπάλα στις κερκίδες

Απ' εκεί και πέρα, εκεί που -ίσως και κυρίως- απευθύνεται ο Τραμπ είναι «προς τα μέσα». Να δημιουργήσει από τα πριν κλίμα και όρους αντιμετώπισης της εσωτερικής αμφισβήτησης. Ο Τραμπ είναι ένας αδιστακτος και ταυτόχρονα ικανός δημαγωγός.

Γνωρίζει πολύ καλά ότι είναι από πολύ δύσκολο έως αδύνατο να πετύχει μια αποφασιστική νίκη είτε στο μέτωπο της Μ. Ανατολής είτε πολύ περισσότερο στο μέτωπο της Ουκρανίας. Γνωρίζει επίσης ότι τα οικονομικά του μέτρα δεν πρόκειται να δώσουν τα αποτελέσματα που ευαγγελίζεται.

Γνωρίζει ακόμη ότι το όραμα της «μεγάλης και πανίσχυρης Αμερικής» που ανέξοδα πλάσαρε προεκλογικά δεν είναι μια οικοδομική εργολαβία σαν αυτές στις οποίες διαπρέπει. Έχει επίγνωση ότι τα προβλήματα των ΗΠΑ, οικονομικά, στρατηγικά, θα συνεχίζουν να υπάρχουν και επί της δικής του προεδρίας. Αντιλαμβάνεται, συνεπώς, ότι είναι ζήτημα χρόνου ο αέρας που έδωσε στα πανιά του ο εκλογικός του θρίαμβος να αρχίσει να κοπάζει. Ότι θα αρχίσουν να ενισχύονται οι τάσεις αμφισβήτησής του. Απέναντι, λοιπόν, σ' αυτές τις όχι και τόσο ευοίωνες προοπτικές πλάσαρε μεγαλύτερους στόχους και οράματα. Μόνο που η προεκλογική περίοδος έχει τελειώσει. Είναι πλέον πρόεδρος. Και αυτό είναι διαφορετικό.

Τα άμεσα και κρίσιμα

Ας έρθω, όμως, στο κρίσιμο και ουσιώδες. Όλα αυτά στα οποία αναφέρθηκα προηγούμενα έχουν τη σημασία τους. Εκείνο όμως που δεσπόζει, εκείνο που έχει την πιο αποφασιστική επίδραση στις εξελίξεις είναι η μεγάλη αναμέτρηση που διεξάγεται στους καιρούς μας. Αυτή που εξελίσσεται πρώτα και κύρια στο μέτωπο της Ουκρανίας και «συνοδεύεται» από τις εξελίξεις στη Μ. Ανατολή αλλά και σε σειρά άλλων μετώπων. Ένα ζήτημα στο οποίο έχω αναφερθεί επανειλημμένα και αναλυτικά.

Εδώ θα σταθώ κυρίως σε ένα ζήτημα που με κάποιον τρόπο συνδέεται με τα προηγούμενα. Όπως είναι γνωστό, ήδη στη διάρκεια της πρώτης του προεδρίας ο Τραμπ πίεζε τους συμμάχους του στο NATO να αυξήσουν τη συνεισφορά τους στο 2% των προϋπολογισμών τους. Πρόσφατα αύξησε αυτό το ποσοστό στο 3% και τελευταία πιέζει για αύξηση στο 5%.

Οι τάσεις που ενισχύονται

Για το τι σημαίνουν όλα αυτά δεν έχω παρά να υπενθυμίσω αυτά που επισήμανα σε προηγούμενες παρεμβάσεις μου. ►

Παναμάς, απειλές Τραμπ

Yankee animal, deja el canal!*

Ο Κλαούντιο Ολμέδο Μαρκές Καρβαχάλ πέθανε τον Αύγουστο του 2019. Πολλοί συμπατριώτες του τον αποχαιρέτησαν σαν ήρωα. Έζησε από τα 17 χρόνια ανάπηρος, με μια σφαίρα σφηνωμένη δίπλα στη σπονδυλική στήλη. Είχε πυροβοληθεί από μπροστά στο στομάχι, αλλά οι γιατροί δεν διακινδύνεψαν ποτέ να τη βγάλουν, από φόβο μήπως προκαλέσουν μεγαλύτερη βλάβη. Ο Κλαούντιο, μαθητής τεχνικής σχολής, ήταν ένας από τους 15 επιζώντες σοβαρά τραυματισμένους της εξέγερσης του 1964 στον Παναμά. Χαράματα της δεύτερης ημέρας των γεγονότων, έφυγε κρυφά από το σπίτι και έτρεξε να ενωθεί με τους διαδηλωτές που έδιναν μάχες με τους γκρίνγκος κοντά στη ζώνη του καναλιού ή μπροστά σε κυβερνητικά κτήρια στην πρωτεύουσα. Ψάχνοντας να βρει υλικά για να φτιάξει αυτοσχέδιες βόμβες, δέχθηκε τον πυροβολισμό. Χρειάστηκε να νοσηλευτεί για έξι μήνες. Από τότε δεν σταμάτησε να μιλά για την ιστορική σημασία της εξέγερσης της νεολαίας του Παναμά με σκοπό την ανεξαρτησία και την κυριαρχία στη Διώρυγα.

Μία πατρίδα, μία σημαία! Ήταν πρωί της 9ης Ιανουαρίου του 1964 όταν μια ομάδα διακοσίων περίπου φοιτητών από το Εθνικό Ινστιτούτο έφτασε στα όρια της κατεχόμενης από τους Αμερικανούς Ζώνης της Διώρυγας. Απαίτησαν να εφαρμοστεί η συμφωνία του 1963, που πρόβλεπε την ανάρτηση και της σημαίας του Παναμά δίπλα στην αμερικανική σε μη στρατιωτικούς χώρους. Η συμφωνία είχε υπογραφεί από τους προέδρους των δύο κρατών, Κιάρι και Κένεντι. Ζήτησαν την έπαρση της σημαίας στο δημόσιο γυμνάσιο της Μπαλμπόα, το προάστιο της Πόλης του Παναμά, που ήταν τότε η άτυπη πρωτεύουσα της κατεχόμενης Ζώνης. Είχαν προηγηθεί προκλητικές ενέργειες,

στις οποίες Αμερικανοί είχαν σηκώσει την αστέροεσσα, αγνοώντας επιδεικτικά τη συμφωνία. Μια αντιπροσωπεία έξι νέων ανέλαβε να την υψώσει. Όταν μπήκαν στο προαύλιο του σχολείου, μια μεγάλη ομάδα νεαρών Αμερικανών κατοίκων της Ζώνης τους εμπόδισαν και με την υποστήριξη της αστυνομίας τους επέτρεψαν ποδοπατώντας τη σημαία που κρατούσαν. Τα γεγονότα έγιναν αμέσως γνωστά. Χιλιάδες οργισμένοι Παναμέζοι βγήκαν στους δρόμους και προσπάθησαν να περικυκλώσουν τη Ζώνη. Πάνοπλοι Αμερικανοί στρατιώτες αναπτύχθηκαν και άνοιξαν πυρ με βαριά όπλα ρίχνοντας στο ψαχνό. Η εξέγερση βάστηξε τρεις ημέρες. Όταν κόπασε, 21 Παναμέζοι και 3 Αμερικανοί μετρήθηκαν σκοτωμένοι, ενώ οι τραυματίες ξεπέρασαν τους 500. Η κυβέρνηση του Παναμά αναγκάστηκε να διακόψει τις διπλωματικές σχέσεις με τις ΗΠΑ και κατήγγειλε την επίθεση ενώπιον του Οργανισμού Αμερικανικών Κρατών και του ΟΗΕ. Από τότε, η 9η Ιανουαρίου, που ονομάστηκε ημέρα πένθους, είναι η εθνική ημέρα τιμής για τους μάρτυρες της ανεξαρτησίας της χώρας. Ιδιαίτερη τιμή αποδίδεται στον πρώτο νεκρό, τον Ασκάνιο Αροσεμένα, ο οποίος υπήρξε από τους οργανωτές της κινητοποίησης και έπεσε προσπαθώντας να βοηθήσει τραυματισμένους. Γίνονται επίσημες εκδηλώσεις και λαϊκές διαδηλώσεις και προς τιμή των δολοφονημένων έχουν ανεγερθεί μνημεία σε διάφορα σημεία του Παναμά.

Η εξέγερση της 9ης Ιανουαρίου ήταν η κορύφωση μιας σειράς κινητοποιήσεων που ξεκίνησαν από τα μέσα της δεκαετίας του 1950, επηρεασμένες από τον ισχυρό αντιαποικιακό άνεμο της εποχής και την άνοδο των απελευθερωτικών κινημάτων στη Λατινική Αμερική. Η εθνικοποίηση της Διώρυγας του Σουέζ από τον Νάσερ και η νίκη της Κουβανικής επανάστασης υπήρξαν ισχυρά παραδείγματα. Η «Επιχείρηση Κυριαρχία» το 1958, στην οποία μια ομάδα φοιτητών αιφνιδίασε τους αστυνομικούς της Ζώνης τοποθετώντας 75 σημαίες του Παναμά και η Πατριωτική Πορεία το 1959 ήταν σημαντικές στιγμές του αναπτυσσόμενου κινήματος για εθνική κυριαρχία των Παναμέζων, το οποίο είχε και εσωτερική κοινωνική πλευρά. Σε αυτά τα χρόνια υπήρξε άνοδος του λαϊκού κινήματος ενάντια στην εμπορομεσιτική και αγροτική ολιγαρχία της χώρας και αιματηροί αγώνες μαθητών και φοιτητών με ριζοσπαστικά εκπαιδευτικά αιτήματα. Από το 1903 που γεννήθηκε ο Παναμάς και το 1914 που ξεκίνησε να λειτουργεί η Διώρυγα, η χώρα δέθηκε σε κοινή μοίρα με το Κανάλι. Χωρίστηκε στα δύο με μια περιοχή 8 χιλιομέτρων εκατέρωθεν του καναλιού να ελέγχεται από τους Αμερικανούς, οι οποίοι είχαν εγκαθιδρύσει ένα αποικιακό καθεστώς. Η ζώνη αυτή των 1.432 τετραγωνικών χιλιομέτρων, που περιλάμβανε στεριά, θάλασσα και ουρανό, θεωρούνταν τμήμα των Ηνωμένων Πολιτειών, στο οποίο οι γκρίνγκος είχαν προκλητικά προνόμια, ζούσαν πλούσια,

ενώ οι Παναμέζοι έπρεπε να έχουν άδεια εισόδου για να μπουν και να δουλέψουν χωρίς κανένα δικαίωμα, με χαμηλούς μισθούς, αποκλεισμούς και διακρίσεις. Η εξέγερση λειτούργησε ως καμπί μιας νέας περιόδου, κατά την οποία η διεκδίκηση της εθνικής κυριαρχίας στη Διώρυγα ενισχύθηκε και αγκάλιασε το μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας του Παναμά, μαζί και κομμάτι του στρατού. Παρά την αρχικά αρνητική στάση των Αμερικανών, τμήματα της διπλωματίας τους, μεταξύ και αυτών και ο Κίσιγκερ, κατόρθωσαν πως δεν θα μπορούσαν να διατηρήσουν μακροπρόθεσμα το υπάρχον αποικιακό καθεστώς δίχως μεγάλο πολιτικό κόστος διεθνώς και τον διαρκή κίνδυνο απώλειας του ελέγχου. Η συμφωνία Τορίχος-Κάρτερ το 1977, η οποία οδήγησε ύστερα από πολλές δυσκολίες και παλινδρομίες στη μεταφορά της κυριαρχίας του Καναλιού στον Παναμά το 1999, ακριβώς αυτόν τον ρεαλιστικό συμβιβασμό απηχούσε. Βέβαια, οι όροι της συνθήκης, ιδιαίτερα αυτοί της ουδετερότητας και της συμμετοχής των Αμερικανών στη διοίκηση της Διώρυγας, αλλά και η εισβολή του 1989 για την ανατροπή του στρατηγού Νοριέγκα με το πρόσχημα καταπολέμησης του ναρκοεμπορίου και την αποκατάσταση της δημοκρατίας (!) δεν άφηναν πολλές αμφιβολίες. Η Ουάσιγκτον θα παρακολουθούσε στενά τη χρήση της Διώρυγας και θα την επιτηρούσε αυστηρά, για να μην πέσει αυτή σε ανεπιθύμητα χέρια. Και βέβαια τις εσωτερικές κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις στη χώρα, για να μην ξεφύγει από την βορειοαμερικανική κηδεμονία.

Δεν είχε στεγνώσει το μελάνι από τις υπογραφές του Τορίχος και του Κάρτερ, όταν το αμερικανικό Κογκρέσο ψήφισε τον νόμο 96-70, ο οποίος υπονόμει ανοιχτά τη συμφωνία του 1977. Μετρήθηκαν 50 παραβιάσεις της συμφωνίας στη διάρκεια των μεταβατικών χρόνων. Και βέβαια, μεσολάβησε η εισβολή τον Δεκέμβριο του 1989, το λουτρό αίματος που ακολούθησε, η σύλληψη του Νοριέγκα και ο «εκλογικός» διορισμός νέου προέδρου για να υπογραμμιστεί πως οι ΗΠΑ δεν θα έδιναν στους Παναμέζους το κανάλι δίχως όρους και διαρκή απειλή. Σύμφωνα με τον σύμβουλο του Ομάρ Τορίχος, Χούλιο Γιάο, η επέμβαση των ΗΠΑ του 1989, η πρώτη ύστερα από εκείνη στο Βιετνάμ και έναν μήνα μόνο μετά την

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ «Παναμάς: Η κληρονομιά του Ομάρ Τορίχος», εκδόσεις Γνώσεις, 1988

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης.

πτώση του τείχους του Βερολίνου, δεν έγινε για τους λόγους που επικαλέστηκε προσχηματικά η προεδρία Μπους. Ήταν μια επιβεβαίωση της πεποίθησης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού πως είναι ο ιστορικός ιδιοκτήτης της Διώρυγας και μια πολεμική πράξη με πολλούς αποδέκτες. Για τον Γιάο, η εισβολή είχε τα ακόλουθα κίνητρα: Να αποτρέψει το επενδυτικό ενδιαφέρον των Γιαπωνέζων για τη Διώρυγα, να υπονομεύσει την συμφωνία Τορίχος-Κάρτερ, να εμποδίσει κάθε σκέψη ανάμιξης των Σοβιετικών και των Κουβανών και να στείλει απειλητικές προειδοποιήσεις στους Σαντινίστας της Νικαράγουα και σε άλλους στη Λατινική Αμερική και τέλος, να αποκαταστήσει ένα φιλοαμερικανικό καθεστώς στη χώρα.

Αυτή την ιδιοκτησιακή αντίληψη διαρκούς επέμβασης από την ίδρυση της χώρας εκφράζουν οι πρόσφατες απειλές του Τραμπ, ο οποίος εκπροσωπεί εκείνη τη μερίδα στο αμερικανικό καθεστώς η οποία διαφώνησε σθεναρά με τη συμφωνία Τορίχος-Κάρτερ. Η εμφάνιση της Κίνας στον Παναμά με επενδύσεις στα λιμάνια που καταλήγει το κανάλι, αλλά και ευρύτερα στην Κεντρική και Νότια Αμερική, μέσω της θεαματικής αύξησης των οικονομικών σχέσεων του Πεκίνου, έχουν σημάνει συναγερμό εδώ και καιρό στην Ουάσιγκτον. Αν διαβάσει κανείς προσεκτικά την ομιλία του νέου υπουργού Εξωτερικών, Μάρκο Ρούμπιο, στην Επιτροπή του Κογκρέσου στις 15 Ιανουαρίου, θα καταλάβει πως πίσω από την επίθεση στον Παναμά, υπάρχουν ευρύτερες στοχεύσεις, όπως και στην επέμβαση του 1989. Ο Ρούμπιο αναφέρθηκε στην παρουσία κινέζικων εταιριών στην Αργεντινή, στις επενδύσεις σε έργα υποδομής στη Λατινική Αμερική που έχουν γεωπολιτικούς σκοπούς, στη Νικαράγουα ακόμη και στη Δομινικανή Δημοκρατία, η οποία «ισχυρίστηκε» διέκοψε τις σχέσεις της με την Ταϊβάν με υπόδειξη του Παναμά! Μέσω του Παναμά θέλουν (οι Κινέζοι) να ανοίξουν την πόρτα για τον έλεγχο της Καραϊβικής, προειδοποίησε!

«Αμερικανικό θηρίο, κάτω τα χέρια από το Κανάλι!»*. Ένα από τα συνθήματα που ακούστηκαν στις οργισμένες διαδηλώσεις που έγιναν στη χώρα. Συνδικάτα, φοιτητικές ενώσεις και λαϊκές οργανώσεις έχουν ξεκινήσει κινητοποιήσεις, προετοιμαζόμενοι για μια ακόμη μάχη στον διαρκή πόλεμο των Παναμέζων με τους Γιάνκηδες για την ανεξαρτησία και την κυριαρχία της χώρας, ακολουθώντας τη θέληση των εξεγερθέντων του 1964. Σε αντίθεση με την Παναμέζικη ολιγαρχία, η οποία έχει αρχίσει να δίνει διαπιστευτήρια συμμόρφωσης στέλνοντας ελεγκτές στην εταιρία από το Χονγκ Κόνγκ που διαχειρίζεται τα δύο τερματικά λιμάνια.

► Σε πρώτο πλάνο, η πίεση που θέλει να ασκήσει ο Τραμπ στους ευρωπαίους -κυρίως- εταίρους του να αναλάβουν μεγαλύτερο βάρος στον πόλεμο που διεξάγεται στο έδαφος της Ουκρανίας. Υπάρχει όμως και μια ευρύτερη διάσταση.

Εκείνη που επισήμανα από την αρχή ακόμα της κρίσης. Το ότι στο πλαίσιο αυτής της αναμέτρησης ενισχύονται στο έπακρο οι τάσεις στρατιωτικοποίησης της βιομηχανίας, της οικονομίας και συνολικά των κοινωνικών όλων των άμεσα εμπλεκόμενων (και όχι μόνο). Στη βάση, λοιπόν, αυτών των δεδομένων ο «ειρηνοποιός» Τραμπ έρχεται να δώσει ακόμη μεγαλύτερη ώθηση σε αυτές τις τάσεις και με στόχο τη γιγάντωση της στρατιωτικής ισχύος του ΝΑΤΟ. Απέναντι σε όλα αυτά το μόνο που θα 'χα να πω είναι να επαναλάβω την άποψη που εξ αρχής είχα διατυπώσει και σαν τίτλο της σχετικής προσούρας.

Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χτες, δεν θα τελειώσει αύριο!

Λωρίδα της Γάζας - εκχειρία

Η αντίσταση του παλαιστινιακού λαού δεν λύγισε παρά το βαρύ τίμημα

Η υπογραφή και εφαρμογή της πρώτης φάσης της εκχειρίας στην Λωρίδα της Γάζας έγινε δεκτή με ανακούφιση από το λαό της Παλαιστίνης. Παρά τα εμπόδια και τις απαγορεύσεις του ισραηλινού στρατού στις μετακινήσεις του πληθυσμού, πολλοί άρχισαν να επιστρέφουν σε ό,τι έχει απομείνει από τα σπίτια τους. «Δεν υπάρχει πια οίκημα, μόνο ερείπια, αλλά είναι το σπίτι μας», λέει μια πρόσφυγας, ενώ το πρακτορείο ειδήσεων Reuters, μεταφέροντας τα λόγια ενός άλλου εκτοπισμένου, αναφέρει: «Τα σπίτια μας διαλύθηκαν, οπότε θα στήσουμε μια σκηνή και θα μένουμε στη γειτονιά μας, για να μπορούμε να νιώσουμε ότι είμαστε πίσω στη γειτονιά μας... στο σπίτι μας».

Βαρύ το τίμημα για το λαό της Παλαιστίνης

Είναι δύσκολο να συλλάβει κάποιος από την ασφάλεια του σπιτιού του, που παρά τις δυσκολίες της καθημερινότητας μπορεί να στέλνει τα παιδιά του στο σχολείο, το μέγεθος της καταστροφής. Σύμφωνα με δορυφορικά δεδομένα του ΟΗΕ, ισοπεδώθηκε το 70% των κτιρίων της Γάζας (245.123 κατοικίες), 200 κυβερνητικά κτίρια, 136 σχολεία και πανεπιστήμια, 823 τζαμιά και 3 εκκλησίες. 42 τόνοι ερειπίων, για την απομάκρυνση των οποίων απαιτούνται 14 χρόνια (με κόστος 1,2 δισ. δολάρια), «κρύβουν» κατά τους πιο «αισιόδοξους» υπολογισμούς 10.000 αγνοούμενους. Ποιος μπορεί να υπολογίσει με ακρίβεια τους νεκρούς και τους αγνοούμενους μετά από μια τέτοια ολοκληρωτική καταστροφή;

Σύμφωνα με τον τελευταίο απολογισμό, τουλάχιστον 47.000 έχουν σκοτωθεί, ανάμεσά τους 13.319 παιδιά, και 110.725 έχουν τραυματιστεί, καθ' ομολογία πολλών υποτιμημένος. Οι 85.000

Οι Παλαιστίνιοι επιστρέφουν στα ερειπωμένα σπίτια τους

τόνοι εκρηκτικών, ακόμα και βομβών φωσφόρου, κιορτοποίησαν πόλεις και χωριά της Λωρίδας της Γάζας. Ο εντοπισμός και η εξουδετέρωση των άσκαστων βομβών είναι ένα ακόμα δύσκολο έργο.

Ο λαός της Παλαιστίνης, πρόσφυγας στην ίδια του την πατρίδα, εξαρτάται πλήρως από την ανθρωπιστική βοήθεια που αρχίζει να καταφτάνει. Το 50% της καλλιεργήσιμης γης καταστράφηκε, το σύνολο των βοοειδών και τα μισά αιγοπρόβατα σφαγιάστηκαν ή ψόφησαν. Δεξαμενές νερού και άλλες υποδομές σχετιζόμενες με το πόσιμο νερό (π.χ. εγκαταστάσεις αφαλάτωσης), υπόνομοι και αποχετεύσεις έχουν καταστραφεί ή έχουν υποστεί σοβαρές ζημιές. Αυτό σημαίνει πως οι λοιμώδεις ασθένειες παραμονεύουν. Σύμφωνα με τον ΠΟΥ, θα χρειαστούν πάνω από 10 δισ. δολάρια για να αποκατασταθούν τα νοσοκομεία, τα 17 από τα 36 που υπολειπόμενα και με το αποδεκατισμένο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό (τουλάχιστον 1.200 οι νεκροί και 262 κρατούμενοι). 535 σχολεία καταστράφηκαν ή υπέστησαν ζημιές, ενώ 660.000 παιδιά στερήθηκαν την πρόσβαση στην εκπαίδευση.

Το κόστος για τους σιωνιστές

Τα δεινά και οι απώλειες είναι η μια πλευρά αυτού του πολέμου. Η άλλη, αναμφίβολα, είναι η μαχητικότητα, το σθένος των μαχητών της παλαιστινιακής αντίστασης στη Λωρίδα της Γάζας, πρωτίστως, αλλά και στη Δυτική Όχθη. Κατάφεραν σοβαρά πλήγματα στην ισραηλινή πολεμική μηχανή και ανάγκασαν άλλους να ομολογήσουν και άλλους να υπονοήσουν ότι οι σιωνιστές δεν κατάφεραν να πραγματοποιήσουν τους στόχους τους ολοκληρωτικά. Είναι δεδομένη η αμέριστη υποστήριξη των ΗΠΑ, αλλά και των άλλων ιμπεριαλιστικών χωρών, που ακόμα και τώρα προσπαθούν να βγάλουν λάδι τους δολοφόνους. Αρκεί να αναφερθεί η δήλωση του γερμανού καγκελάρου Σολτς, ο οποίος εξέφρασε την «κατανόησή» του για το «πόσο επώδυνη απόφαση είναι μία οποιαδήποτε συμφωνία για το Ισραήλ»!

Ωστόσο, το κόστος του πολέμου για το ισραηλινό κράτος δεν είναι αμελητέο, τόσο σε πολεμικό υλικό όσο και σε έμφυχο υλικό. Πέρα από τους 1.208 νεκρούς τον Οκτώβρη του 2023, περίπου

1.000 ισραηλινοί στρατιώτες, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, έχουν σκοτωθεί, 44 έχουν αυτοκτονήσει, χιλιάδες αρνούνται να υπηρετήσουν ή να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή. Στα «μετόπισθεν», οι σειρήνες ηχούν πολύ συχνά. Όσο για τους ομήρους, 34 από τους 250 έχασαν τη ζωή τους από επιχειρήσεις του ισραηλινού στρατού. Αυτά θεωρούνται ανεπίτρεπτες ανεπάρκειες και έφεραν τριγμούς ακόμη και σε κυβερνητικό επίπεδο.

Ο δρόμος των λαών

Επιχειρώντας έναν «απολογισμό» των 15 μηνών, θα λέγαμε πως ο παλαιστινιακός λαός γυρνάει μια σελίδα. Βρίσκεται, όμως, στο ίδιο κεφάλαιο (της ισραηλινής κατοχής και μεθοδευμένης γενοκτονίας 78 χρόνων) του ίδιου βιβλίου (των εγκλημάτων του ιμπεριαλιστικού συστήματος). Η επιβίωση είναι μια πλευρά της αντίστασης. Μια καθημερινή μάχη, διαφορετική από αυτή στα πεδία των μαχών. Παρά τις απώλειες, παρά τη δεινή του θέση, άντεξε, αντέχει, αποκαλύπτει τη δολοφονική φύση του σιωνιστικού μορφώματος και αποδεικνύει ότι δεν είναι άτρωτο. Ανάμεσα στα πολλά που έχει καταφέρει είναι το ξύπνημα των συνειδήσεων σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης. Κόσμοι που βγήκε στους δρόμους, διαδήλωσε, φώναξε «λευτεριά στην Παλαιστίνη». Οι λαοί των άλλων χωρών, με όλες τις ανεπάρκειες, ασυνέχειες, δυσκολίες, έχουν χρέος να αγωνιστούν, να οικοδομήσουν αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στις χώρες τους.

Ο παλαιστινιακός λαός και οι λαοί όλου του κόσμου έχουν δρόμο μπροστά τους να βαδίσουν, δύσβατο αλλά όχι αδιάβατο.

Οι ιμπεριαλιστές παραδίδουν μαθήματα δημοκρατίας

Δύο γεγονότα της προηγούμενης εβδομάδας, ένα στις Ηνωμένες Πολιτείες ένα στην Ευρώπη καταδεικνύουν πώς εννοούν τη δημοκρατία οι ιμπεριαλιστές.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, στην τελευταία του συνέντευξη τύπου, ο πρώην, πλέον, υπουργός εξωτερικών Μπλίνκεν έδωσε εντολή και έβγαλαν έξω από τον χώρο σηκωτούς δύο δημοσιογράφους, τον παλαιστινιακής καταγωγής Σαμ Χουσέινι και τον Αμερικανοεβραίο Μαξ Μπλούμενθαλ. Τους απομάκρυναν επειδή οι ερωτήσεις τους ήταν ενοχλητικές και σιγματίζαν τη συνέργεια της κυβέρνησης των ΗΠΑ στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το φασιστικό κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Έτσι λοιπόν αντιλαμβάνονται οι πολιτικοί διαχειριστές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού την ελευθερία του τύπου και την ελεύθερη έκφραση γνώμης: ως διαστροφή του γνωστού αποφθέγματος «μπορείς να εκφράξεις τη γνώμη σου αρκεί να μην είναι διαφορετική από του συστήματος».

Στη δεύτερη περίπτωση ενδιαφέρον έχει το περιεχόμενο της δήλωσης αλλά και το ποιος την έκανε. Στην ευρωπαϊκή πλευρά του Ατλαντικού, στις αρχές του μήνα, ο γάλλος πρώην επίτροπος Τιερί Μπρετόν, εκλεκτός του Μακρόν, που πα-

ραιτήθηκε τον περασμένο Σεπτέμβριο, ως θύμα της γάλλο-γερμανικής κόντρας σε σχέση με τον ποιος θα καταλάβει τη θέση της Ούρσουλα φον Ντερ Λάιεν, σε τηλεοπτική του συνέντευξη έκανε την εξής δήλωση: «Αν δεν αρέσει στην ΕΕ το αποτέλεσμα των εκλογών της Γερμανίας, έχει τους μηχανισμούς να το ακυρώσει. Το έκανε στη Ρουμανία μπροστά στη διαφαινόμενη νίκη του Γκεοργκέσκου».

Η συγκεκριμένη δήλωση είναι ενδεικτική και αποκαλυπτική των μεθόδων που χρησιμοποιεί η Ευρωπαϊκή Ένωση των ιμπεριαλιστών για την προώθηση της δημοκρατίας στην Ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια και χαρακτηριστική για το πώς βλέπουν τις εκλογές και τα αποτελέσματά τους εκπρόσωποι των ιμπεριαλιστικών χωρών της Ευρώπης. Αν και θα μας επιτρέψει ο τώως επίτροπος να διατηρούμε τις επιφυλάξεις μας κατά πόσον η Ευρωπαϊκή Ένωση μπορεί να ακυρώσει τα αποτελέσματα των εκλογών στη Γερμανία!

Ωστόσο, η ξεκάθαρη ομολογία ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση ήταν αυτή που ακύρωσε το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών στην Ρουμανία είναι ουσιαστικά μια ομολογία των μηχανισμών που αναπτύσσει για να ελέγχει και να δρομολογεί τις εξελίξεις στις

εξαρτημένες χώρες της περιφέρειάς της. Να θυμίσουμε ότι τις εκλογές τις ακύρωσε το ανώτατο δικαστήριο της Ρουμανίας με πρόσχημα τη χρησιμοποίηση αθέμιτων μέσων κατά την προεκλογική διαδικασία, υπονοώντας ότι η Ρωσία στήριξε τον Γκεοργκέσκου.

Παράλληλα, ενώ ευαγγελίζονται την προώθηση της δημοκρατίας και δεν αναγνωρίζουν τα αποτελέσματα σε χώρες εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης όταν δεν είναι βολικά σε αυτούς (Βλέπε Γεωργία, Β. Μακεδονία), την ίδια στιγμή, σε χώρες εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ρουμανία) επιβάλλουν την ακύρωση των εκλογών όταν τα αποτελέσματά τους είναι ενάντια στα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών της δυτικής Ευρώπης και όχι μόνο. Ενώ βαφτίζουν μια σειρά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα ως «τρομοκράτες», την ίδια στιγμή αναγνωρίζουν ως ντε φάκτο ηγέτες τους «πρώην τζιχαντιστές» που ανέτρεψαν τον Άσαντ στη Συρία. Η υποκρισία ως έκ-

Ο Τιερί Μπρετόν στην τηλεοπτική συνέντευξη στην οποία έκανε τη δήλωση για τις εκλογές στη Γερμανία

φραση αδυνατεί για να καλύψει την αδιστακτη στάση τους απέναντι στους λαούς και τα δικαιώματά τους.

Είναι ξεκάθαρο ότι η αστική δημοκρατία στα εξαρτημένα κράτη τελειώνει στο σημείο εκείνο που αρχίζουν και τίγονται τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών... κάτι γνωρίζουμε και εμείς ως λαός... Δεκέμβρης του 44, Χούντα, δημοψήφισμα του 2015. Είναι μακρύς ο κατάλογος!

Μέση Ανατολή

Μετά την εκχειρία στη Γάζα...

Όλα τα δεδομένα προεξοφλούν μη ομαλή συνέχεια

Μετά 15 μήνες γενοκτονικού πολέμου στη Γάζα, με δεκάδες χιλιάδες θύματα Παλαιστίνιους, στη συντριπτική πλειοψηφία άμαχους, το βράδυ της Τετάρτης 15/1 ανακοινώθηκε η συμφωνία κατάπαυσης του πυρός μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς, η οποία ξεκίνησε να ισχύει από το πρωί της Κυριακής 19/1. Ωστόσο οι ισραηλινές αεροπορικές επιδρομές συνεχίστηκαν μέχρι αργά το Σάββατο. Και αυτή η ανακωχή, όπως και ανάλογες άλλες, είναι προσωρινή. Ακόμα κι αν προχωρήσει σε όλες τις φάσεις της, ο αγώνας για λευτεριά στην Παλαιστίνη, που αφορά τον πυρήνα του προβλήματος, θα υπάρχει και θα αναπτύσσεται.

Υπάρχει και το ζήτημα ποιος θα θέσει τη σφραγίδα του στο «μετά». Για τους ιμπεριαλιστές, το «μετά» σημαίνει επανατοποθέτηση δυνάμεων. Σημαίνει απλά προετοιμασία για την επόμενη σύγκρουση. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, αναπόφευκτα, το «μετά» θα έχει και τη σφραγίδα της ηρωικής αντίστασης του παλαιστινιακού λαού και τον καθοριστικό ρόλο της στην επιβολή της εκχειρίας. Μία από τις πιο τέλειες (και πιο βάρβαρες) πολεμικές μηχανές του κόσμου, καθοδηγούμενη από έναν αδίστακτο δολοφόνο και υποστηριζόμενη από τη «συλλογική Δύση», με ελάχιστες εξαιρέσεις, απέτυχε επί 15 μήνες να κάμψει την αντίσταση του παλαιστινιακού λαού.

Μια αντίσταση που εκθέτει επιπλέον, για μια ακόμη φορά, και τα καθεστώτα στη Μ. Ανατολή, που προσπαθούν να κρύψουν τη συνενοχή τους στα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού και του σιωνισμού.

Σίγουρα ήταν σημαντικός και ο ρόλος του παγκόσμιου κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη (παρά την καταϊστική προπαγάνδα των ΜΜΕ για την «αυτοάμυνα του Ισραήλ»), με εκατομμύρια ανθρώπους στους δρόμους σε όλη τη Δύση να πιέζουν τις κυβερνήσεις τους, συνένοχες στη γενοκτονία από την πρώτη στιγμή, για να σταματήσει η γενοκτονία.

Σε ό,τι αφορά το ευρύτερο πλαίσιο της συμφωνίας της 15ης Ιανουαρίου, είναι, σε γενικές γραμμές, αυτό της πρότασης Μπάιντεν από τον περασμένο Μάιο, με την ίδια προσέγγιση των τριών φάσεων. Στο τυπικό της μέρος, στην «πρώτη φάση», που θα διαρκέσει έξι εβδομάδες, θα σταματήσουν οι επιθέσεις στη Λωρίδα της Γάζας και θα απελευθερωθούν 33 όμηροι από τη Χαμάς.

Σε αντάλλαγμα, το Ισραήλ θα απελευθερώσει 737 παλαιστίνιους κρατούμενους. Η δεύτερη φάση, που ξεκινά τη 16η ημέρα της πρώτης φάσης, θα περιλαμβάνει την απελευθέρωση όλων των υπόλοιπων ομήρων, τη μόνιμη κατάπαυση του πυρός και την πλήρη αποχώρηση του ισραηλινού στρατού από τη Γάζα. Η τρίτη φάση θα περιλαμβάνει την επιστροφή όλων των νεκρών ομήρων και την έναρξη της ανοικοδόμησης της Λωρίδας της Γάζας με την επίβλεψη της Αιγύπτου, του Κατάρ και του ΟΗΕ.

Οι «σισύφειες» συνομιλίες, που όλο έφταναν κοντά σε συμφωνία αλλά κάθε φορά απομακρυνόταν, απέκτησαν τις τελευταίες μέρες πυρετώδεις ρυθμούς. Συνέβαλε σε αυτό η «δυναμική» των γεγονότων στην ευρύτερη περιοχή από τα μέσα του Δεκεμβρίου. Ξεκινά στο Λίβανο στις

Υπάρχει και το ζήτημα ποιος θα θέσει τη σφραγίδα του στο «μετά». Για τους ιμπεριαλιστές, το «μετά» σημαίνει επανατοποθέτηση δυνάμεων. Σημαίνει απλά προετοιμασία για την επόμενη σύγκρουση. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, αναπόφευκτα, το «μετά» θα έχει και τη σφραγίδα της ηρωικής αντίστασης του παλαιστινιακού λαού και τον καθοριστικό ρόλο της στην επιβολή της εκχειρίας.

27 Νοέμβρη, όπου Χεζμπολάχ και Ισραήλ κλείνουν συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, η οποία, αν και σήμερα κρέμεται πλέον από μια κλωστή, έπαιξε το ρόλο της για τη συνέχεια. Στη συνέχεια το πεδίο μεταβάλλεται δραστικά από την κατάρρευση του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία, με τη συνεισφορά ΗΠΑ, Τουρκίας και Ισραήλ. Επιπλέον προστίθεται και το momentum που διαμόρφωσε η αλλαγή σκυτάλης στον Λ. Οίκο.

Είναι φανερό πως ο παράγοντας Τραμπ έπαιξε ρόλο σε αυτό το στάδιο. Άλλωστε έσπευσε πρώτος να ανακηρύξει την επίτευξη συμφωνίας ανακωχής στη Γάζα και απελευθέρωσης των ομήρων, επιβεβαιώνοντας τον εαυτό του ως την κρίσιμη δύναμη πίσω από αυτή την εξέλιξη και διεκδικώντας τα εύσημα. Γεγονός πάντως είναι πως ο σύμβουλος του Τραμπ στα θέματα Μ. Ανατολής, με επίσκεψή του στο Τελ Αβίβ, έστειλε μήνυμα σε διαμεσολαβητές που υποδείκνυε ότι ο Τραμπ ήθελε συμφωνία πριν την ορκωμοσία του. Ο ίδιος ο Τραμπ φέρεται να δηλώνει σε δημοσιογράφους: «δεν θέλω να βλάψω τη διαπραγμάτευση, αλλά εάν οι όμηροι δεν επιστρέψουν μέχρι να αναλάβω τα καθήκοντά μου, όλη η κόλαση θα ξεσπάσει στη Μ. Ανατολή»!

Τελικά, τι άλλο θα μπορούσε να κάνει ο Τραμπ εναντίον της Χαμάς και τον πα-

λαιστίνιων που δεν είχε κάνει ήδη ο Νετανιάχου; Ίσως δεν απευθυνόταν ο Τραμπ στη Χαμάς. Το POLITICO (η «φωνή» των ΗΠΑ στην Ευρώπη) εκτιμά ότι έτσι το «διάβασε» και ο Νετανιάχου. Η σκληρή ρητορική του οποίου φαίνεται να αναιρείται από τα γεγονότα και, σε πολιτικό επίπεδο, να διαψεύδεται από την εξέλιξη, με την αναγνώριση της Χεζμπολάχ και της Χαμάς ως συνομιλητών για μία ακόμη φορά. Ο Νετανιάχου, όσο και αν θεωρείται «φίλος» του Τραμπ, φοβάται ότι η δεύτερη θητεία του θα μπορούσε να ανατρέψει πράγματα για τα οποία περιμένει υποστήριξη: σκληρότερη δράση κατά του Ιράν, τη στήριξη στη «συριακή επέμβαση» και την άμβλυνση των πιέσεων στο ζήτημα της «λύσης» δύο κρατών.

Πέρα από τις εξελίξεις στη Γάζα, η νέα δυναμική στη Μ. Ανατολή αφορά το γεγονός ότι πληθαίνουν αυτοί που βλέπουν τις εξελίξεις ως ευκαιρία να ενισχύσουν τον περιφερειακό τους ρόλο, και βασικά η Τουρκία και το Ιράν. Βλέψεις που προσλαμβάνονται (και είναι) ως απειλή από το Ισραήλ. Ταυτόχρονα μένει να διερευνηθεί από τις ΗΠΑ αν υπάρχει περιθώριο ενεργοποίησης των «συμφωνιών του Αβραάμ» (στρατηγικής συνεργασίας μεταξύ Τελ Αβίβ, Ριάντ και Καΐρου).

Διάφορες αναλύσεις εκτιμούν πως στο εσωτερικό του Ισραήλ, ύστερα από έναν χρόνο και τέσσερις μήνες, υπάρχει σκεπτικισμός για τα κέρδη, όχι τόσο από τα πεδία των μαχών αλλά σε στρατηγικό επίπεδο. Η ανατροπή του καθεστώτος Άσαντ στη Δαμασκό είναι ένα τέτοιο. Η σύμπλευση ΗΠΑ, Ισραήλ και Τουρκίας δεν φαίνεται να έχει προδιαγραφές μακροήμερευσης. Ωστόσο η Τουρκία αποτελεί πρόκληση τόσο για το Ισραήλ όσο και για τον αραβικό κόσμο. Μια μουσουλμανική και μη αραβική χώρα που διεκδικεί (όπως και το Ιράν) αυξημένο ρόλο στις περιφερειακές ισορροπίες ως συνδιαμορφωτής και εγγυητής τους.

Τέλος μια είδηση που υποβαθμίστηκε από τα διεθνή ΜΜΕ, ενδεχομένως, να αποτελέσει γεγονός μεγάλης γεωπολιτικής σημασίας και για πολλούς λόγους. Αφορά την ιρανο-ρωσική συμφωνία στρατηγικής και αμυντικής συνεργασίας εικοσαετούς διάρκειας, που υπογράφηκε στις 17/01/25 από τους προέδρους Πεζεσκιάν και Πούτιν.

Γενικά, είναι μια εξέλιξη που ενισχύει το μπλοκ των ευρασιατικών δυνάμεων, σε οικονομικό, πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο. Ειδικά, επιτυγχάνεται, για πρώτη φορά στην ιστορία, η έξοδος της Ρωσίας στα «θερμά ύδατα» της Αραβικής Θάλασσας και του Ινδικού Ωκεανού. Και θα ολοκληρωθεί αυτή η έξοδος αν τεθεί σε λειτουργία ο Διεθνής Βόρειος-Νότιος Αγωγός- Διάδρομος (International North-South Transport Corridor) που συνδέει απευθείας τη Ρωσία με τον Περσικό Κόλπο και τη θάλασσα του Ομάν. Αυτό το τελευταίο αποτελεί και διαχρονικό εφιάλη των αγγλοσαξονικών δυνάμεων (δηλαδή της πάλαι ποτέ Μεγάλης Βρετανίας και των σημερινών ΗΠΑ), αφού στην πράξη ανοίγει ρήγμα στην περικύκλωση της Ρωσίας.

Ο άξονας Μόσχας-Τεχεράνης, που προωθείται ακόμη περισσότερο με αυτή τη συμφωνία, δρα ενισχυτικά άλλων συμφωνιών και συνεργασιών όπου μετέχουν, όπως οι BRICS. Πιο ειδικά, απευθύνεται και στο δίπολο ΗΠΑ-Ισραήλ, καθώς στέλνει μήνυμα στις ηγεσίες τους σε ό,τι αφορά ενδεχόμενο στρατιωτικό χτύπημα στις ιρανικές πυρηνικές ή ενεργειακές εγκαταστάσεις από την πλευρά τους. Σημειωτέον ότι πέραν της Ρωσίας πίσω από το Ιράν βρίσκεται και η Κίνα, η οποία έχει συνάψει κολοσσιαίες ενεργειακές συμφωνίες μαζί του. Ως γνωστόν, από το 2020 υφίσταται εικοσαετής συμφωνία ενεργειακής και οικονομικής συνεργασίας μεταξύ Ιράν - Κίνας που ενισχύθηκε με την περσινή είσοδο του Ιράν στους BRICS. Επιπρόσθετα το Ιράν αποτελεί για την Κίνα έναν βασικό κρίκο στο «Νέο Δρόμο του Μεταξίου» που σταδιακά υλοποιεί κατά μήκος της Ευρασίας, τη γνωστή πρωτοβουλία OBOR.

Η Μ. Ανατολή, ως πεδίο άγριου ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών, θα βρίσκεται πάντα ψηλά στην «ατζέντα» των προτεραιοτήτων για τις ΗΠΑ, όσο και αν έχει ανοικτό το μέτωπο με Ρωσία και προβάλλει απειλητικό αυτό με την Κίνα. Και το Ισραήλ είναι αυτή τη στιγμή το μοναδικό «εργαλείο» τους στην περιοχή.

Ωνάσεια σχολεία

Για λίγους, εκλεκτούς και... υποταγμένους

Στις 20 Ιανουαρίου συναντήθηκαν ο πρωθυπουργός, ο υπουργός Παιδείας και ο πρόεδρος του Ιδρύματος Ωνάση με αντικείμενο την υπογραφή της σύμβασης δωρεάς για τη δημιουργία των Δημόσιων Ωνάσειων Σχολείων (ΔΗΜ.Ω.Σ.). Σύμφωνα με τη σύμβαση, το Ίδρυμα θα χρηματοδοτήσει την ίδρυση 22 σχολείων (11 Γυμνάσια και 11 Λύκεια), με τα πρώτα από αυτά να λειτουργούν από τον Σεπτέμβρη του 2025. Η ανακαίνισή τους θα κοστίσει έως 1.00.000 ευρώ και τα λειτουργικά τους έξοδα θα φτάνουν τις 500.000 ετησίως. Οι μαθητές θα επιλέγονται βάσει εισαγωγικών εξετάσεων, όπως και στα Πρότυπα Σχολεία (Π.Σ.). Επίσης, θα διοικούνται κατά τη πρότυπα του Ωνάσειου Καρδιοχειρουργικού Κέντρου. Στη διοικούσα εννεαμελής επιτροπή θα συμμετέχουν 5 μέλη που θα ορίζονται από τον υπουργό και 4 από το Ίδρυμα.

Παρά το γεγονός ότι η πλειοψηφία των μελών θα προέρχεται από το Δημόσιο, τα ΔΗΜ.Ω.Σ. θα έχουν τον δικό τους τρόπο λειτουργίας. Η σύσταση της επιτροπής αφήνει ορθάνοικτες πόρτες για το είδος της παρέμβασης του καπιταλιστικού ιδρύματος σε ό,τι αφορά τα δικαιώματα και τις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών και των υπόλοιπων εργαζομένων στα συγκεκριμένα σχολεία. Η επιλογή των καθηγητών θα γίνεται επίσης όπως και στα Π.Σ., όπου θα χάνουν τις οργανικές τους θέσεις. Θα στελεκώνονται από «εκπαιδευτικούς αυξημένων ακαδημαϊκών και εκπαιδευτικών προσόντων», οδηγώντας τους σε ένα ατελείωτο κυνήγι πιστοποιητικών αλλά και της «κατάλληλης διαγωγής», ώστε να διατηρούν κάθε χρόνο τη θέση εργασίας τους. Μάλιστα, αναφέρεται πως «ρητά συμφωνείται ότι οι όροι της παρούσας Σύμβασης Δωρεάς υπερισχύουν κάθε αντίθετης διάταξης της εκάστοτε ισχύουσας νομοθεσίας και κανονιστικού πλαισίου!» Μέχρι και εταιρείες security προβλέπεται να προσληφθούν για τη φύλαξη.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις του υπουργού Παιδείας, τα σχολεία που θα επιλεγούν θα είναι σε «περιοχές που αντιμετωπίζουν κοινωνικές και οικονομικές προκλήσεις». Δηλαδή σε φτωχές, λαϊκές περιοχές, αποκλείοντας ουσιαστικά τους μαθητές της γειτονιάς από τα σχολεία τους. Η εισαγωγή, όπως ήδη αναφέραμε, θα γίνεται με εξετάσεις, ανεξαρτήτου τόπου διαμονής. Η ουσία, όμως, του αποκλεισμού πηγάζει από την αδυναμία των παιδιών των φτωχών οικογενειών να ανταπεξέλθουν οικονομικά στην προετοιμασία αυτού του διαγωνισμού. Είναι γνωστή εδώ και μερικά χρόνια, άλλωστε, η λειτουργία πανάκριβων φροντιστηρίων, που ετοιμάζουν τους μαθητές από το δημοτικό ακόμα για τις λιγοστές θέσεις των Προτύπων. Θα ήταν υπερβολή να υποθέσουμε ότι στις συγκεκριμένες περιοχές θα μεγαλώσει το ήδη διογκωμένο ποσοστό νέων που παρατάνε το σχολείο; Ειδικά αν αναλογιστούμε ότι σε πολλές από αυτές τις περιοχές δεν θα υπάρχει άλλο διαθέσιμο σχολείο. Για παράδειγμα, στο Πέραμα θα απομείνουν 2 Γυμνάσια και 1 Λύκειο για χιλιάδες μαθητές.

Η εξ ολοκλήρου χρηματοδότηση ενός κατά τα άλλα δημόσιου σχολείου από έναν καπιταλιστή δίνει την ευκαιρία στο κράτος να αποποιηθεί των ευθυνών του σχετικά με την (αξιοπρεπή) λειτουργία ενός σχολείου. Για να «απολαμβάνουν» οι μαθητές τα αυτονόητα, θα πρέπει να βρεθεί χρηματοδότης. Για να υπάρχει θέρμανση και κλιματισμός, ασφαλείς υποδομές, καθηγητές, συγγράμματα... Όλα αυτά γίνονται πολυτελείς παροχές, εφόσον βρεθεί ο χορηγός-ευεργέτης. Αποκαθλώνεται η έννοια του δικαιώματος. Ούτε συζήτηση για την οργάνωση της πάλης για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων. Μια παραπάνω, λοιπόν, στα Ωνάσεια Σχολεία, με τους σεκιουριτάδες από έξω, με το αποστειρωμένο εσωτερικό περιβάλλον. Κανένα σύνθημα, καμία αφίσα, καμία συνέλευση, ούτε καν κάποιο γκράφιτι. Ίσως μόνο κάποια προ-

σωπογραφία του Αριστοτέλη Ωνάση, που έχει μακρά παράδοση στη γενναιοδωρία. Μερικά χρόνια πριν, επί δικτατορίας είχε παραχωρήσει μια από τις βίλες του στον Παπαδόπουλο. Τώρα η οικογένειά του συνεχίζει το... έργο του και φτιάχνει σχολεία. Θα πρέπει, λοιπόν, να αποτελούν παράδειγμα τα ΔΗΜ.Ω.Σ. για τα υπόλοιπα δημόσια σχολεία.

Με τη λειτουργία των Ωνάσειων Σχολείων εντείνεται η κατηγοριοποίηση σχολείων, μαθητών και καθηγητών. Με μέσο την αξιολόγηση, οι εκπαιδευτικοί στα «καλά» σχολεία για να παραμείνουν στη θέση τους, πρέπει να αξιολογηθούν κατάλληλα, να αποδείξουν την υποταγή τους, μαθαίνοντας με τη σειρά τους την πειθάρχηση και τη συμμόρφωση στους μαθητές τους. Φτιάχνουν ελίτ σχολεία για «λίγους και εκλεκτούς». Σχολεία που δεν χωράνε όλοι. Στην ίδια περιοχή θα υπάρχει το Ωνάσειο της κλιδής για τους «ικανούς» που μπόρεσαν να περάσουν την εισαγωγική εξέταση, θα υπάρ-

χει και το υποβαθμισμένο για την «πλέμπα».

Κάτι ακόμα. Η ύπαρξη ενός πολυτελούς σχολείου, με αυτούς τους όρους λειτουργίας, σε μια υποβαθμισμένη, λαϊκή περιοχή, θα βρίσκεται εκεί για να υποδεικνύει στους νέους πως «δεν είναι όλοι για τα πάντα». Ανάλογα σε ποια κοινωνική τάξη, στρώμα ανήκει, είσαι «καταδικασμένος» να ακολουθήσεις την προδιαγεγραμμένη πορεία σου. Το Ωνάσειο στη φτωχή γειτονιά θυμίζει πως δεν αξίζουν όλοι να περάσουν τις πύλες του, «τις πύλες της επιτυχίας». Είναι κομμάτι της ιδεολογικής επίθεσης του συστήματος στη νεολαία. Της προσπάθειας του ιδεολογικού της αφοπλισμού. Ωστόσο, το συστημικό «δεν είναι όλοι για όλα», είναι στοιχείο πως μπορεί να το εκλάβει και να αντιδράσει ο λαός και η νεολαία. Το μόνο σίγουρο είναι πως η υποταγή δεν είναι διέξοδος, πόσο μάλλον μονόδρομος!

Το 2025 θα είναι η... «χρονιά του σχολείου» σύμφωνα με το υπουργείο Παιδείας!

Με απειλές και την... εφαρμογή τους ξεκίνησε η νέα ημερολογιακή χρονιά στα σχολεία

Ο (αντι)εκπαιδευτικός οδοστρωτήρας του 2024 δεν ήταν τίποτα μάλλον μπροστά σε αυτό που έρχεται, αν κρίνουμε από την κυβερνητική υπόσχεση-απειλή ότι «το 2025 θα είναι η χρονιά του σχολείου».

Φρόντισε το υπουργείο Παιδείας να αποδείξει την παραπάνω δέσμευση με την ίδρυση 22 Πρότυπων Δημόσιων Ωνάσειων Σχολείων σε όλη τη χώρα. Τα σχολεία αυτά αποτελούν αποτέλεσμα σύμβασης «δωρεάς» ανάμεσα στο ελληνικό κράτος και το «Κοινοφελές Ίδρυμα Α. Ωνάση» (που εδρεύει στο Λιχτενστάιν!). Θα χρηματοδοτούνται αδρά από το Ίδρυμα Ωνάση (1 εκατομμύριο για αρχή και μισό εκατομμύριο ετήσια, ανά σχολική μονάδα, για 12 χρόνια), θα έχουν διευρυνμένο πρόγραμμα, αυστηρή αξιολόγηση εκπαιδευτικών και -ασφαλώς- εξεταστικούς φραγμούς για την εισαγωγή των μαθητών. Κατά μια αδικαιολόγητα σαδιστική διάθεση, αυτά τα κυριλέ σχολεία θα βρίσκονται σε «ευάλωτες περιοχές», δηλαδή φτωχές (Πέραμα, Μενίδι, Κολωνός, Περιστέρι, Εύοσμος κοκ), μάλλον για να βλέπουν οι φτωχοί (των οποίων τα παιδιά θα αποκλείονται ασφαλώς) τι χάνουν που δεν εί-

ναι πλούσιοι. Ταυτόχρονα, βέβαια, οι εκπαιδευτικοί θα χάσουν τις οργανικές τους θέσεις.

Είναι προφανές ότι το μέτρο αυτό έχει ως βασικό σκοπό όχι την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης (αν είναι ιδιωτικοποίηση η χρηματοδότηση του κεφαλαίου στα σχολεία, τότε οι λέξεις χάνουν το νόημά τους), αλλά την περικύκλωση του δημόσιου σχολείου με το συνολικό αντιδραστικό πλαίσιο, στο οποίο θα λειτουργούν τα Ωνάσεια. Όπως αναφέρει η Σύμβαση, σκοπός είναι αυτό το πλαίσιο «να διαχυθεί στην εκπαιδευτική διαδικασία».

Ήδη, βέβαια, τη βιτρίνα των Μητσοτάκη-Πιερρακάκη, τη χαλάνε οι πρώτες κινητοποιήσεις που γίνονται από εκπαιδευτικούς, μαθητές και γονείς κάποιων σχολείων που δεν είναι διατεθειμένοι τόσο εύκολα να παραιτηθούν από την κατάκτηση του κινήματος να έχουν ένα δημόσιο σχολείο στη γειτονιά τους*.

Ταυτόχρονα, με μεγάλο καμάρι, ο Πιερρακάκης ανακοίνωσε ότι «κοντά στις 16.000 έφτασαν από την αρχή της σχολικής χρονιάς οι αποβολές μαθητών για χρήση κινητών τηλεφώνων στα σχολεία» και ευχαρίστησε «τους γονείς και τους εκπαιδευτικούς που αγάλισαν

το μέτρο!» Είναι προφανώς τεράστια η κατάπτωση ενός συστήματος που ανερευθρίαστα βγάζει το κοντέρ αποβολών και πανηγυρίζει που από τις 600 τον Σεπτέμβρη φτάσαμε στις 16.000 τώρα.

Υπάρχουν, βέβαια, πολλά να περιμένουμε στη συνέχεια. Παρά το ότι η κυβέρνηση προσηκτικά δεν το σηκώνει, εκτίμησή μας είναι ότι θα ήθελε να μην παραιτηθεί για φέτος από την πάγια πρόθεσή της να εισάγει το Εθνικό Απολυτήριο με τις πολλαπλές εξετάσεις πανελλαδικού τύπου από την Α' λυκείου.

Σε αυτό το πλαίσιο της επίθεσης, ο μαθητόκοσμος βρίσκεται υπό τεράστια πίεση και φοβερά αδιέξοδα. Το εντεινόμενο κλίμα τρομοκρατίας (απουσίες, αποβολές, τηλε-«εκπαίδευση», εισαγγελείς και αστυνομία) έχει για την ώρα τα αποτελέσματά του. Όσο όμως αργεί το ξέσπασμα, τόσο πιο ηχηρό θα είναι.

*Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, έχουν ξεκινήσει και εξελίσσονται με γοργό ρυθμό κινητοποιήσεις στο Πέραμα, ενώ μαθητές ήταν δύο μέρες σε κατάληψη. Όλα δείχνουν πως τις επόμενες μέρες θα γενικευτούν τέτοιες κινητοποιήσεις.

Το προχώρημα της επίθεσης στην εκπαίδευση ψηλά στην ατζέντα της κυβέρνησης

Το υπουργείο Παιδείας αλλά και ο ίδιος ο Πιερρακάκης σχεδόν καθημερινά ανακοινώνουν και παρουσιάζουν τα σχέδιά τους για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Μπορεί να έχουν ονομάσει το 2025 ως «τη χρονιά του σχολείου», αλλά όλες οι κινήσεις που συντελούνται δείχνουν τις προσπάθειές τους να κινηθούν σε πολλαπλά μέτωπα και να προχωρήσουν την επίθεση ενάντια σε μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικούς.

Στο κομμάτι της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης έχει ανακοινωθεί το μέτρο του «πολλαπλού βιβλίου». Η εφαρμογή του πολλαπλού βιβλίου σε ψηφιακή μορφή θα ξεκινήσει τον Σεπτέμβριο του 2025 σε όλες τις τάξεις μέχρι την Α' Λυκείου. Την επόμενη σχολική χρονιά, το 2026, θα ενταχθεί και στη Β' Λυκείου, ενώ το 2027 θα ολοκληρωθεί η εφαρμογή του νέου συστήματος, με την ένταξη και της τελευταίας τάξης του Λυκείου. Το Υπουργείο αναφέρει: «οι μαθητές να μπορούν να συνδυάσουν πηγές και να καλλιεργήσουν με τον τρόπο αυτό περαιτέρω την κριτική τους σκέψη». Το πολλαπλό βιβλίο αποτελεί ένα μέτρο το οποίο θα αυξήσει την εντατικοποίηση και θα δημιουργήσει ακόμα μεγαλύτερη πίεση στους μαθητές -αλλά και τους καθηγητές- οι οποίοι με βάση την Τράπεζα Θεμάτων ήδη ασφυκτιούν όταν εξετάζονται!

Η λειτουργία των Δημόσιων Ωνάσειων Σχολείων (ΔΗΜ.Ω.Σ), η οποία θα είναι σε «περιοχές που αντιμετωπίζουν κοινωνικές και οικονομικές προκλήσεις», έρχεται να φέρει περαιτέρω ταξικούς κόφτες στους μαθητές, αλλά και να εντείνει την πίεση στους εκπαιδευτικούς μέσω της αξιολόγησης. Ταυτόχρονα, η ανακοίνωση για το πρόγραμμα Διεθνούς Απολυτηρίου (International Baccalaureate: IB) το οποίο διαρκεί 2 έτη, «περιλαμβάνει ειδικά υψηλών απαιτήσεων και εμβάθυνσης μαθήματα, εργασίες, γραπτές και προφορικές εξετάσεις, γίνεται αποκλειστικά στην αγγλική γλώσσα και αφορά στις δύο τελευταίες τάξεις τού Λυκείου (Β' και Γ')», δείχνει τις προσπάθειες όλο και μεγαλύτερης προσαρμογής στις κατευθύνσεις που ορίζουν ΕΕ-Κεφάλαιο-ΟΟΣΑ. Ήδη υπάρχουν τοποθετήσεις, όπως αυτή του Μπαμπινιώτη, που αναρωτιούνται γιατί δεν παίρνονται μέτρα για μία «καλύτερη ποιοτική εκπαίδευση» προβάλλοντας σαν αντίβαρο του «Διεθνούς Απολυτηρίου» το «Εθνικό Απολυτήριο». Δηλαδή την εδραίωση πανελληνίων σε όλες τις τάξεις του Λυκείου! Τέλος, αναμένεται νέος νόμος για τη σχολική αυτονομία, ο οποίος θα δίνει «μεγαλύτερη δυνατότητα πρωτοβουλιών και περισσότερες εξουσίες» στους διευθυντές των σχολείων. Από τη μία, το σύστημα προσπαθεί να «διώξει» από επάνω του κάθε ευθύνη όσον αφορά τη συντήρηση των σχολικών μονάδων, διαχωρίζοντας το κράτος από τη χρηματοδότηση της εκπαίδευσης και από την άλλη, να δώσει μεγαλύτερο βάρος στους διευθυντές, που καλούνται να προωθήσουν την επίθεση στους μαθητές

και στους εκπαιδευτικούς μέσω της αξιολόγησης και όχι μόνο!

Στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, η κυβέρνηση έχει εδώ και μήνες δείξει την αποφασιστικότητά της να προχωρήσει στην εφαρμογή της διάταξης του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη για τις διαγραφές φοιτητών. Σαν «έτοιμοι από καιρό» έχουν ανακοινώσει ότι 333.741 φοιτητές θα βρεθούν αντιμέτωποι με το ενδεχόμενο διαγραφής τον Σεπτέμβρη του 2025! Ουσιαστικά αποτελεί την πιο ξεκάθαρη αποτύπωση των προσπαθειών του συστήματος να εδραιώσει ένα πιο σκληρό ταξικό πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς! Ταυτόχρονα, οι διαγραφές δεν αποτελούν μονάχα έκφραση των ορίων σπουδών (v+2 ή v+3), αλλά κρύβουν μέσα τους μια σειρά από στοιχεία όξυνσης της εντατικοποίησης, της πειθάρχησης και της καταστολής του φοιτητικού κινήματος! Είναι χαρακτηριστικό ότι στον νόμο-πλαίσιο Κεραμέως του 2022 προβλέπεται η διαγραφή ως ποινή που μπορεί να επιβληθεί σε περίπτωση «τέλεσης πει-

θαρχικού παραπτώματος». Η πρόσφατη τοποθέτηση του κυβερνητικού εκπρόσωπου («ο νόμος θα εφαρμοστεί, χωρίς να υπάρχει καμία διάθεση υποχώρησης») με βάση την πρόταση της Συγκλήτου του ΕΚΠΑ για εφαρμογή των διαγραφών αλλά όχι με «οριζόντιο» τρόπο δείχνει το βάθος της επίθεσης που ετοιμάζεται. Η στάση της ρεφορμιστικής αριστεράς, που έφτασε μέχρι και να πανηγυρίζει (!) για την πρόταση του ΕΚΠΑ, αναδεικνύει την υποταγή και την ηττοπάθεια που επικρατεί σε αυτές τις δυνάμεις. Ταυτόχρονα με το μέτωπο των διαγραφών, η κυβέρνηση προχωρά τη δημιουργία των μη-κρατικών πανεπιστημίων, για τα οποία αναμένεται να ξεκινήσει με την αδειοδότηση και εγκατάστασή τους το 2025, ενώ η επίσημη λειτουργία τους τοποθετείται για την έναρξη της ακαδημαϊκής χρονιάς 2026-27. Τέλος, σύμφωνα με διάφορες τοποθετήσεις, μέσα στη φετινή χρονιά θα ξεκινήσουν και οι συζητήσεις για την αναθεώρηση του Συντάγματος και την κατάργηση του άρθρου 16!

Το σύστημα και η κυβέρνηση εντείνουν τις προσπάθειές τους να δημιουργήσουν μια εκπαίδευση για λίγους και εκλεκτούς. Μια εκπαίδευση με πολλαπλούς κόφτες, που θα πετάει μαζικά τη νεολαία ως ανειδίκευτη στον εργασιακό μεσαίωνα που έχουν διαμορφώσει. Μια νεολαία που θα έχει μάθει ότι δεν έχει δικαιώματα και προοπτική. Μια νεολαία που πρέπει να εμπεδώσει από νεαρή ηλικία ότι πρέπει να σκύβει το κεφάλι της στην εργοδοσία, αλλά και να είναι έτοιμη να χύσει το αίμα της για τα ΝΑΤΟϊκά αφεντικά. Μόνο στον δρόμο του αγώνα και του κινήματος μπορεί αυτή η πολιτική να ανατραπεί! Με κοινούς αγώνες οι μαθητές, οι φοιτητές και οι εκπαιδευτικοί μπορούν να βάλουν φρένο στα σχέδιά τους! Χωρίς αυταπάτες για ψεύτικους «φίλους» και για «κόλπα» που τάχα θα μας φέρουν σε καλύτερη θέση. Η λύση θα βρεθεί στα Σωματεία, τους Φοιτητικούς Συλλόγους και τις μαθητικές κινητοποιήσεις!

Καμιά διαγραφή φοιτητή!

Το... «γιοφύρι της Άρτας» θα το γκρεμίσουν ξανά οι αγώνες μας!

«Ο νόμος θα εφαρμοστεί απολύτως και απαράκλητα. Τον έχουμε ψηφίσει και θα εφαρμοστεί. Δεν μπορεί να έχουμε ένα γιοφύρι της Άρτας. Θα τηρήσουμε τον νόμο» (υπουργείο Παιδείας για τις 334.000 διαγραφές).

Ολόκληρος ο Νόμος Κεραμέως (2022) είναι μία αλυσίδα από αντιφοιτητικές διατάξεις που συνδέονται άμεσα ή έμμεσα με τις διαγραφές. Οι κυριότερες είναι:

Τα όρια σπουδών. Ο πιο προφανής ρόλος των διαγραφών, η ημερομηνία λήξης για τους φοιτητές, που αν βιάζονταν μία φορά να τελειώσουν τις σπουδές τους, τώρα εκβιάζονται με διαγραφή στα v + v/2. Και όποιος προλάβει (άρθρο 76).

Οι πειθαρχικές ποινές. Δεν χρειάζεται να υπερβεί κάποιος χρονικό όριο, ούτε καν να συμπληρώσει τα ελάχιστα έτη σπουδών. Εάν «προκαλείς» (κινητοποιείσαι, διεκδικείς, κ.ο.κ.) απειλείσαι αυτομάτως με ανάκριση από επιτροπή που μπορεί να αποφασίσει ως και την οριστική διαγραφή σου από τη σχολή (άρθρο 198).

Οι διαγραφές τούς «καίνε». Κυβερνήσεις επί κυβερνήσεων προσπαθούν δεκαετίες τώρα να τις εφαρμόσουν κάτω από τις οδηγίες της ΕΕ και των

ΗΠΑ. Γιατί η επόμενη μέρα των διαγραφών θέλουν να φέρει:

Πανεπιστήμια για ακόμα λιγότερους και ακόμα πιο εκλεκτούς. Με χίλιους τρόπους προσπαθούν να «ξεσκάρτάρουν» την τριτοβάθμια εκπαίδευση από φοιτητές από ασθενέστερες οικονομικά οικογένειες. Δια στόματος πρωθυπουργού: «Δεν μπορούν και δεν πρέπει να πάνε όλοι Πανεπιστήμιο». Οι διαγραφές θα επικυρώσουν με τον πιο σκληρό τρόπο αυτό το «ταξικό κοσκίνισμα», ώστε να μπουνε όλα σε τάξη. Το παιδί του αστού, αστός και το παιδί του εργάτη, εργάτης.

Εντατικοποιημένες σπουδές - απόφοιτους προετοιμασμένους για την εργασιακή ζούγκλα. Ο αγώνας δρόμου που ήδη ήταν οι σπουδές γίνεται ακόμα πιο απαιτητικός, αφού το «καμπανάκι» των διαγραφών σημαίνει αποκλεισμό. Οι φοιτητές πρέπει να μαθαίνουν και να αποδέχονται από νωρίς ότι αν δεν είναι «επαρκείς» θα διαγράφονται, όπως αργότερα στη δουλειά θα απολύονται.

Πειθάρχηση και υποταγή. Η εμπέδωση του «ποιος κάνει κουμάντο» μέσα στο Πανεπιστήμιο δεν χωράει δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα. Τα «απειθαρχα» στοιχεία πρέπει να τρομοκρατούνται για να συμμορφώνονται. Θέλουν μια γενιά υποταγμένη στην ανεργία, την ημι-απασχόληση και τη φτώχεια, μέχρι να οδηγηθεί «υπάκουα» σε πολεμικό σφαγείο.

Μπροστά σε αυτή την επιθετική επίδωξη, οι φοιτητές δεν έχουν παρά να οργανώσουν την απάντησή τους. Και αυτή δεν θα δοθεί από πρυτάνεις ή εκλογές, αλλά από ένα μαχητικό φοιτητικό κίνημα που θα παλεύει για την ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΚΕΡΑΜΕΩΣ με συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις. Με μαζική και ξεκάθαρη απαίτηση ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ!

Να σημάνουμε συναγερμό! Με κεντρικό απεργιακό αγώνα να βάλουμε φραγμό στην αξιολόγηση και την τρομοκρατία

Λίγο πριν και αμέσως μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων με κυβερνητική εντολή το υπουργείο Παιδείας επιταχύνει την επίθεσή του. Επεκτείνει την αξιολόγηση και στους μόνιμους εκπαιδευτικούς, δασκάλους και καθηγητές, σε αρκετές περιοχές της χώρας (Θεσσαλονίκη, Χαλκιδική, Λασιθί, Κατερίνη...) ενώ την ίδια στιγμή μοιράζει σε όλη τη χώρα κλήσεις παραπομπής σε Πειθαρχικά σε αρκετές εκατοντάδες εκπαιδευτικούς, νεοδιόριστους και μόνιμους, που δήλωσαν αποχή από τη διαδικασία.

Η όξυνση της κυβερνητικής επιθετικότητας στοχεύει στο χτύπημα της αντίστασης των εκπαιδευτικών και στο γκρέμισμα των δικαιωμάτων των μαθητών και εκπαιδευτικών στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση.

Η κατάσταση απαιτεί να σημάνουν τα εκπαιδευτικά σωματεία (ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ) ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ για την απόκρουση της επίθεσης με την οργάνωση απεργιακού αγώνα με μαζικότητα, μαχητικότητα και διάρκεια. Οι ανοιχτές απειλές και η τρομοκρατία που ασκεί η κυβέρνηση μέσω των Διευθύνσεων Εκπαίδευσης, των Συμβούλων και διευθυντών σχολικών μονάδων αποδεικνύει περήτρανα πως κανένας εκπαιδευτικός δεν θέλει την αξιολόγηση. Ακόμα και αυτοί που με απειλές και εκβιασμό «σύρθηκαν» σ' αυτήν το κάνουν με «κρύα καρδιά».

Τώρα είναι η στιγμή, τώρα που η κυβέρνηση προχωρά την αξιολόγηση και στους μόνιμους, να πάρουν οι εκπαιδευτικοί και τα πρωτοβάθμια σωματεία τους τον αγώνα στα χέρια τους και να βάλουν φραγμό στη λαίλαπα που εξαπολύει η κυβέρνηση. Γιατί είναι παραπάνω από φανερό ότι οι παρατάξεις του πρώην και νυν κυβερνητικού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ/ΔΗΣΥ) κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να μην εκφραστεί η οργή και η αγανάκτηση των εκπαιδευτικών. Και κυρίως για να μη μεταφραστεί αυτός ο θυμός σε συλλογική πάλη για την ανατροπή της αξιολόγησης. Γι' αυτό τον λόγο η ΟΛΜΕ τοποθέτησε τη συ-

νέλευση προέδρων στις 8 Φλεβάρη, ενώ οι εξελίξεις έχουν πάρει τη μορφή του κατεπείγοντος και βοά η ανάγκη άμεσης απεργιακής απάντησης από την πλευρά των εκπαιδευτικών.

Στο ίδιο πλαίσιο της καθυστέρησης, της λογικής «θα δούμε αργότερα», του ακολουθητισμού πίσω από τις συμβιβασμένες ηγεσίες κινείται η ΑΣΕ/ΠΑΜΕ, που «εκ του πονηρού» υποβαθμίζει ως υποπρόβλημα και το τεράστιο ζήτημα της αξιολόγησης αλλά και το μέτωπο των πειθαρχικών, που δήθεν παραπέμπονται στο μακρινό μέλλον.

Χωρίς καμία καθυστέρηση είναι ανάγκη οι εκπαιδευτικοί να αφήσουν πίσω τους κάθε λογική και πρακτική που δεν αντιμετωπίζει την αξιολόγηση και τη συνακόλουθη τρομοκρατία ως κεντρικό πολιτικό μέτωπο, που με κεντρικό απεργιακό αγώνα μπορούμε να φρενάρουμε και να ανατρέψουμε. Έναν τέτοιο αγώνα και πρέπει και μπορούμε να τον δώσουμε! Η μαζικοποίηση των Γενικών Συνελεύσεων που έχουν οριστεί για τις μέρες αυτές και η απαίτηση για διενέργειά τους σε όποια σωματεία δεν έχουν οριστεί είναι κρίσιμο μέγεθος στο οποίο πρέπει να δοθούν όλες οι δυνάμεις με συνεχείς ενημερώσεις και καλέσματα σε συναδέλφους.

Είναι απαραίτητο να επιδιωχθεί η μέγιστη δυνατή αγωνιστική συσπείρωση του κλάδου και η προετοιμασία του για έναν απεργιακό αγώνα που πρέπει να αρχίσει τώρα, αλλά ταυτόχρονα οφείλει να έχει διάρκεια, μαζικότητα και μαχητικότητα. Σ' αυτό το πλαίσιο, είναι άμεση η ανάγκη συγκρότησης επιτροπών αγώνα σε κάθε ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ, η συγκρότηση κεντρικών επιτροπών αγώνα ανά πόλη και η ενεργοποίηση απεργιακών ταμιείων.

Ο αγώνας των εκπαιδευτικών είναι ανάγκη να συμπορευτεί με φοιτητές, μαθητές, γονείς και εργαζόμενους. Η αξιολόγηση χτυπά το λαϊκό δικαίωμα στην εκπαίδευση και γι' αυτό ο αγώνας ενάντια της είναι κοινός! Με διαδηλώσεις και απεργίες διεκδικούμε σπουδές και δουλειά με αξιοπρέπεια και δικαιώματα.

Υπερωρίες εκπαιδευτικών στα Δημόσια Σχολεία για να «μπαλωθούν» τα κενά

Με το ξεκίνημα της νέας χρονιάς (2025), μαζικές ήταν οι πιέσεις από Διευθυντές Εκπαίδευσης και διευθυντές σχολείων σε γυμνάσια και λύκεια έτσι ώστε οι εκπαιδευτικοί να πάρουν υπερωρίες για να καλυφθούν τα κενά από τις προσλήψεις εκπαιδευτικών που ΔΕΝ έχουν γίνει από την αρχή της χρονιάς! Έτσι καταστρατηγείται το ωράριο των εκπαιδευτικών, αλλά και αποκλείονται επί της ουσίας δεκάδες αναπληρωτές εκπαιδευτικοί που ξεροσταλιάζουν περιμένοντας την πρόσληψη.

Το πρόσφατο νέο θεσμικό πλαίσιο επιτρέπει στους Διευθυντές να αναθέσουν απευθείας υπερωρίες (μέχρι 5 ώρες τη βδομάδα) σε εκπαιδευτικό με απόφαση της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, ενώ με απόφαση της Περιφέρειας μέχρι και 10 ώρες!

Όλο αυτό σε συνδυασμό με τη βιομηχανία διώξεων και τρομοκρατίας έχει δημιουργήσει στα σχολεία μια κατάσταση αφόρητων πιέσεων προς τους εκπαιδευτικούς. Είτε με ψυχολογική πίεση («εσύ φταις που τα παιδιά δεν κάνουν μάθημα»), είτε με απευθείας απειλές («θα σου κάνω πειθαρχικό για παράβαση καθήκοντος»), γίνεται προσπάθεια να επιβληθούν οι υπερωρίες στον κλάδο.

Μιλάμε για χιλιάδες ώρες μαθημάτων που δεν έχουν γίνει από την αρχή της χρονιάς (ακόμα και σε πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα), λόγω ακριβώς των περικοπών σε προσλήψεις. Η κατεύθυνση τώρα, μετά τις μαζικές συγχωνεύσεις που έγιναν στην αρχή της χρονιάς, φαίνεται να είναι η αξιοποίηση μέχρι τέλους των υπερωριών!

Προφανώς δεν μιλάμε για θέμα ξέχωρο από τη συνολική επίθεση στην εκπαίδευση. Οι εκπαιδευτικοί προσπαθούν να αντιπαλέψουν (έχοντας ακόμα αντανάκλαστικά συναδελφικής αλληλεγγύης προς τους αδιόριστους συναδέλφους), αρνούμενοι τις υπερωρίες (με αποφάσεις για στάσεις εργασίας). Βέβαια, δεν μπορεί να μένει το ζήτημα στην ατομική στάση του καθένα. Τα σωματεία οφείλουν να πάρουν καθαρή θέση ενάντια στο ζήτημα. Ο διαχωρισμός που γίνεται από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού (ΠΑΜΕ) -καλά, δεν μιλάμε για τον κυβερνητικό συνδικαλισμό- σε υποχρεωτικές υπερωρίες κλείνει το μάτι στους νόμους Χατζηδάκη-Γεωργιάδη (λες και όταν ο άλλος πειθαναγκάζεται να κάνει, δεν υποχρεούται).

Πάντως είναι ενδεικτικό: μετά από 44.500 προσλήψεις αναπληρωτών, μετά από εκατοντάδες συγχωνεύσεις σχολείων, μετά την απόφαση για τοπικές προσλήψεις μέχρι και συνταξιούχων εκπαιδευτικών για τα σχολεία, τώρα μαζικά υπερωρίες!

Χόρχε Καφρούνε

Ένας γκάουτσο με κιθάρα

Ηταν 31 Γενάρη 1978 όταν ένα φορτηγάκι χτύπησε τον μόλις 40χρονο Χόρχε Καφρούνε, μουσικό και μελετητή της λαϊκής μουσικής, πάνω στο αλόγο του, στέλνοντάς τον στο νοσοκομείο, όπου και άφησε την τελευταία του πνοή λίγες ώρες αργότερα, 1 Φλεβάρη. Ο ίδιος είχε ξεκινήσει ταξίδι διαμαρτυρίας για τη χούντα Βιδέλα στην Αργεντινή από το Μπουένος Άιρες προς το Γιαπεγιού. Ήταν μόλις η πρώτη μέρα του ταξιδιού του όταν χτυπήθηκε από το βαν.

Κατά κάποιους ένα τυχαίο συμβάν, κατά άλλους μία προσχεδιασμένη δολοφονία κατ' εντολή του υπολοχαγού Κάρολος Ενρίκε Βιλανουέβα, όπως μαρτύρησαν την περίοδο των Δικών της Χούντας δύο επιζώντες των φυλακών. Το μόνο σίγουρο είναι πως το καθεστώς δήλωνε πως τον σκότωσε, είτε επειδή όντως το έκανε είτε για να παραδειγματίσει τον δημοκρατικό πληθυσμό της χώρας.

Σαφώς υπήρχε προηγούμενο. Κατά τη διάρκεια συναυλίας τον ίδιο μήνα, το κοινό του ζήτησε να παίξει απαγορευμένο τραγούδι. Ο ίδιος είπε: «Παρόλο που δεν είναι στο εγκεκριμένο ρεπερτόριο, αν ο λαός μου το ζητάει, εγώ θα το τραγουδήσω». Αυτό το δεύτερο

μισό της πρότασης είναι και όλη η ουσία της ζωής και του έργου του Καφρούνε.

Γεννημένος σε συριολιβανική οικογένεια, του είχαν δώσει το προσωνύμιο «ο Τούρκος». Έμαθε κιθάρα και συμμετείχε σε διάφορα λαϊκά σχήματα, πριν ακολουθήσει σόλο καριέρα. Ο ίδιος βέβαια θεωρούσε ότι απλώς μεταφέρει τα λόγια των ποιητών. Ο ίδιος δήλωνε πως δεν ήταν αριστερός, αλλά η χούντα σίγουρα τον είχε φακελωμένο ως κομμουνιστή, αφού ήταν δημιουργός του προοδευτικού πολιτικού τραγουδιού. Μάλιστα, εντάσσεται στο ρεύμα του Νέου Τραγουδιού (Nueva Canción) που γνώρισε άνθιση τις δεκαετίες του '50 και του '60 αλλά και αργότερα, στη μαστιζόμενη από φασιστικές δικτατορίες Νότια Αμερική.

Ανάμεσα στους δημιουργούς του είδους ήταν και ο Χιλανός Βίκτορ Χάρα. «Σε κάποιο βαθμό, μπορούμε να πούμε ότι στις αρχές της δεκαετίας του '60 ο Καφρούνε ήταν αυτός που εκλαΐκευσε και επέκτεινε το νέο ύφος του πολιτικού τραγουδιού στη σφαίρα του λαού και των φεστιβάλ, κάτω από τον προστατευτικό μανδύα της εκφραστικής παράδοσης. Είναι επομένως ένας από τους πατέρες της μαχητικής δεκαετίας» αναφέρει στο βιβλίο

του Militancia de la canción ο Κάρολος Μολιného.

Ο ίδιος αισθάνεται, ντύνεται και συμπεριφέρεται σαν γκάουτσο, δηλαδή σαν τους ανυπότακτους, νομαδικούς καβαλάρηδες της αργεντινικής υπαίθρου. Άλλωστε, από τα σπλάχνα αυτής είναι που εμπνέεται και τα τραγούδια του, αλλά και συνολικά από τους φτωχούς, τους άκληρους, τους ανθρώπους στο πεζοδρόμιο και στο περιθώριο. Τις παραδόσεις των γκάουτσο είναι που μελετάει, συλλέγει πληροφορίες, τραγούδια και τα φέρνει στη μεγάλη σκηνή όλης της χώρας. Αυτή η γνήσια λαϊκότητα —από το λαό και για το λαό— τον έκανε επικίνδυνο. Γι' αυτό και η χούντα του Βιδέλα ήθελε να τον εξοντώσει, όπως έκαναν και οι ομόλογοί του στη Χιλή και αλλού.

Λίγο γνωστός είναι ο Χόρχε Καφρούνε σε εμάς, σε αντίθεση με άλλους καλλιτέχνες του Νέου Τραγουδιού ή άλλων στρατευμένων μουσικών. Ωστόσο, η επίδραση της μελέτης, των τραγουδιών του και του θανάτου του έχουν αφήσει το στίγμα τους στην Αργεντινή και συνολικά στη Νότια Αμερική. Άλλωστε ήταν υπέρμαχος της λατινοαμερικανικής ενότητας, υπερασπιστής της κουλτούρας των ιθαγενών, με σεβασμό προς ό,τι ήταν ξένο προς αυτήν. Έτσι γεννήθηκαν τα τραγούδια του.

Άουσβιτς, 27/1/1945

Ο Κόκκινος Στρατός απελευθερώνει το μεγαλύτερο κολαστήριο των Ναζί

Στις 27/1/1945, ο Κόκκινος Στρατός, καταδιώκοντας τις ναζιστικές στρατιές και μετά από μια τρομερή προέλαση στην Ανατολική Ευρώπη, έφτασε στις πύλες του Άουσβιτς και απελευθέρωσε τους εναπομείναντες 7 χιλιάδες κρατούμενους. Ήταν το μεγαλύτερο στρατόπεδο συγκέντρωσης και εξόντωσης Εβραίων και άλλων εθνικών, θρησκευτικών και κοινωνικών ομάδων. Ένα πραγματικό «εργοστάσιο θανάτου». Υπολογίζεται ότι μόνο σε αυτό εκτελέστηκαν με τον πιο φρικτό τρόπο περισσότεροι από 1 εκατομμύριο άνθρωποι.

Το Άουσβιτς δημιουργήθηκε στις αρχές του Β' Παγκόσμιου Πολέμου (27/4/1940) από το γερμανικό ναζιστικό καθεστώς δίπλα στην ομώνυμη πόλη (Οσβίετσιμ στα πολωνικά) και κοντά στην Κρακοβία της κατεχόμενης Πολωνίας. Αρχικά, χρησιμοποιήθηκε ως κέντρο κράτησης πολωνών αντιστασιακών και πολιτικών κρατουμένων, αλλά σύντομα εξελίχθηκε σε ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου διαδραματίστηκε ένα από τα πιο σκοτεινά κεφάλαια της ιστορίας, αυτό της «Τελικής Λύσης» και του εβραϊκού Ολοκαυτώματος.

Ήταν ένα συγκρότημα κυρίως τριών μεγάλων στρατοπέδων και αρκετών μικρότερων. Το Άουσβιτς I ήταν το αρχικό στρατόπεδο. Στη συνέχεια χτίστηκε το Άουσβιτς II - Μπίρκεναου και τέλος το Άουσβιτς III - Μόνοβιτς. Στα δύο πρώτα γίνονταν οι εκτελέσεις και στο τρίτο είχαν κτιστεί τα στρατόπεδα εργασίας και οι βιομηχανικές εγκαταστάσεις. Η διαταγή για τη δημιουργία του δόθηκε από τον αρχηγό των Ες Ες Χ. Χίμλερ, τον άνθρωπο που οργάνωσε το Ολοκαύτωμα των Εβραίων.

Στο Άουσβιτς μεταφέρθηκαν εκατομμύρια άνθρωποι από όλη την Ευρώπη (Εβραίοι, Ρομά, σοβιετικοί αιχμάλωτοι, κομμουνιστές, αντιστασιακοί, ομοφυλόφιλοι, μάρτυρες του Ιεχωβά κ.ά.). Οι αφίξεις ήταν μαζικές. Κατά χιλιάδες μεταφέρονταν καθημερινά στο ναζιστικό κολαστήριο και αμέσως γινόταν μια πρώτη επιλογή. Ξεχώριζαν τους πιο ικανούς για εργασία και οι υπόλοιποι οδηγούνταν στους θαλάμους αερίων και μετά στα κρεματόρια για την καύση των πτωμάτων.

Οι συνθήκες διαβίωσης ήταν απάνθρωπες. Στοιβαγμένοι κατά δεκάδες σε ανθυγιεινούς και παγωμένους θαλάμους, με ελάχιστη τροφή, με αρρώστιες (όπως ο τύφος) να θερίζουν, υποβάλλονταν καθημερινά σε ακραία σωματική καταπόνηση και φρικτά βασανιστήρια. Οι πιο υγιείς μεταφέρονταν στο τρίτο στρατόπεδο για καταναγκαστική εργασία σε εργοστάσια όπως αυτό της IG Farben.

Ταυτόχρονα ο διαβόητος γιατρός Γ. Μένγκελε εκτελούσε, πάνω σε ζωντανούς, τα πιο νοσηρά πειράματα που θα μπορούσε να σκεφτεί ανθρώπινος νους, με στόχο να θεμελιώσει τις φυλετικές θεωρίες των Ναζί. Στις περισσότερες περιπτώσεις τα θύματά του κατέληγαν. Ήταν αυτός που αποφάσιζε ποιοι ήταν ικανοί για εργασία και ποιοι θα στέλλονταν για εκτέλεση. Οι ηλικιωμένοι, τα παιδιά, οι έγκυες και οι ανάπηροι ήταν οι πρώτοι που κρίνονταν «ανίκανοι» για εργασία και θανατώνονταν από την πρώτη κιόλας μέρα. Υπολογίζεται ότι καθημερινά εκτε-

λούνταν πάνω από 10.000. Οδηγούνταν στους θαλάμους αερίων και εξοντώνονταν με ασφυκτικό θάνατο, αρχικά με μονοξείδιο του άνθρακα και μετά με το αέριο Zyklon B. Στη συνέχεια τα πτώματα μεταφέρονταν στους φούρνους και καίγονταν. Οι μαρτυρίες αυτών που επέζησαν λένε ότι η μυρωδιά της καμένης σάρκας που έβγαινε από τις καμινάδες απλωνόταν σε μεγάλη έκταση, δημιουργώντας στους υπόλοιπους ένα κλίμα τρόμου και αγωνίας για τη δική τους κατάληξη.

Κι όμως, μέσα σε αυτή την κτηνωδία υπήρξαν και πράξεις αντίστασης. Χαρακτηριστική είναι η απόπειρα εξέγερσης κάποιων Ελλήνων Εβραίων στις 7 Οκτωβρίου 1944. Ήταν τα μέλη της Ζόντερκομαντο στο Κρεματόριο 4, του Άουσβιτς II-Μπίρκεναου, που τους είχε ανατεθεί το μακάβριο καθήκον της μεταφοράς των πτωμάτων στους φούρνους. Σε συνεννόηση με Εβραίες που εργάζονταν στο εργοστάσιο πυρομαχικών και έκλεβαν καθημερινά για πολλούς μήνες μικρές ποσότητες πυρίτιδας, αποφάσισαν να ανατινάξουν τους φούρνους και στη συνέχεια να οργανώσουν μια εξέγερση. Το σχέδιο δεν πέτυχε. Όμως, αφού οπλίστηκαν με ό, τι μπορούσαν, επιτέθηκαν στους γερμανούς φρουρούς, σκοτώνοντας 3 από αυτούς και τραυματίζοντας 14. Τελικά, κατάφεραν να δραπετεύουν κάποιες εκατοντάδες Ελλήνων Εβραίων. Οι περισσότεροι, βέβαια, συνελήφθησαν αργότερα και εκτελέστηκαν, αλλά η ηρωική τους πράξη έμεινε στην ιστορία ως η κορυφαία πράξη αντίστασης στο Άουσβιτς, που δείχνει ότι ακόμα και σε τέτοιες συνθήκες ο άνθρωπος δεν υποτάσσεται και βρίσκει τη δύναμη να εξεγείρεται.

Η απελευθέρωση του στρατοπέδου έγινε στις 27/1/1945 από τον Κόκκινο Στρατό. Η προέλαση των Σοβιετικών είχε ξεκινήσει πολλούς μήνες νωρίτερα. Προηγήθηκε η απελευθέρωση του στρατοπέδου συγκέντρωσης του Μάϊντάνεκ στις 23/7/1944 και στη συνέχεια, έπειτα από σκληρές μάχες, ακολούθησαν το Άουσβιτς και άλλα ναζιστικά στρατόπεδα. Η γρήγορη προέλαση των Σοβιετικών ανάγκασε τους γερμανούς Ναζί να φύγουν χωρίς να προλάβουν να καταστρέψουν όλα τα στοιχεία των μαζικών εγ-

κλημάτων τους και έτσι, μαζί με τις μαρτυρίες των επιζώντων, έγινε γνωστό σε όλο τον κόσμο ότι στο Άουσβιτς και τα υπόλοιπα στρατόπεδα συγκέντρωσης εκτυλίχθηκαν οι ανατριχιαστικές πράξεις του Ολοκαυτώματος.

Οι σοβιετικοί στρατιώτες αντίκρισαν τους εναπομείναντες 7.000 επιζώντες του Άουσβιτς σε τραγική κατάσταση. Άρρωστοι, εξαντλημένοι, σκελετωμένοι, ζωντανοί-νεκροί, δεν πίστευαν στην αρχή ότι κατάφεραν να επιβιώσουν μόνο αυτοί μέσα στα 1,3 εκατομμύρια των κρατουμένων που εξοντώθηκαν.

Η 27η Γενάρη έχει οριστεί ως ημέρα μνήμης των θυμάτων του Ολοκαυτώματος και τιμάται κάθε χρόνο σε πολλές χώρες. Φυσικά, στον δυτικό κόσμο οι αναφορές στο ρόλο της Σοβιετικής Ένωσης και του Κόκκινου Στρατού στην απελευθέρωση του Άουσβιτς αλλά και γενικότερα της Ευρώπης είναι από ελάχιστες έως μηδενικές. Ειδικά τα τελευταία χρόνια με τον πόλεμο στην Ουκρανία δεν καλούν στις εκδηλώσεις ρώσους εκπροσώπους και προσπαθούν να διαστρεβλώσουν ακόμα και γεγονότα αδιαμφισβήτητα. Ισχυρίζονται ότι το Άουσβιτς απελευθερώθηκε από ουκρανούς στρατιώτες και όχι από Ρώσους, επειδή οι πρώτοι που μπήκαν στο στρατόπεδο ήταν άντρες της 60ής Στρατιάς του Ουκρανικού Μετώπου. Αυτό που δεν λένε είναι ότι η Στρατιά ήταν τμήμα του Σοβιετικού Στρατού και -αν και δεν έχει ιδιαίτερη αξία, αφού η χώρα ήταν τότε ενιαία- η Στρατιά αυτή αποτελούνταν στην πλειοψηφία της από Ρώσους.

Δεν είναι, όμως, το μόνο που αποκρύπτουν ή προσπερνούν. Στο τρίτο στρατόπεδο του Άουσβιτς υπήρχαν τμήματα γερμανικών εργοστασίων από εταιρείες που ακόμα και σήμερα αποτελούν τη βαριά βιομηχανία της χώρας. Όπως, για παράδειγμα, οι βιομηχανικές εγκαταστάσεις της Κρουπ που προμήθευε τη Βέρμαχτ με όπλα, μηχανές και οχήματα. Ακόμα και η σημερινή Bayer, η BASF κ.ά. ήταν εταιρείες που συγκροτούσαν τότε τη χημική βιομηχανία IG Farben. Ήταν αυτή που κατασκεύασε το μεγαλύτερο εργοστάσιο στο Άουσβιτς και παρήγαγε συνθετική βενζίνη και ελαστικά, αλλά και το δολοφονικό αέριο Zyklon B με το οποίο εξοντώθηκαν οι κρατούμενοι.

Επίσης, η Ντόιτσε Μπανκ, η μεγαλύ-

τερη τράπεζα της Γερμανίας και μια από τις κορυφαίες στον κόσμο, ήταν αυτή που χρηματοδότησε την ανέγερση των κρεματορίων του Άουσβιτς. Δεκάδες άλλες γερμανικές εταιρείες εμπλέκονταν άμεσα ή έμμεσα με τα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Κι αν θέλουμε να έχουμε όλη την εικόνα, δεν θα πρέπει να παραλείψουμε και τις αμερικανικές εταιρείες που με πολλούς τρόπους βοήθησαν τον Χίτλερ όχι μόνο στην άνοδό του στην εξουσία αλλά και κατά τη διάρκεια του Πολέμου. Όπως η IBM που με την τεχνολογία που εξήγαγε στη Γερμανία τη δεκαετία του '30 οργανώθηκαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και η Βέρμαχτ ή μεγάλες αμερικανικές βιομηχανίες και που ακόμα και μετά το 1940 προμήθευαν με καύσιμα, οχήματα και πολεμικό υλικό τη ναζιστική μηχανή (Ford, General Motors κ.ά.). Κανείς από τους υπευθύνους δεν τιμωρήθηκε ποτέ.

80 χρόνια μετά, η λέξη «Άουσβιτς» εξακολουθεί να είναι συνώνυμο της φρίκης και της κτηνωδίας. Η απελευθέρωσή του από τον Κόκκινο Στρατό ήταν μια πράξη που επισφράγισε την ήττα της Γερμανίας, μια πράξη που ανέδειξε την πρώτη σοσιαλιστική χώρα στον κόσμο ως τον υπερασπιστή των πανανθρώπινων ιδανικών της ελευθερίας, της αλληλεγγύης και της φιλίας των λαών.

Ταυτόχρονα, όμως, θυμίζει ότι ο αγώνας ενάντια στο φασισμό, το ναζισμό, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό είναι σήμερα πιο επίκαιρος από ποτέ. Η γενοκτονία στη Γάζα, που γίνεται από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, του κράτους δηλαδή που ο λαός του υπέφερε τα πάνδεινα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και που δημιουργήθηκε εκμεταλλευόμενο τα 6 εκατομμύρια θύματα του Ολοκαυτώματος, απαιτεί από τους λαούς να καταδικάσουν όλα τα κράτη που στηρίζουν τη φονική αυτή μηχανή, όπως οι ΗΠΑ και η ΕΕ.

Στις 27 Γενάρη θα ξαναβρεθούν οι ηγέτες αυτών των χωρών, με περισσεύμα υποκρισίας, να αποτίσουν φόρο τιμής στα θύματα του Ολοκαυτώματος. Την ίδια στιγμή θα εξοπλίζουν το ισραηλινό κράτος για να σκορπά το θάνατο στην Παλαιστίνη, το Λίβανο και τη Συρία.

Θα εξοπλίζουν το ναζιστικό καθεστώς Ζελένσκι για να συντηρούν τον πόλεμο στην Ουκρανία και να προωθούν τα ιμπεριαλιστικά γεωπολιτικά τους συμφέροντα ενάντια στον αντίπαλο ιμπεριαλιστή, τη Ρωσία.

Είναι οι ίδιοι ηγέτες που διέλυσαν τα τελευταία χρόνια ολόκληρες χώρες, δολοφονώντας εκατομμύρια σε πρώην Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη, Συρία, Ουκρανία κ.ά.

Είναι αυτοί που έφτιαξαν το κολαστήριο του Γκουαντάναμο και τις φυλακές βασανιστηρίων του Αμπού Γκράιμπ, αποδεικνύοντας ότι είναι οι καλύτεροι μαθητές των γερμανών Ναζί.

Είναι αυτοί που οι πολιτικοί τους πρόγονοι προχώρησαν χωρίς δεύτερη σκέψη στο πυρηνικό Ολοκαύτωμα στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι.

Είναι αυτοί που ξαναζεσταίνουν την πολεμική τους μηχανή για νέα Ολοκαυτώματα, απειλώντας την ανθρωπότητα με τον πυρηνικό όλεθρο.

Σ.Σ.

σχολία

Απέλαση

Οι συνοριακοί πράκτορες των ΗΠΑ έλαβαν οδηγίες να απελαύνουν συνοπτικά τους μετανάστες που περνούν παράτυπα στη χώρα χωρίς να τους επιτρέπουν να ζητήσουν άσυλο. Εκτός εάν οι χώρες τους γίνουν πολιτείες των ΗΠΑ.

Απειλές

Ο Αμερικανός πρόεδρος απείλησε τη Ρωσία και άλλες «συμμετέχουσες χώρες» με φόρους, δασμούς και κυρώσεις, εάν δεν επιτευχθεί σύντομα μια συμφωνία για τον τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία. Αφορολόγητα όπλα στην Ουκρανία.

Έξοδα

Η επικεφαλής εξωτερικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Κάγια Κάλας, δήλωσε ότι συμφωνεί με τον Πρόεδρο των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν ξοδεύει αρκετά για την άμυνα. Μόνο για επίθεση.

Συλλήψεις

Οι ομοσπονδιακές μεταναστευτικές αρχές θα επιτρέπεται να συλλαμβάνουν ανθρώπους και να εκτελούν ενέργειες επιβολής της νομοθεσίας σε και κοντά σε χώρους όπως εκκλησίες και σχολεία, σηματοδοτώντας μια διαφοροποίηση από τη μακροχρόνια πολιτική αποφυγής των λεγόμενων ευαίσθητων περιοχών. Μαθαίνουμε να πιστεύουμε στις απελάσεις.

Ονομασίες I

Ο νεοεκλεγείς πρόεδρος των ΗΠΑ επανέλαβε ότι οι χώρες-μέλη του NATO θα πρέπει να αυξήσουν τον αμυντικό προϋπολογισμό τους στο 5% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος τους. North American Treaty Organization.

Πλανήτης

Μια από εξαγγελίες του Ντόναλντ Τραμπ στην ομιλία του στην τελετή ορκωμοσίας ήταν ότι θα «βάλει την αμερικανική σημαία στον Άρη». Στόχος του Αμερικανού προέδρου είναι να πραγματοποιηθεί μια επανδρω-

μένη αποστολή στον Κόκκινο Πλανήτη εντός της θητείας του. Εναλλακτικά, να κάνει τη Γη σαν τον Άρη.

Συμφωνία

Εκ νέου να αποσύρει τις ΗΠΑ από τη Συμφωνία του Παρισιού για το Κλίμα ετοιμάζεται ο Ντόναλντ Τραμπ, σύμφωνα με έγγραφο του Λευκού Οίκου που δόθηκε στη δημοσιότητα. Κλίμα πολέμου.

Δολάρια

Οι ΗΠΑ δίνουν 25 εκατομμύρια δολάρια για τη σύλληψη του προέδρου της Βενεζουέλας, Νικολάς Μαδούρο. Ακριβό μου πετρέλαιο.

ΚΑΠ

«Αν αυτή η νέα κυβέρνηση Τραμπ προτίθεται να συνεχίσει να προμηθεύει την Ουκρανία από την αμυντική βιομηχανική της βάση, ο λογαριασμός θα πληρωθεί από τους Ευρωπαίους, είμαι απόλυτα πεπεισμένος γι' αυτό, οφείλουμε να είμαστε πρόθυμοι να το κάνουμε αυτό», επισήμανε ο Γενικός Γραμματέας του NATO, Μαρκ Ρούτε. Κοινή Αμερικανική Πολιτική.

Χαιρετισμός

Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Μπενιαμίν Νετανιάχου, έστειλε μήνυμα υποστήριξης στον Έλον Μασκ μετά την κατηγορία ότι ο ιδιοκτήτης της Tesla και του X έκανε «ναζιστικό χαιρετισμό». Τον ίδιο χρησιμοποιούν και οι στρατιώτες του.

Κάτω η αντιαγροτική πολιτική! Νίκη στα μπλόκα της αγροτιάς!

Με μαζική συμμετοχή και με εκατοντάδες τρακτέρ στα μπλόκα ξεκίνησαν τη βδομάδα που πέρασε οι κινητοποιήσεις των αγροτών σε διάφορα μέρη της χώρας. Πριν καν στηθούν τα μπλόκα, διάφοροι δημοσιογράφοι και «έγκυροι» αναλυτές σε πρωινάδικα και σε συστημικά ΜΜΕ (αλλά και σε χώρους της αριστεράς «μας») μιλούν για «μία από τα ίδια», για εθιμικές κινητοποιήσεις που έτσι και αλλιώς συνήθίζονται κάθε χρόνο τέτοια εποχή. Λες και τους αγρότες τους αρέσει «από έθιμο» να ξεσιπώνονται, να ξοδεύονται, να ταλαιπωρούνται και να ξεπαιγάζονται στα μπλόκα, σε μια κάποια διασταύρωση της εθνικής, καταμεσής στο πουθενά. Λες και δεν βλέπουν ότι και πέρυσι και φέτος τα ίδια συμβαίνουν «και εις Παρισίους» και σε άλλες χώρες της ΕΕ, όπου χιλιάδες αγρότες κινητοποιούνται ενάντια στη συμφωνία Mercosur, αλλά και ενάντια στις γενικότερες αντιαγροτικές κατευθύνσεις της ΚΑΠ.

Δεν είναι, λοιπόν, από «έθιμο», αλλά είναι τα προβλήματα που ξεσηκώνουν τους αγρότες και «υποκινούν» τις αγροτικές κινητοποιήσεις. Είναι οι αντιαγροτικές πολιτικές κυβέρνησης και ΕΕ που βγάζουν τα τρακτέρ στα μπλόκα. Το 2024 έκλεισε με μεγάλες απώλειες εισοδήματος για τη μεγάλη πλειοψηφία των αγροτών. Στα περισσότερα προϊόντα είχαμε από τη μια μικρές παραγωγές και από την άλλη μειωμένες τιμές, που μεταφράζονται σε καταβύθιση του αγροτικού εισοδήματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το βαμβάκι: πέρυσι η μέση παραγωγή ήταν 360 κιλά το στρέμμα, πέρυσι 272 κιλά το στρέμμα (είχαμε μεγάλη πτώση λόγω Daniel) και φέτος 315 κιλά ανά στρέμμα! Μιλάμε για μια μέση μείωση παραγωγής γύρω στο 30%, ενώ σε περιοχές της Θεσσαλίας η μείωση ξεπερ-

νά το 35%! Και όχι μόνο μειωμένη παραγωγή, αλλά και μειωμένες τιμές. Φέτος το βαμβάκι πωλήθηκε με 0,45-0,47 ευρώ το κιλό, όταν πέρυσι έφτασε πάνω από 0,60 ευρώ το κιλό και πρόπερσι πάνω από 0,70 ευρώ το κιλό! Και δεν είναι μόνο το βαμβάκι. Ανάλογα προβλήματα έχουμε και σε μια σειρά άλλα προϊόντα. Στο καλαμπόκι είχαμε μειωμένες παραγωγές 20% έως 40%: 1.400 ως 1.700 κιλά το στρέμμα οι περσινές παραγωγές, 1.000 ως 1.200 κιλά το στρέμμα φέτος. Στο σκληρό σιτάρι, οι τιμές κατρακύλησαν περίπου στο 50% σε σύγκριση με πρόπερσι (στα 0,27 ευρώ το κιλό φέτος από 0,50 ευρώ πρόπερσι). Τα ίδια με το κριθάρι, τα δέντρα κ.λπ.

Κάθε πέρσι και καλύτερα, κάθε φέτος και χειρότερα! Αυτή είναι η πραγματικότητα για χιλιάδες φτωχομεσαίους αγρότες. Μιλάμε για χιλιάδες αγροτικά νοικοκυριά που «μπαίνουν μέσα» από τις καλλιέργειες, που χρόνο με τον χρόνο φτωχοποιούνται, που ξεπετάγονται από την παραγωγή, που οδηγούνται στο να εγκαταλείψουν τις καλλιέργειες και τα χωριά τους.

Η κυβέρνηση από τη μια «κατανοεί» τα προβλήματα των αγροτών και από την άλλη «σηκώνει τα χέρια» για λύσεις που ξεφεύγουν από τα όρια που βάζει η ΚΑΠ και η ΕΕ. Από τη μια δηλώνουν «ανοικτοί στον διάλογο» με «διάθεση για συνεργασία και λύσεις» και από την άλλη στέλνουν τα ΜΑΤ στους αγωνιζόμενους αγρότες και στήνουν αγροδικαία. Από τη μια μιλάνε για «στήριξη του πρωτογενούς τομέα» και από την άλλη ο υπουργός Γεωργίας, Κ. Τσιάρας, όπου βρεθεί και όπου σταθεί μιλάει για «στροφή στις θερμοκηπιακές καλλιέργειες», που σημαίνει παραπέρα καπιταλιστικοποίηση της αγροτικής παραγωγής, εκτόπιση των αυτοαπασχολούμενων παρα-

γωγών και μετατροπή τους σε εργάτες γης, φτηνό εργατικό δυναμικό για τις μεγάλες θερμοκηπιακές μονάδες-επιχειρήσεις που θα στήσουν μεγαλοαγρότες ή/και «επενδυτικά κεφάλαια».

Μέρα με τη μέρα η δυσανεξικότητα, η οργή και η αγανάκτηση των αγροτοκτηνοτρόφων συσσωρεύεται, φουντώνει και αναζητεί δρόμους να εκφραστεί. Παρά την άσχημη κατάσταση του αγροτικού κινήματος, παρά την αποδιοργάνωση, τη διάλυση και την ανυπαρξία αγροτικών συλλόγων, παρά την κυριαρχία λαθεμένων γραμμών και απόψεων που θέλουν μέτρα-ασπιρίνες εντός των πλαισίων της ΚΑΠ και της ΕΕ, παρά την υπονομευτική δράση αγροτοπατέρων που θέλουν να εξαργυρώσουν τους αγώνες σε παζάρια ώστε να αναδειχτούν «συνομιλητές» του Τσιάρα και της κυβέρνησης... Το είδαμε αυτό και στις περσινές κινητοποιήσεις, όπου αντί για συμπόρευση και κοινό μέτωπο των αγροτών με τα άλλα κομμάτια

του λαού και της νεολαίας, είχαμε «συμβολικές» κινητοποιήσεις και ξεχωριστούς σχεδιασμούς. Αυτό έγινε και στην ΑΓΡΟΤΙΚΑ, αυτό και στο συλλαλητήριο στις 20 Φλεβάρη στην Αθήνα. Ήταν ένας «σχεδιασμένος σχεδιασμός» με διαφορετικές συγκεντρώσεις σε διαφορετικές μέρες ή διαφορετικούς τόπους για να μην συνενωθούν οι αγώνες, να μην συνενωθούν οι αντιστάσεις σε ανώτερο επίπεδο, να μην υπάρξει κεντρική αντιπαράθεση με την κυβέρνηση. Για τους μικρούς και μεσαίους αγρότες, οι αγώνες παραμένουν μονόδρομος. Αγώνες όχι απλά και μόνο για να «αναδειχτούν» και να «καταγραφούν» τα αγροτικά προβλήματα, αλλά για να ανατραπεί η αντιαγροτική πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ. Για να σπάσουν τα δεσμά της ΚΑΠ και της ΕΕ, για να έχουν οι αγρότες εισόδημα, για να μην ξεκληριστούν, για να παραμείνουν στην παραγωγή και στον τόπο τους.

